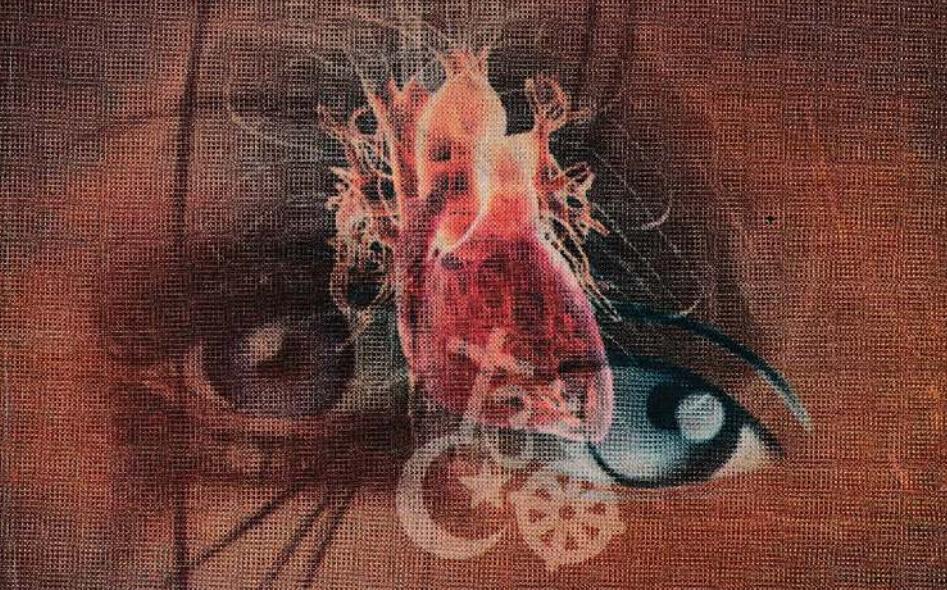
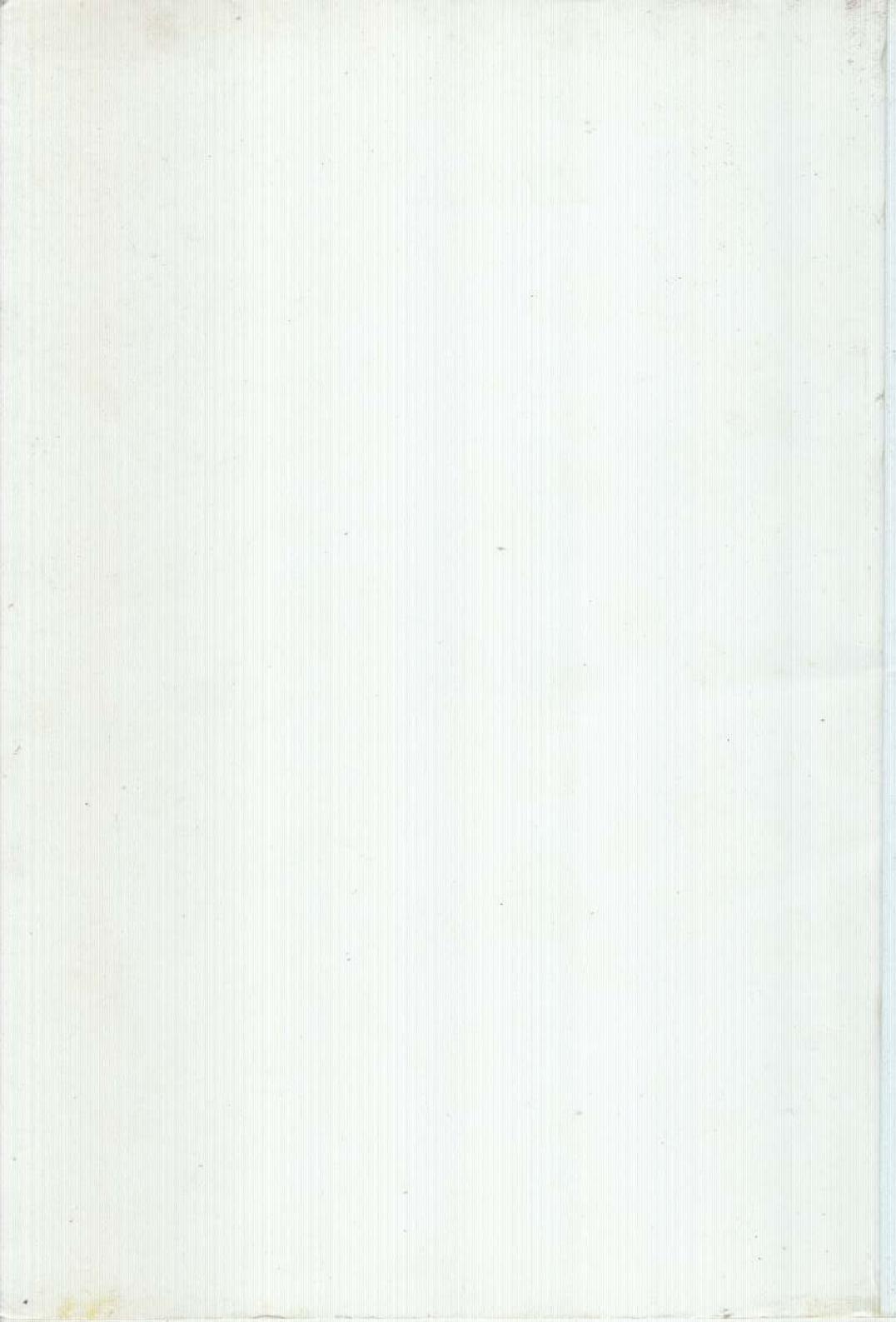

மணிப்புலவர்
மருதார் ஏ.மலீத்

மூடமறுக்கும் விழிகளும்
துடிக்கும் இதயமும்

(கவிதைத் தொகுதி)

மூடமறுக்கும் விழிகளும் துழக்கும் தீயாழும்

(கவிதைகள்)

மன்ப்புலவர்

மருதார் - ஏ - மஜீத்

B.A. (Hons) P.G.D.E.

S.L.E.A.S

வெளியீடு

மருதார் வெளியீட்டுப்பணிமனை

436, பழைய சந்தை வீதி,

சாம்ந்தமருது - 03

கல்முனை

சீர்லங்கா

TITLE : MOODAMARUKKUM VILIKALUM
THUDIKKUM ETHAYAMUM
(Poems)

AUTHOR : MANIPPULAVAR
Maruthur A. Majeed
B.A (Hons) P.G.D.E.
S.L.E.A.S.
Retd. Director of Education
Retd. Director of Muslim Culture (N.E.P.)

FIRST EDITION : 2009 August

COPYRIGHT : Maruthur A. Majeed
436, Old Market Road,
Sainthamaruthur - 03.
Kalmunai,
Sri Lanka.
Tel : 067 2223028

74/6, Mohideen Masjid Road,
Colombo 10.
Tel : 077 5000660

PRICE : 285.00

PRINTER : U D H Compuprint
51/42, Mohideen Masjid Road,
Colombo - 10.
Tel : 0112 382481, 0773 665234

ISBN : 978-955-1058-04-3

தலைப்பு	: முடமறுக்கும் விழிகளும் தூஷக்கும் இதயமும் (கவிதைகள்)
உரிமை	: மணிப்புலவர் மருதூர் - ஏ - மஜீத் B.A. (Hons) P.G.D.E. S.L.E.A.S இழவுபெற்ற கல்விப் பணிப்பாளர் இழவுபெற்ற முஸ்லிம் கலாசார பணிப்பாளர் (வ.கி. மாகாணம்)
முதற்பதிப்பு	: 2009 ஆகஸ்ட்
வெளியீடு	: மருதூர் ஏ மஜீத் மருதூர் வெளியீட்டுப்பணிமனை 436, பழைய சந்தை வீதி, சாய்ந்தமருது - 03 கல்முனை, சிறீலங்கா தொலைபேசி : 067 2223028
	74/6, முகைதீன் மஸ்ஜித் வீதி, கொழும்பு 10. தொலைபேசி : 077 5000660
விலை	: 285.00
அச்சுப் பதிப்பு	: யூ டி எச் கொம்பியுபிரின்ட் 51/42, முகைதீன் மஸ்ஜித் ரோட், கொழும்பு – 10. தொ.பே. 011 2382481, 0773 665234
ISBN	: 978-955-1058-04-3

உள்ளீடு

முடமறுக்கும் விழிகள்:

கிரங்கற் கவிதைகள்	ஆண்டு	பக்கம்
முடிவரையில்லா முகவுரை	--	08 - 13
அகம் புறம் நானுமாறேல்லாம் அடிமைகள் உன்னிடத்தில் எனது குரு கலாந்தி எஸ். தனஞ்ஜௌயாஜுசிங்கம்	1977	14 - 15
பன்னிர்சாத்தலும் சந்தனப் போர்வையும் எனது தந்தை ஐ. அலியார்	1979	16 - 19
இயேசு பிரானின் எண்ணத்தொடர் சங்கைக்குரிய சகோதரி சிசிலியா மேரி	1985	20 - 21
சுரச்சுவரானேன் இடிந்து விழும் மண்ணானேன் முற்போக்கு எழுத்தாளர் பெனடிக்பாலன்	1985	22 - 23
கண்ணிர்த் துளிகளை பன்னிர்த் துளிகளாக்கினோம் மு.கா. தேசிய தலைவர் அல்-ஹாஜ் எம்.எச்.எம். அஷரப்	1985	24 - 27
மரத்திலிருந்து உகிற்ந்த மல்லிகை நாடானுமென்ற உறுப்பினர் நில்வி சின்னலெப்பை	1985	28 - 29
இலக்கிய உலகில் அ.ஸ. எனது இலக்கிய நண்பர் அ.ஸ. அப்துல் ஸமது	1985	30 - 31
தங்கள் எனும் திங்கள் அந்தாத்தீவு சங்கைக்குரிய அப்துல் ரஷீத் தங்கள்	1985	32 - 33
குதிரை வடித்த குநுதி கரபலா யுத்தத்தில் ஹ்ராஸைன் (ரழி) அவர்களின் குதிரை	1985	34 - 35
தாயும் தனயர்களும் எனது அுன்புத் தாயார் அலியார் உதுமானாச்சி	1985	36 - 39
கடைசியாக காத்தான் குடியில் எனது மாணவன் நறபடிமுனை பழில்	1985	40 - 41
அத்தர் கீலா அப்துல் கபூர் எனது ஆப்த நண்பர் அல்-ஹாஜ் வீ. அப்துல் கபூர்	1985	42 - 43
முக்கண் காட்டிய பாவலர் பஸீல் எனது இலக்கிய நண்பர் பாவலர் பஸீல் காரியப்பர்	1985	44 - 47
பெருமானே பெருந்தகையே உலகிற்கு கிடைத்த அருட்கொடை நவி (ஸல்) அவர்கள்	1985	48 - 49
அல்லாஹ் எழுதிய அந்தக் கவிதை அல்லாஹ்வின் நேசர் முஹம்மது நவி (ஸல்) அவர்கள்	1985	50 - 53

உள்ளீடு

தூடிக்கும் திதயம் :

வாழ்க்கூக் கலிதைகள்	ஆண்டு	பக்கம்
வாவென்றமைப்பேன் வண்ணப்பாய் விரிப்பேன் கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன்	1984	56 – 57
வித்துக்கள் விருட்சமாக மருதமுனை அல்-மனார் மகா வித்தியாலயம்	1987	58 – 59
சம்மாந்துறை சாந்தினிகேதன் சம்மாந்துறை மகா வித்தியாலயம்	1988	60 – 61
பாட்டாளிவிக்குத்தின் பாட்டே உண்ணெப் பாடாமல் பிரதமர் ஆர். பிரேமதாஸ்	1983	62 – 63
மக்களை விரும்பும் மயோன் ஆற்றுப்படை எம். எம். மயோன் முஸ்தபா	1983	64 – 67
அந்தோ நீ (அந்தோனி) அதிபரைப்போல் ஆகுக கல்முனை பாத்தியா கல்லூரி அதிபர் எஸ். ஜே. மத்யூ	1991	68 – 69
கலிதைக்குள் அடங்காத கட்டமுகு உங்களுக்கு பிரதி அமைச்சர் எம். ஏ. அப்துல் மஜீத்	1992	70 – 73
பட்மும் பாராட்டும் தினகரன் பிரதம ஆசிரியர் எஸ். சிவகுருநாதன்	?	74 – 77
அரிது அரிது மந்திரி மன்குர் மாண்பினைப் பெறுதல் வர்த்தக வாணிப அமைச்சர் ஏ. ஆர். மன்குர்	1992	78 – 79
அணையா விளக்கு அன்னை திரேசா சங்கைக்குரிய அன்னை திரேசா	1992	80 – 81
உழைப்பாளி மக்களுக்கு இறையளித்த பரிசு அதி கெளாரவ ஜனாதிபதி ஆர். பிரேமதாஸ்	?	82 – 85
சமுவானத்தின் இலக்கியச் சூரியன் கலாநிதி ம.மு. உவைஸ்	1994	86 – 87
அமைச்சர் அஸ்வர் ஆண்டாண்டு வாழ வாழ்த்து அமைச்சர் அல்-ஹாஜ் ஏ. எச். எம். அஸ்வர்	1994	88 – 89
அஷ்ரப் எனும் அரசியல் அகராதி அமைச்சர் அல்-ஹாஜ் எம். எச். எம். அஷ்ரப்	1994	90 – 93

தூட்க்கும் இதயம் :

வாழ்த்துக் கவிதைகள்	ஆண்டு	பக்கம்
கிழக்கின் வசந்தமே நீ எங்கு போய் விட்டாய் கிழக்கின் இன ஒற்றுமை பற்றி	1995	94 – 95
இன மத மொழி பாரா இணையற்ற தலைவர் அமைச்சர் அல்-ஹாஜ் எம். எச். எம். அஷரப்	1995	96 – 99
பசுமைக்குப் பெயர்தான் பெளவியா நெடுஞ்சாலைகள் அமைச்சர் ஏ. எச். எம். பெளவி	1996	100 – 103
அறுந்துவிடாது தொடரும் நட்பு கலாநிதி காலிதீன்	1998	104 – 105
உனக்கு அகவை ஓம்பதா நேற்றுப்போல் இருக்கிறது கல்முனை ஸாஹிராக் கல்லூரி	1998	106 – 107
டாக்டர் முருகேசம்பிள்ளை டாக்டர் முருகேசம்பிள்ளை	1998	108 – 111
அன்பு நன்பர் அதாவுல்லா அவர்களுக்கு பிரதிக் கல்வி அமைச்சர் ஏ. எல். எம். அதாவுல்லா	2004	112 – 113
என்னே உன் நட்பு நினைக்கவே இனிக்கிறது முஸ்லிம் காங்கிரஸ் தேசியத் தலைவர் ரவுப் ஹக்கீம்	2007	114 – 115
மகுர் மெளவானா = மருதமுனை செனட்டர் மகுர் மெளவானா	2008	116 – 117
ழுத்ததொரு புதுமலர் நாடாஞ்சமன்ற உறுப்பினர் றஜாப்ஹென்	2005	118 – 119
இந்துவில் கண்சிமிட்டும் நட்சத்திரங்கள்		120 – 122
இவர்கள் நன்றிக்குரியவர்கள்		123

“மெற்றப்பொலிற்றன்” கல்லூரியின் தலைவர்
எம். எம். சீராஸ்

DMS MBA.(UK) FInstAM (UK) FABE (UK)

அவர்களின் அன்புத் தந்தை
மர்ஹாம் அல்ஹாஜ் ஏ. மீராசாய்வு J.P.

(பேரோஸா ரவஸ்ஸ)

அவர்கட்டகும்

அவரது அன்பு மனைவி

ஹாஜியானி பல்கீஸ் மீராசாய்வு அவர்கட்டகும்
இந்நால்

சமர்ப்பணம்

முடிவுரையில்லா

முகவுரை

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர்கள் ஜோப்பிய நாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்களில் இருந்து தங்களுக்கு இலவசமாகக் கிடைக்கும் ஆங்கில இலக்கிய விமர்சன நூல்களில் கூறப்பட்டிருக்கும் ஒரு சில கருத்துக்களை தங்களின் சொந்தக் கருத்துக்கள் போன்று பத்திரிகைகளில் எழுதிக் கொண்டும் இலக்கியக் கூட்டங்களில் பேசிக் கொண்டும் திரிந்த போது, எஸ். பொன்னுத்துரை போன்ற எழுத்தாளர்கள் இதன் யதார்த்தத்தை வெளிப்படுத்தி எதிர்க்கோலுமிட்ட வண்ணமிருந்தனர்.

இவ்வாறான ஒரு காலகட்டத்தில் இருந்து நானும் எழுதிக் கொண்டிருந்தேன். இஃதே போல் இன்று சிலர் ஒரு கவிதையை தலை கால் தெரியாமல் எழுதிவிட்டு கவிதை பற்றியும் இலக்கியம் பற்றியும் புதுப்புதுக் கருத்துக்களை கூறி வருகின்றனர்.

அதாவது, “அண்மைக்காலமாகக் கவிதையின் போக்கு மாறிவிட்டது. இரசனைக்குரிய கற்பணையும் உண்மைப் பார்வையும் இணைந்து கொள்வதன் மூலம் கவிதை தனைச் சுருக்கிக் கொண்டது.” போன்ற கருத்துக்களைக் கூறி வருகின்றனர்.

இவர்களின் கருத்துக்களில் ஒன்றுமில்லையென தூக்கியெறிந்து விடவும் முடியாதுள்ளது. இவர்கள் இக் கருத்துக்களை தானாகச் சிந்தித்துக் கூறவில்லை. இவை தென்னிந்திய தமிழ்ச் சஞ்சிகை சிலவற்றிலிருந்து பெற்றுக் கொள்ளப்பட்ட கருத்துக்களாகும்.

இச் சஞ்சிகைகள் இலங்கையில் எல்லோருக்கும் கிடைப்பதில்லை. அதனால் இக்கருத்துக்களை ஒரு சிலர், கூறியவர்களின் கருத்தாக நினைத்து அவர்களை தலைக்கு மேல் தூக்கியிடித்துக் கொண்டு ஆட்டம் போடுகின்றனர்.

இப்படிப்பட்ட ஒரு காலகட்டத்தில் தான் எனது இந்த “மூடமறுக்கும் விழிகளும், தடிக்கும் இதயமும்” எனும் கவிதைத் தொகுதி வெளிவந்துள்ளது.

இக்கவிதைத் தொகுதியிலே இரங்கலும், வாழ்த்துமான முப்பத்தொன்பது கவிதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

எழுத்துப் பூதந்தேவனார் தொடங்கி, பட்டணத்தார் ஊடாக சாரண பாஸ்கான் உள்ளிட்ட சகலரும் வாழ்த்து, இரங்கல், ஆற்றுப்படை, சீட்டுக்கவி என்ப பலவகைப்பட்ட பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்கள். இவர்களை அடியொற்றியதே எனது பயணமுமாகும்.

இது எனது பன்னிரெண்டாவது நூல். கவிதைத் தொகுதி என்ற வகையில் இது இரண்டாவது தொகுதி

“கோயில் மாடும் ஹோட்டல் பூணையும்”

“களம் பல கண்ட கவிதைகள்”

“பாட்டுடைத் தலைவன் பத்துப்பாட்டு” ஆகிய மூன்று கவிதைத் தொகுதிகள் அச்சுக்குப் போக ஆயத்தமாகவுள்ளன என்ற சந்தோசச் செய்தியோடு இங்கு மனம் விட்டுச் சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகின்றேன்.

“வாழ்த்துக்களும் இரங்கலுமான ஒரு தொகுப்பு நூல் இதுவரை இலங்கை இலக்கிய வரலாற்றில் வெளிவரவில்லையென்றே கூறலாம். தனிப்பட்ட ஒருவரின் இரங்கற் கவிகளின் தொகுப்பு வெளிவந்துள்ளது. உதாரணமாக மூஸ்லிம் காங்கிரஸ் தேசிய தலைவர் மர்ஹாம் அல்-ஹாஜ் எம். எச். எம். அஷ்ரப் அவர்களுடையஇரங்கற் கவிதைகளைத் தொகுத்து “பகலில் ஒரு சூரியனின் அஸ்தமனம்” எனும் பெயரில் வெளிவந்துள்ளது.

ஆனால், எனது தொகுதி பலரின் இரங்கற் கவிதைகளின் தொகுப்பாகும். இந்த வகையில் இலங்கை இலக்கிய வரலாற்றில் எனது தொகுதி மூன்னோடி எனலாம். எது எப்படி இருந்தாலும், எனது “முடமறுக்கும் விழிகளும், துடுக்கும் இதயமும்” எனும் தொகுதியிலே இடம் பெற்றுள்ள கவிதைகள் பற்றிய ஒரு சில குறிப்புக்களை இங்கு எடுத்துக்காட்ட விரும்புகின்றேன்.

இக்கவிதைகள் கூலிக்கு மாரடித்தல் என்ற நோக்கிலோ, அல்லது வலோற் காரமாகவோ, அல்லது எதனையும் எதிர்பார்த்து எழுதப்பட்டது என்றோ நிச்சயமாகக் கூற முடியாது.

உதாரணமாக பெண்டிக் பாலனுக்கும் எனக்குமிடையே இருந்த உறவு ஒரு சில மணித்தியாலங்களே. இருந்தும், அவர் இறப்புச் செய்தி கேட்டதும் அவருடைய ஒரு சில மணித்தியால் உறவு மனத்திலே அழுத்தமாகி இரங்கற் கவிதை எழுத உந்தலாகியது. எழுத உட்கார்ந்ததும் வார்த்தைகள் மடைதிறந்த வெள்ளம் போல வந்து கொட்டியது. எழுதி முடித்ததும் மனத்திலே ஒரு ஆறுதல்.

இஃதே வேளை, என்னோடு நீண்ட காலமாக நெருங்கிப் பழகிய இலக்கிய நண்பர்கள் சிலருக்கு இரங்கல் கவிதை எழுத வெண்டுமென்ற எண்ணமே எனக்கு ஏற்றுடவில்லை. காரணமும் தெரியவில்லை.

இதனைப் போல இன்னுமொன்று

எனக்கும் அமைச்சர் அல்-ஹாஜ் ஏ. எச். எம். பெள்ளி அவர்களுக்குமிடையே நெருங்கிய தொடர்பு கிடையாது. அவரிடமிருந்து நான் எந்த உதவியை கேட்டதுமில்லை. அவர் செய்ததுமில்லை. அவரை நான் எனது எந்தவொரு நூல் வெளியீட்டிற்கும் அழைத்ததுமில்லை. அவர் வரவழிமில்லை. இது வேண்டுமென்றே நடைபெறவுமில்லை. இருந்தும், எனது இந்தத் தொகுதியில் அவருடைய வாழ்த்துக்கவிதையொன்று இடம் பெற்றுள்ளது. எழுதச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததும் சந்தோஷமாக எழுதினேன்.

இஃகே வேளை பூரி வங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸின் செயலாளர் நாயகம் எம். ரி. ஹசன் அலி அவர்கள் எனது நீண்டகால நெருங்கிய நண்பர். அப்படியிருந்தும் அவருடைய வாழ்த்தொன்று இத்தொகுதியில் இடம் பெறவில்லை என்பது எனது மனத்திலே ஒரு குறு குறுப்பை ஏற்படுத்தியது.

நான் விரும்பியிருந்தால் ஏதோ ஒரு காரணத்தை கூறிக் கொண்டு ஒரு கவிதையை எழுதிச் சேர்த்திருக்கலாம். தட்டிக்கணிய வைக்க நான் விரும்பவில்லை.

இஃகே போல் என்னால் எனது அரசியல் நண்பர் ஒருவருக்கு பாடப்பட்ட அழகான வாழ்த்துக்கவிதையொன்றினை இத்தொகுதியில் இருந்து நீக்கிவிட விரும்பினேன், அவர் இப்பொழுது என்னோடு உறவாக இல்லையென்பதனால், இருந்தும் எதிர் காலத்தில் மீண்டுமொர் நண்பாகலாம் என்ற எதிர்பார்ப்பில் நீக்காது விட்டு விட்டேன்.

மேலும்,

இத்தொகுப்பிலே நான் ஒரு நாளும் காணாத எதுவித தொடர்பும் இல்லாத “அந்தாத்தீவு அப்துல் ரஷீத் தங்கள்” அவர்களைப் பற்றியும் ஒரு கவிதையுண்டு.

இஃகே வேளை, இக்கவிதைத் தொகுதியில் பெளத்தும், இந்து, கிறிஸ்தவம், இஸ்லாம் என எல்லா மதத்தவர்களுக்கும் இரங்கலும் வாழ்த்தும் இடம் பெற்றிருப்பது எனக்கு மன மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது.

இஃகே வேளை நான் விரும்பியோ விரும்பாமலோ “புலவன்” என அறியப்பட்டும் அழைக்கப்பட்டும் வருகிறேன். இதன் மகிழ்ச்சியை காப்பாற்றிக் கொள்ள விரும்பும் அதே வேளை எனது முன்னோர்களான புலவர்களின் மரபு வழியினைப் பின்பற்றி வாழ்த்து, இரங்கல், ஆற்றுப்படை என எழுதியும் உள்ளேன். எனலாம்.

1990ல் “முறக்கமுடியாத என் இலக்கிய நினைவுகள்” எனும் நாலை எழுதினேன். இந் நூல் 1953 – 1983 வரையான காலப்பகுதியில் என்னோடு சம்பந்தப்பட்ட இலக்கிய நினைவுகளின் தொகுப்பாகும்.

இஃதே போல், 1977ம் ஆண்டு தொடக்கம் 2008ம் ஆண்டு வரையான முப்பத்தியொரு ஆண்டுகளில் என்னோடு தொடர்படையவர்களின் வாழ்த்துக்கவிதைகளினதும் இரங்கல் கவிதைகளினதும் தொகுப்பே இத் தொகுதி எனலாம்.

கவிதைகள் பற்றி கருத்து முரண்பாடு குறைவான காலத்தில் இருந்து கவிதைகள் எழுதத் தொடங்கியவன் நான். இதனை வேறு ஒரு வகையாகக் கூறுவதாயின் மரபுக் கவிதையின் ஆட்சி ஸ்திரமாக இருந்த காலத்தில் இருந்து எழுதத் தொடங்கி புதுக்கவிதை அரசோக்கம் இன்றுவரை எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

உதாரணமாக ஜம்பதுகளில் நான் மாணவனாக இருந்த போது சுதந்திரன் பத்திரிகை நடத்திய ஈற்றடி வெண்பாப் போட்டியில் பரிசு பெற்று மரபுக் கவிதையில் கால் ஊன்றி,

1984ம் ஆண்டு கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன் அவர்கட்டு கல்முனை இஸ்லாமிய நூல் வெளியிட்டுப் பணிமனை எடுத்த பாராட்டு விழா மஸில் பதினொரு கவிஞர்கள் எழுதிய கவிதைகளில் எனது கவிதை பற்றி சிந்தாமணி இலக்கிய பீடத்தில் எஸ். டி. சிவநாயகம் அவர்கள் 11.11.1984ல் “மரபுக் கவிதையில் எம். ஏ. நூஃமான் அவர்களுடைய கவிதையும், புதுக் கவிதையில் மருதூர் ஏ-மஜீத் அவர்களுடைய கவிதையும் பிரமாதம்” என எழுதியது எனக்குப் பெருமையைத் தேடித் தந்தது. நான் புதுக் கவிதைக்காரனாகவும் இனங்காணப்பட்டேன்.

இஃதே போல்,

அனைத்துலக இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய 7ம் மாநாடு 2007 மே மாதம் 25,26,27ம் திகதிகளில் சென்னை கலைவாணர் அரங்கிலே நடைபெற்றபோது “இஸ்லாமியக் கவிதைகள்” எனும் கவிதைத் தொகுதியொன்று வெளியிடப்பட்டது. இத்தொகுதியில் அறுபத்தொன்பது கவிஞர்களின் கவிதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. அதில் ஒன்பது கவிதைகள் இலங்கைக் கவிஞர்களுடையது. இலங்கைக் கவிஞர்களின் கவிதைகள் பின்வரும் ஒழுங்கில் தொகுக்கப்பட்டிருந்தன.

1. அப்துல் காதர் லெப்பை	6. சாரணா கையும்
2. மருதூர் ஏ மஜீத்	7. புரட்சிக் கமால்

3.	ஜின்னா சரிபுத்தீன்	8.	அன்புள்ளீர்கள்
4.	எம். ஏ. நுமிமான்	9.	கெக்கிராவ் ஸஹானா
5.	எம்.சி. எம். கூபர்		

எனது கவிதை பன்னீக்குதலும் சந்தனப் போர்வையும் (1992) எனும் எனது கவிதைத் தொகுதியில் இருந்து எடுத்துப் பிரசரித்திருந்தார்கள். எனது கவிதை இரண்டாவது இடத்தில் பிரசரமாகி இருந்தது எனக்குப் பெருமையாக இருந்தது.

இஃகே போல், நான்காவது அனைத்துலக இல்லாமிய தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சி மாநாடு கொழும்பில் 1979ம் ஆண்டு நடைபெற்ற போது கடைசிநாள் கவியரங்கிலே நான் கவியரங்கு பற்றிய தொகுப்புரையைச் செய்யுமாறு பணிக்கப்பட்டிருந்தேன் எனது தொகுப்புரையை கவிதையிலேயே செய்தேன்.

இது பற்றி இந்தியச் சஞ்சிகை மணிவிளக்கு (1979 ஆகஸ்ட்) மாத இதழில் இறுதியாக மருதூர்க் கவிஞர் ஏ மஜீத் கருத்துரையையும் கவிதையாகவே பொழுத்தார். ஒவ்வொரு கவிதையாக்கும் அவருக்குக் கிடைத்த கரோகோசம், அவர் திறமைக்கும் புலமைக்கும் எடுத்துக்காட்டாக விளங்கியது என எழுதியது எனக்குப் பெருமைளாத் தேடித் தந்தது.

எனது முதலாவது கவிதைத் தொகுதியான பன்னீக்குதலும் சந்தனப் போர்வையும் எனும் தொகுதியில் முடிவுரை இல்லாத முகவுரை எனும் எனது முகவுரையில் எனது இலக்கியப் பயணம் பற்றி எழுதியதை இங்கும் ஞாபகழுட்டி எனது முடிவுரை இல்லா முகவுரையாக இதனையும் மாற்றிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

என் கவிதைகள்

முடிவுரை இல்லா முகவுரை இதனை இப்படியும் கூறலாம்
இய்ப்பதுகளில்

“வெண்பா” எனும் தேர் ஏறி கவிதை எனும் வீதியிலே
இன்பகரமான நினைவுகளோடு

“இளசு” எனும் பருவத்தில்

அல்லது

மாணவன் எனும் மகுடத்தோடு

எனது

இலக்கியப் பயணத்தை ஆரம்பித்தேன்.

முடிவில்லா இப்பயணம்
 என்னால் மட்டும்
 திட்டமிட்ட ஒன்றாகச் சொல்ல முடியாது
 எங்களின்
 பரம்பரை எனும் சங்கிலித் தொடரிலே
 நானும் எனது வட்டத்தை
 இணைத்துக் கொண்டேன் எனலாம்
 எவ்வாறு எனின்
 “வசைக்கவி” பாடிய
 எனது தகப்பனோடு
 நான்
 வெண்பா, வாழ்த்து, இரங்கல்
 எனும் வட்டத்தை இணைத்துக் கொண்டேன்
 அதுமட்டுமல்ல
 என் கவிதைகள்
 என் மன உல்லாசத்திற்காக மட்டும்
 என்னால் எழுதியதாகக் கொள்ள முடியாது
 அது,
 மனித மனங்களுக்கு எருவாக
 அர்ப்பணிக்கப்பட்டவைகளே.
 அவைகள்,
 கற்பனைக் கதைகளால்ல,
 நிலைகள்,
 அசிங்கத்துள் ஒளிரும் அழகுகள்,
 அனுபவமும் கற்பனையும் கலந்த
 கொங்கிறீட் கலவைகள்
 என ஞாபகலூட்டி
 நாலுக்குள் நுழைய அழைக்கின்றேன்.

நன்றி

அகம் புறம் நாளூரிறுவ்வாம் அடிமைகள் உன்னிடத்தில்

நான் முதன் முதல் எழுதிய இரங்கல் கவிதை இது.

1974ம் ஆண்டு களனிப் பல்கலைக் கழகத்தில் “தமிழ் ஸ்பெஷல்” வகுப்பிலே படித்துக் கொண்டிருந்தபோது, “சிங்கி” என எல்லோராலும் அன்பாக அழைக்கப்பட்ட கலாநிதி எஸ். தனஞ் ஜெயராஜி சிங்கம் அவர்கள் தமிழ்த்துறைத் தலைவராக வந்து சேர்ந்தார்.

ஆரம்பத்தில் எனக்கும் அவருக்கும் ஒத்துப்போகவில்லை. இடையிடையே பினக்கு.

நான் அவரோடு சேர்ந்து போக நினைத்தேன். அதனால் அவருக்கு உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல உதவினேன். கடைசியில் நானில்லாமல் அவரால் ஒரு எட்டுக்கூட வைக்கமுடியாதனவு ஆகிவிட்டது.

கலாநிதி “சிங்கி” அவர்கள் என்னை மாணவனாகக் கருதாது நன்பனாகவே கருதினார்.

இரும்புச் சங்கிலியால் பினைக்கப்பட்ட உறவாகி விட்டது எங்கள் உறவு நான் அவரைச் சந்தித்து “நானை போயாதினம் சந்திக்க வரவா” எனக் கேட்டேன். “இருப்பனோ தெரியாதனப் ஏதற்கும் நீர் வந்து பாரும்” எனச் சொன்னார்.

இதுதான் அவர் என்னோடு கடைசியாகப் பேசிய வார்த்தைகள்.

இரவு எட்டு மணியளவில் நண்பர் சில்லையூர் செல்வராஜன் வந்து “சிங்கி” மாரடைப்பால் இறந்து விட்டதாகக் கூறி அவரது வாகனத்தில் என்னையும் ஏற்றிக் கொண்டு பொரல்லை “றயமன்ட்” மலர்ச்சாலைக்குச் சென்றார். என்னை நட்டாற்றில் கை விட்டு விட்டு சிங்கி போய் விட்டார் என்ற ஒரு மனோநிலை எனக்கு.

“நீர் முதல் வகுப்பில் சித்தியடைந்து என்னுடன் விரிவுரையாளராக இருப்பாய்” என்று அவர் சொன்னது அச்சியாக என் காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தது. என்ன செய்ய எல்லாம் அவன் செயல்.

இந்த இரங்கல் கவிதையினை 05.11.77ல் எழுதி தினகரன் காரியாலயத்தில் காலை கொடுத்து வந்தேன். உடனேயே பிரகரமாகியதும் எனக்குப் பெரியதோர் மனத்திருப்தி ஏற்பட்டது.

அறைக்கு நான் நாளை வந்து
 சந்திக்க விழைந்த போது,
 "இருப்பனோ தெரியாதன்ப
 எதற்கும் நீர் வந்து பாரும்!"
 என்று நீ சொன்ன போது,
 நினைத்தேனா இதனை என்னே,
 நீள் துயில் கொள்வதற்கா
 நீ இது உரைத்தாய் சொல்லு?

அகம் புறம் நானுறைல்லாம்
 அடிமைகள் உண்ணிடத்தில்.
 கலாந்தி சிங்கியென்றால்
 கலங்கிடும் காரிகையும்
 காப்பியத் தோணியேறி
 கரைபஸ் கண்ட உன்னை
 கொடுமைகள் செய்யும் கொள்ளி
 கொண்டதே ஜேயோ! இன்று.

தேடியே யெந்தன் இல்லம்
 திரிந்து நீ வந்து சேர்ந்து,
 கூடியே கதைத்திருந்து
 கூர்மையாம் நூல்கள் தந்து,
 நாடியே கல்வி சொன்ன
 நாயகன் நீயோ இன்று
 ஓடியே போனதெங்கே
 உன்னை நான் காண்பதெப்போ?

அங்கிகள் என்ன கோலம்,
 அழகாக உடுத்தச் சொன்னால்,
 "சிங்கிக்கு அறிவே தாகம்,
 சிங்காரம் அல்ல" என்பாய்!
 தங்கியே இருந்தோம் உன்னில்,
 தவிக்கிறோம் எங்கே போவோம்.
 வங்கியே போச்சுதய்யோ
 தமிழ் வளருமே அங்குமுன்னால்.

பன்னிர்க் கூதலும் சந்தனப் போர்வையும்

“உங்களது அன்புத் தகப்பனார் இப்ராஹீம்கண்டு அவியார் அவர்கள், சமூக சேவைக்கென்றே பிறந்தவர். அவர், கிராம சபைத் தேர்தலில் மக்களால் வாக்களிக்கப்பட்டு பல தடவைகள் வெற்றி பெற்று கிராமசபை அங்கத்தவராக இருந்து சேவை செய்துள்ளனமேயே இதற்குச் சான்று.” என ஊரவர்கள் கூறும் போது நான் ஆனந்தத்தால் பூரித்துப் போனதுண்டு.

எனது தந்தையவர்கள் 19.04.1979 அதிகாலை நான்கு மணிக்கு இறையடியெய்திய போது, நானும் எனது தாயாரும் அருகிருந்தோம். நான் தூங்கி விட்டேன்

என் தகப்பனாரே என் முதற் குரு. அவர் இறப்பதற்கு மூன்று நாளைக்கு முன்னர்கூட “ஒளியத்” எனும் கடைசி வார்த்தையாக ஆறு விடயங்களை எனக்குச் சொல்லித் தந்தார்.

1. எரிந்தாலும் முறுக்குடையாதிருக்கும் கயிறு போல இருந்துகொள்.
2. வண்டில், பெண்டிர் இரண்டும் உனது பக்கத்தில் இருக்கும் போது சண்டையை தவிர்த்துக்கொள்.
3. அரசியல்வாதி, படையணி, அன்னியர், ஆகியோருடைய உறவை கரண்டிக் காலுக்குமேல் எடுத்து விடாதே.
4. சமூக சேவையில் ஈடுபடும் போது சமூகம் தன்னைப் பாராட்ட வேண்டும், நன்றி தெரிவிக்க வேண்டும் என எதிர்பாராதே, அப்படி எதிர் பார்த்தால் உன் மனம் தாக்குண்டு எதுவும் செய்ய முடியாது உட்கார்ந்து விடுவாய்.
5. ஒரு வழிப்பாதையால் செல்வதனையும், ஓரேவழியால் மீண்டும் மீண்டும் செல்லுதலையும் தவிர்த்துக்கொள். அவியாக்கஞ்சுக்கும் எதிரிகள் இருப்பார்கள்.
6. முற்ற முழுக்க நேர்மையாளாக இருக்க முடியாவிட்டாலும் நேர்மைக்கு வாசியாக இருந்து கொள். என்பனவே அந்த ஆறு விடயங்களுமாகும்.

இஃதே போல,

எனது தகப்பனாரின் பரம்பரை வீரமும், கவித்துவமும், கலைத்துவமும் எனை வந்தடைய ஆவன செய்தார். உதாரணமாக வர்மக்கலையை (தற்காப்பு) தெரிந்தவரைக் கொண்டு நான் கற்க உதவி செய்தார்.

என் முதல் குருவான என் தகப்பனாரின் ஆத்ம சாந்திக்கான இக்கவிதை எனது “பன்னிர்க்கூதலும் சந்தனப் போர்வையும்”(1992) எனும் கவிதைத் தொகுதியிலும் இடம் பெற்றுள்ளது.

பென்னம் பெயிய,
கருங்கல் ஒன்று,
உச்சம் மறுத்துக்,
கிடத்தல் போல,
எந்தன் மனத்தில்,
அந்த நிகழ்வு.
அசையாதுள்ளதே

எழுபத்தொன்பது,
சித்திரை மாதம்,
திங்கள் இரவு,
திகதி பத்தாம்.

அந்த இரவில்
எங்கள் அன்னை,
அழுதவாறு,
அரட்டிய போது தான்,
தந்தை பிரிந்த.
செய்தி தெரிந்தது.

அற்றைப் பொழுது,
தந்தை உடலோ,
கொதியாய்க் கொதித்தது.
காய்ச்சல் கடுமை,
என்றே என்னி,
சந்தனம் அரைத்து,
உடலில் பூசி,
போர்வை யாக்கினோம்.
பன்னீர் கொஞ்சம்,

பருக்கிப் பார்த்தோம்.
அனைத்தையும் உதறி,
அகன்றதே அவ்வுமிர்.
மணக்கும் சந்தனம்.
பன்னீர் வாசம்,
அகலாதுள்ளதே.

ஆ!

என்னருமைத் தந்தையே,
எப்படி எங்களை.
விட்டுப் பிரிய,
மனமும் வந்ததோ?

நான்,
இலைஞனாகி,
ஆசானாய் ஆனபோது,
எனக்கு நீங்கள்,
ஆசானாகி,
எரிந்தாலும் கமிறு,
முறுக்கெரியாதிருத்தல் போல,
இருத்தல் ஏற்ப
எனப் புகட்டி,
வாழ்ந்து காட்டியதை,
உங்கள் தோழின்,
பட்டுச் சால்வை,
பகரும் சாட்சியம்.

எங்கள் தந்தை,
எங்களைக் காக்க,

எத்தனை இரவுகள்,
கண்விழித்திருந்தார்
ஓர் இரவாயினும்
அப்படிமிருக்க,
எங்களால் முடிந்ததா ?

தந்தையே!
நான்,
சிறுவனாய் இருந்த போது
எனை நீங்கள்,
நண்பர்கள் வீட்டிற்கு,
அழைத்துச் சென்று,
புத்தகம் தந்து,
வாசிக்கச் சொல்லி,
இப்படி உன் மகன்,
வாசிப்பானோ?
எப்படி என் மகன்?
என்றே கேட்டு,
பெருமைப்பட்ட,
அந்த நாளை,
எண்ணியழுகிறேன்.

இந்த ரோட்டு,
உங்கள் வாப்பா,
சேலையின் சின்னம்,
அதன்பின் யாரும்,
இப்படிச் செய்ய,
எண்ணிய தில்லை.
இந்த மத்து,
உங்கள் வாப்பா,
காலக் கட்டு,
வெள்ள காலம்,
மட்டும் நினைப்பர்,

என்று ஊரார்
 உரைக்கும்போது
 உள்ளம் குளிரும்,
 தந்தை பெயரால்,
 பெருமை கொண்ட,
 தனயீர் நாங்கள்.

அன்று,
 உங்கள் ஜனாசா.
 ஊர்வலமாகச் சென்ற போது,
 கலந்து கொண்டோர்
 கட்டியம் கூறினர்.
 நீங்கள்,
 சழுக சேவைப்
 பிரியர் என்றே.

எங்கள்
 கண்ணீர் வெள்ளமும்,
 மக்கள் வெள்ளமும்,
 கலந்த,
 வெள்ளக் காட்டில்
 உங்கள் ஜனாசா,
 வெள்ளை ரோசாவாய்,
 மெல்ல மெல்ல,
 மிதந்து சென்றதே,
 ஆ!
 என்னருமைத் தந்தையே,
 எப்படி எங்களை
 விட்டுப் பிரிய
 மனமும் வந்ததோ?

தியேசபிராஹின் எண்ணாந் தொடர் நீங்கள்

கல்முனை கார்மேல் பாத்திமாக் கல்லூரியில் ஆசிரியராக இருந்து, அதிபராக உயர்ச்சி பெற்று, 24.12.1989ல் இறையடியெய்திய அன்னை சிசிலியா மேரி அவர்களை நினைவுக்கருமுகமாக அக்கல்லூரியின் “அணையாவிளக்கு” சஞ்சிகையை விஷேட மலராக வெளியிட்டபோது, அம் மலருக்கு என்னால் எழுதப்பட்ட இரங்கல் கவிதையிது.

நான் குடும்பத்தோடு அடிக்கடி அவரைப்போய் சந்திப்பேன். அவரும் என்மீதும், எனது மனைவி, மக்கள் மீதும், அளவற்ற அன்பு காட்டினார். அடிக்கடி ஏதாயினும் அன்பளிப்பை என் வீட்டிற்கு அனுப்பிக் கொண்டே இருப்பார்.

நான் அவரை முதன் முதல் சந்தித்த போது “நல்லின ரோஜா ஒட்டி எடுத்தேன், வீட்டுக்கு கொண்டு போய் நட்டி வளர்த்தெடுங்கள் நல்ல மணமும் நிறமும் கொண்டது.” என ரோஜாச் செடி தந்த அந்த நாள் இன்றும் மறையாது மனக்கிறது.

அவர் அன்பளிப்புச் செய்த “பைபிள் பழைய ஏற்பாட்டினை” வாசித்து முடிப்பதற்கு. முன் அவர் பயணம் வைத்துக் கொண்டார் என்ற துன்ப உணர்வுகளோடு இக்கவிதை எழுதப்பட்டது.

சங்கைக்குரிய சோதரி,
 சிசிலியாமேரி,
 இறையடி சேர்ந்து விட்டார்,
 என்ற செய்தி,
 எண்ணத்தேடி வந்தபோது,
 உணர்வற்ற நிலையில்
 ஓடோடி வந்தேன்,
 கட்டிலிலே நீ,
 கண்மூடிக்கிடக்கின்றாய்,
 உயிர் பிரிந்த உடலா?
 உண்மையில்லை.
 சந்தன மலரொன்று
 வாடாது வீழ்ந்துளது.
 இயேசு பிரானின் எண்ணத்தொடரே
 ஏனிந்த அவசரமோ ?
 அனைவருக்கும் உதவுகின்ற
 அன்புச் சோதரியே,
 உன்னை இழந்து,
 ஒலமிட்டமுகின்ற,
 அந்தக்குழந்தைகளுக்கு
 ஆருண்டு அவனியிலே
 பூவிருந்த தட்டு
 முந்தட்டு,
 கொட்டி விட்டால் வெறுந் தட்டு
 என்றாகி நிற்கின்றோம்.
 என் செய்வோம்.

வந்த புதிதில்
 வடிவான மூந்தோட்டம்
 உண்டாக்கி அதனுள்ளே,
 உலா வந்த உன்னுருவம்
 கண்ணுள்ளே தெரிகிறது.
 அதனால்

என்னுள்ளாம் அழுகிறது.
 அன்று ஏதோ ஒரு லீவு
 நானும் மனைவியும்
 உணைக் காணவந்த போது
 "ஒட்டி எடுத்தேன்.
 பத்திரமாய் வைச்சு
 பாதுகாத்தெடுங்கோ,"
 எனச் சொல்லி ஒரு கன்று
 நீ தந்த மாண்பதனை
 எண்ணி
 மனம் கசிந்து அழுகிறது
 என் செய்வேன்.
 சங்கைக்குரிய சோதரியே!
 கல்முனையில்
 கார்மேல் பாத்திமாவில்
 என்றும் விழிப்பாக
 இருந்தமைக்கு
 கல்விப் பணிப்பாளர்
 என்ற வகையில்
 நன்றிகள் கூற
 இரங்கற் கவி நான் படித்தேன்
 உன் ஆத்ம சாந்திக்கு
 இதனை அப்பணித்தேன்

★ ★ ★

ஸர்ச் சுவரானோன்

இழந்து விழும் மன்னானோன்

நன்பர் பெண்டிக்பாலனுக்கும் எனக்கும் ஒரு நாள் உறவுதான். அதுவும் ஒரு சில மணித்தியாலங்களே, அகில இலங்கை தமிழ்த்தினப் போட்டிகள் கொழும்பு விவேகானந்த மண்பத்தில் நடந்தபோது கவிதையெழுதும் போட்டி மத்தியஸ்தர்கள் மூவரில் நானும் ஒருவன். மற்றவர், கவிஞர் ஏ. இக்பால். அடுத்தவர்யாரென்று எனக்குத் தெரியாது. மூவரில் ஒருவர் தலைவராக இருக்க வேண்டும். மற்ற இருவரும், என்னைத் தலைவராக்கி விட்டார்கள் நானும் ஏற்றுக் கொண்டேன்.

கடமைகளை ஆரம்பிக்கும் போது இக்பாலிடம் இரகசியமாக மற்றவர் யார் எனக் கேட்டேன். இக்பால் என்னை அவருக்கு அறிமுகப்படுத்த ஆரம்பிக்கும் போதே என்னை நன்றாகத் தெரியும் என்று சொல்லி விட்டார். எனக்கு அவரை அறிமுகப்படுத்த அவரது பெயரைச் சொன்னதுமே எனக்கு வெட்கமாக இருந்தது. இவ்வளவு காலமாக பெண்டிக்பாலனைத் தெரியாதிருந்துள்ளேனே என்று, ஒருவாறு சமாளித்துக் கொண்டேன்.

தேந்ர் இடைவேளையின் போது இருவரும் மனம் விட்டுக் கடைத்துக் கொண்டோம். பகலுணவு இடைவேளையின் போது “நான் விட்டிற்குக் கொஞ்சம் போய் வருகிறேன்” எனக் சொல்லிப் போய் வந்தார். வரும் போது ஒரு முக்குத்தாள் டப்பாவை கொண்டு வந்து எனது கைக்குள் வைத்து, “இந்தியா போன போது கொண்டு வந்தேன்” எனத் தந்தார். நானும் விருப்பத்தோடு பெற்றுக் கொண்டேன்.

கடைசியாக விவேகானந்தாக் கல்லூரியை விட்டு வெளியே வந்ததும் என்னை அவரது விட்டிற்கு வருமாறு அழைத்தார். நான், “வேறு ஒரு நாள்” என்றேன். அவர், “என்ன நிட்சயம்” என்றார். “இருந்தால்” என்றேன். பிரிந்து விட்டோம்.

கடைசியாக இறப்புச் செய்தி கல்முனையில் இருந்த எனை வந்தடைந்த போது ஸர்ச் சுவராக்கி இடிந்து விழ வைத்தது. ஈமக் கிரியைகளில் கலந்து கொள்ளவும் முடியவில்லை.

உட்கார்ந்து விட்டு எழுந்ததும், மேசையருகே சென்று கவிதையெழுத வேண்டும் போலிருந்தது. எங்குமே பிரசுரத்திற்கென்று அனுப்பவில்லை. தொகுதியில் சேர்ப்பதற்கென்று எடுத்த போது அவரது இறந்த திகதியும் குறித்து வைக்கப்படவில்லை என்பது தெரிய வந்ததும் பலரிடம் உசாவி கடைசியில் 10.07.1998 என திக்குவலைக் கமால் கை தந்துதவினார். அவருக்கு எனது நன்றிகள்.

இனியவனே!
 நட்பிற்கு இலக்கணமானவனே!!
 முற்போக்கு சக்திகளின் முனைப்பே!!!
 உன் இறப்புச் செய்தி
 எனவே
 ஈரச் சுவராக்கி
 இடிந்துவிழ வைத்ததுவே.

எனக்கு உன்னோடு
 ஒரு நாள் பழக்கம்தான்
 அதுவும்,
 ஒருவில் மணித்தியாலங்கள்
 அப்படி இருந்தும்,
 உன் நட்பு
 பட்டைத்தெப்பட்ட
 வைரக்கல்லாய்
 பளபளக்கிறதே
 அதனால்
 உன் பிரிவு
 தளதளக்க வைக்கிறதே.

உன்னைச் சந்தித்த அன்றே
 எனை வீட்டிற்கழைத்தாய்
 "வேறு ஒருநாள்" என்றும்
 "நாளை இருப்பது
 என்ன நிச்சியம்"
 என்று உங்காவிய
 உந்தன் அவசரத்தை
 அன்று என்னால்
 புரிய முடியவில்லை
 ஒரே ஒரு சந்திப்பு
 ஒரு யுக நினைப்பு
 என்னே உன் நட்பு.

கலைஞர்த் துளிகளை பன்றிர்த் துளிகளாக்கினோம்

அது மப்பும் மந்தாரமுமான ஒரு பகற்பொழுது. மருதமுனை அல்-மனார் மகா வித்தியாலயத்தில் பி.ப. 4 மணிக்குக் கலாசார விழா, அதனையொட்டி, விருந்துபசாரம் எனும் பகற் சாப்பாடு.

நான் கல்விப் பணிப்பாளர் என்ற வகையிலும், அல்-ஹாஜ் எம்.எச்.எம். அஷரப் அவர்கள் ஸ்ரீ வங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸின் தேசியத் தலைவர், கப்பல், துறைமுகங்கள் அபிவிருத்தி, புனர்வாழ்வு, புனரமைப்பு அமைச்சர் என்ற வகையிலும் அழைக்கப்பட்டு அருகருகே இருந்து விருந்துண்கிறோம்.

“கறிமுருங்கையிலைப் பாலாணம்” அமைச்சருக்கு நல்ல விருப்பம் என்பதால் ஆடு, கோழி என்பவற்றிற்கு இல்லாத முக்கியத்துவம் சாப்பாட்டு மேசையில் பாலாணத்திற்கு கொடுக்கப்பட்டிருந்தது.

அமைச்சர் பாலாணத்தை தானும் எடுத்துக் கொண்டு, என்னிடமும் நீட்டி, “இது சிழக்கின் கலாசாரக்கறி மட்டுமல்ல, வேறு பல விஷேடங்களையும் உள்ளடக்கியது என்பதனை நான் சொல்லி, நீங்கள் தெரிய வேண்டிய அவசியமில்லை. இது பற்றி ஒரு நாலை எழுதும் அறிவு உங்களிடம் உண்டு என்பது எனக்குத் தெரியும். சும்மா சம்பிரதாயத்திற்குச் சொன்னேன். இதே போலத்தான் நீங்கள் அணிந்துள்ள சால்வைக் கலாசாரமும். இந்தக் கலாசாரம் எம்மிடையே அருகிக் கொண்டு வருகிறது. கை விட்டு விடாமல் தொடர்ந்து அணியுங்கள். உங்களுக்கு அழகாகவும் இருக்கிறது.” என்று கூறிய இந்த வார்த்தைகள்தான் நானும் அவரும் கதைத்துக் கொண்ட கடைசி வார்த்தைகள்.

இதன் பின் நாங்கள் சந்திக்கவேயில்லை. கிட்டத்தட்ட ஒரு மாதத்தின் பின் 16.09.2000ம் ஆண்டு மப்பும் மந்தாரமுமான ஒரு பகற்பொழுதில் அவரது இறப்புச் செய்தி கிடைத்தது.

நான் அன்று மாலையே ஒரு இரங்கற்கவி எழுதினேன். அதனை ஸ்ரீ வங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸ் போராளிகள் துண்டுப் பிரசரமாக அச்சிட்டு மக்கள் மத்தியில் பங்கீடு செய்தனர்.

பின் இக்கவிதை, “பகவில் ஒரு கூறியனின் அஸ்தமனம்” எனும் தலைப்பில் ஆகில இலங்கையிலும் வெளியான இரங்கற் கவிதைகள் தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ளது. இத்தொகுப்பு சாய்ந்தமருது ஜக்கிய நண்பர்கள் நலன்புரி ஒன்றியத்தின் வெளியிடாக செப்டம்பர் 2003ல் வெளியிடப்பட்டது.

இத்தொகுப்பினை, யூ.எல். ஆதம்பாவா அவர்களும் றியாத் ஏ மஜீத் அவர்களும் தொகுத்துள்ளனர்.

நேற்று
 ஊரும் உலகும்
 ஒரு கணம்
 ஸ்தம்பிதமாயின
 மக்கள்
 உணர்வற்றுக் கிடந்தனர்.
 வாளொலி, ரீவி, மின்சாரம்
 எல்லாமே இயங்கமறுத்தன
 இவைகளோடு நீங்கள்
 நெருங்கிப் பழகியவர்
 என்பதனாலா?
 அவைகளுக்கும் துக்கம்,
 தொண்டைய அடைத்துவா?
 எதையும் நம்ப முடியாத
 ஒரு நிலை மக்களுக்கு.
 கேள்விப்பட்ட செய்தி
 வதந்தியாகி விடாதா? என
 அங்கலாய்த்தோம்.
 அதனால்,
 இறைவனிடம்
 இருகரம் ஏந்தி
 இறைஞ்சி நின்றோம்.
 முடியாமல் போய் விட்டதே.

முஸ்லிம் காங்கிரஸின்
 மொட்டுக்களே!
 போராளிகளே!!
 என நீங்கள்
 எங்களை
 அழைக்கும் ஒலி
 அலையலையாய்
 எங்கள் காதுகளில்
 முட்டி மோதிச் செல்கின்றதே!
 அதனால், நாங்கள்

கேள்விப்பட்ட செய்தி
 வதந்தியாகிவிடாதா? என
 இருகரம் ஏந்தி
 இறைஞ்சி நின்றோம்.
 முடியாமல் போய் விட்டதே.

கிழக்கிலே உதயமாகும்
 பூரண சந்திரன்
 உங்கள் முகமா?
 அது கண்ணெதிரே
 காட்சி தருகிறதே
 அதனால்,
 நாங்கள்,
 கேள்விப்பட்ட செய்தி
 வதந்தியாகி விடாதா? என
 இறைவனிடம்
 இருகரம் ஏந்தி
 இறைஞ்சி நின்றோம்,
 முடியாது போய் விட்டதே.

நீங்கள் சொன்னது
 எதுவும்
 பொய்யாவதில்லை.
 “கழுவிக் குளிப்பாட்டி
 கபனிடும் வேலையை
 உங்களுக்குத் தந்து
 தொந்தரவு செய்ய மாட்டேன்”
 என
 உம்றாவுக்குப் போய்வந்து
 உறுதிமொழி
 கூறினீர்கள்.
 அதைக்கூட மெய்யாக்கி
 எங்களை

அழுது புலம்ப விட்டீர்கள்.
 எனதயும் தாங்கும்
 இதயம் எங்களுக்கு.
 ஆனால்,
 உங்களின்
 இறப்புச் செய்தியை
 எங்களால் தாங்க
 முடியவில்லையே.
 அதனால்தான்,
 நாங்கள்,
 கேள்விப்பட்ட செய்தி
 வதந்தியாகிவிட
 இறைவனிடம்
 இருகரம் ஏந்தி
 இறைஞ்சி நின்றோம்,
 முடியாது போய்விட்டதே.

அரசியல் சாணக்கியன் நீங்கள்,
 அதனால்.
 தென்கிழக்கின்
 உதயதாரனையாகி
 நாற்றிசையும் பிரகாசித்தீர்கள்.
 கவிஞர்களுக்கெல்லாம்
 கவிஞர் திலகம் நீங்கள்.
 அதனால்,
 உங்களைப் பாடாத
 கவிஞரேனியில்லை எனலாம்
 நீங்கள்
 காட்டியதெல்லாம்
 புதிய வெளிச்சங்கள்!
 அதனால்,
 உங்கள்
 காலடிக்கு வராத
 அரசியல்வாதிகளே

இல்லையென்னாம்.
 வாதத்திற்கில்
 உங்களுக்கு நிகர்
 நீங்களோதான்.
 அதனால்தான்.
 உங்களோடு விவாதித்த
 எவரும் வெல்லவில்லை.
 இத்தனைக்கும் மேலாக
 நீங்கள் நல்லதொரு மனிதர்.
 அதனால்தான்,
 மயோன் முஸ்தபா வீட்டிலும்
 வெள்ளைக் கொடி பறக்கிறது.
 அக்கரைப்பற்றில்
 சேகுஇல்லதீன்
 கட்சி பேதமின்றி
 கண்களைப் பூட்ட
 கட்டளையிட்டார்.

எல்லோர் மனங்களையும்
 கொள்ளலா கொண்ட
 அஷ்ரப் “பூ”
 அகாலமாய்
 உதிர்வதைப் பார்த்து
 துடிதுடிக்கும்
 மக்களின்
 கண்ணீர்த்துவிகளை
 பன்னீர்த்துவிகளாக்கினோம்.
 உங்களின்
 ஆத்மா
 எங்களோடுதான் இருக்கிறது.
 உங்களின்
 ஆத்ம ஈந்திக்காய்
 பிரார்த்திக்கின்றோம்.

யாத்திவிருந்து உதிர்ந்த யல்லிகை.

நாடாளுமன்ற உறுப்பினரும், எனது மாணவரும், தூரத்து உறவினருமான அல்-ஹாஜ் றிஸ்வி சின்னலெப்பை அவர்கள், சுகமீனமுற்றுள்ளார்கள் எனக் கேள்விய்ப்பட்டு, ஸ்ரீ வங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸ் செயலாளர் நாயகம் ஜனாப் எம்.ரி. ஹசன் அலி அவர்களும் நானும் 01.10.2001ல் பார்க்கச் சென்றோம்.

எங்களைக் கண்டு எழுந்திருக்க முயற்சித்த அவரை, எழுந்திருக்காது, தடுத்து நாங்கள் அவராகுகே போயிருந்தோம்.

“நானை நாடாளுமன்ற நிகழ்வின் போது வாக்கெடுப்பில் கட்டாயம் நானும் கலந்து கொள்ள வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டால் சொல்லியனுப்புங்கள் சக்கர நாற்காலியிலாகினும் வந்து சேர்வேன்” என ஹசன் அலி அவர்களைப் பார்த்துக் கூறிய போது, அவரது மனத் திட்டத்தையும் கட்சி மீது கொண்டிருந்த பற்றினையும் புரிந்து கொண்டேன்.

பயமென்றால் என்னவென்று தெரியாத தைரியசாலி அவர். கொஞ்சமும் பிரதேசவாதம் இல்லாதவர், நல்லவர், வல்லவர், இளைஞர், ஸ்ரீ வங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸ் அலுவலகமான “தாருஸ்ஸலாம்” பிரச்சினைக்குள்ளாகி கோட்டிலே வழக்குத் தாக்கல் செய்திருந்தபோது, அங்கு காரியாலயம் நடத்த முடியாத நிலை ஏற்பட்டதும் தன்னுடைய வீட்டின் ஒரு பகுதியை காரியாலயமாகப் பாவிக்க அனுமதியளித்த வள்ளால் மனம் புடைத்தவர், என நினைத்துக் கொண்டு அவரிடம் இருந்து விடைபெற்றோம்.

02-10-2001ம் திகதியாகிய அடுத்த நாள் இரவு இறையடியெய்திவிட்டார் என்ற செய்தி கிடைத்தது.

03-10-2001ல் அவரது நல்லடக்கம் தெஹிவனை மையவாடியில் நடைபெற்றபோது என்னால் எழுதப்பட்ட இந்த இரங்கல் கவிதை துண்டுப்பிரசரமாக மக்கள் மத்தியில் அன்று விணிமோகிக்கப்பட்டது.

பின் இக்கவிதை 07-10-2001ல் தினக்குரலிலும் பிரசரமாகியது.

சென்ற செவ்வாய்
 ஹசனலியும் நானும்
 உடல் நலம் விசாரிக்க
 உன்னிடம் வந்தபோது
 பூமுகம் மலர்ந்து
 புன்னகைத்து
 செவ்வாய் திறந்து
 இருக்கச் சொல்லி
 இரண்டு நிமிடத்துள்
 எங்களை பார்த்து
 "நாடாஞ்சுமற்றத்தில்
 வாக்கெடுப்பு நடப்பதாயின்
 உடன் செய்தி அனுப்புங்கள்
 சக்கர நாற்காலியில்
 சடுதியில் போய்ச் சேர்வேன்
 என்று இயம்பியதை
 இன்று நினைக்கின்றேன்.

வள்ளல் குணமுனக்கு
 வார்த்தைகள் ஏது
 புகழ்வதற்கு.
 மருதூரில் பிறந்து
 குடியூரில் வளர்ந்து
 சேனையூரில் குடும்பமாகி
 கொழும்பூரில் இறையடி.
 பிரதேசவாதம்
 உன்பெயர் கேட்டோடும்

மரத்திலிருந்து
 மல்லிகை மலரொன்று
 உதிர்ந்து விழுந்ததுவாய்
 எங்களை விட்டு
 பிரிந்து போக
 ஏன் மனம் வந்ததுவோ

உங்களிடம் நாங்கள்
 ஓய்வெடுக்கச் சொன்னபோது
 நிரந்தர ஓய்வேயன்றி
 இனியேது எனக்கோய்வு
 என்றங்று சொன்னதனை
 இன்று நான் நினைக்கின்றேன்

மதிப்பிற்குரிய
 நில்லியே!
 உன்நாமம்
 ஈரேழுலகும்
 நீண்டு நிலைக்கட்டும்.
 இன்னாலில்லாஹி
 வழின்னா இலைஹி
 ராஹிலான்.

முஸ்லிம் காங்கிரஸின்
 வளர்ச்சியிலே பங்கு கொள்ள
 வீட்டையும் தானமாய்
 விரும்பியளித்தீரோ

இலக்கிய உலகில்

அ.ஸ.

தென் கிழக்கு முஸ்லிம் தேசத்தாரின் இலக்கிய முன் னோடிகளில் அ.ஸ. அப்துஸ்ஸமது அவர்கள் மிக முக்கியமானவர். இவர் நல்ல மனிதர், கள்ளங்கபடமில்லாதவர். எனது இனிய நண்பர்.

அனாரூற்றாண்டிற்கு மேலாக இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்காக அரும்பாடுபட்டவர்.

தென்னிந்திய முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களிடையேயும் நன்கு அறிமுகமானவர்.

அங்கிருந்து வெளிவந்த சகல முஸ்லிம் பத்திரிகைகளிலும் இவரது சிறுகதைகள், இஸ்லாமிய இலக்கியக் கட்டுரைகள் வெளிவந்தன.

இத்தனைக்கும் மேலாக நாங்கள் இருவரும் சமகாலத்தில் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ் சிறப்புப் பட்டதாரிப் படிப்பு படித்தவர்கள்.

எழுத்தும் எழுத்தாளனும் ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்களைப் போல இருக்க வேண்டும். ஒன்றில்லாமல் ஒன்றில்லை. அவனையும், அவன் எழுத்தையும் பிரிக்க முடியாது இருக்க வேண்டும். கஞ்சா, சாராயம் குடித்தால்தான் எழுதலாம் என்று கூறிக் கொண்டு, குடித்துக் கொண்டு கவிதை எழுதியவனின், எழுதுகிறவர்களின் எழுத்துக்களை சமுதாயம் வெறுத்தொதுக்க வேண்டும்.

எப்படி வாழ்கிறானோ அப்படியே அவன் எழுத்தும் இருக்கும். சீதனம் வாங்கிய ஒருத்தன், சீதனம் வாங்குவது ஆண்களைப் பொறுத்தவரை கோளைத்தனமான செயல் என்று எழுதக் கூடாது. அப்படி எழுதினால் அவனது எழுத்தில் சத்தியம் இல்லாது போய்விடும். சத்திய எழுத்தாளனாக இருக்க வேண்டும். பட்டியல் தயாரிக்கும் போது கூட இந்தச் சத்தியம் கடைப்பிடிக்கப்படல் வேண்டும். கோஷ்டி மனப்பான்மையில் பட்டியல் தயாரிக்கக்கூடாது என்பதில் அ.ஸ. அசையாத நம்பிக்கையுள்ளவர்.

இவர் 01.07.2001ல் இறையடி சேர்ந்தார். இவருக்கு அக்கரைப்பற்று அ.ஸ. நினைவு மன்றம் 01.12.2001ல் நினைவு மலர் ஒன்றினை வெளியிட்டது. அம்மலரில் பிரகரமான கவிதையிது.

அறுபதுகளில்
 அ.ஸ. அப்துஸ் ஸமது
 அ.கா. அப்துஸ் ஸமது
 இருவரில், யார்
 இலங்கை எழுத்தாளர்
 என
 தேடுதல் நடத்தினேன்
 முடிவு,
 அ.ஸ. நட்பானது.

இலக்கிய உலகில்
 அ.ஸ.
 அடக்கமானவர்.
 மணக்கின்ற
 "அத்தர்."

இலக்கிய உலகில்
 அ.ஸ.
 பண்பாளர்.
 சேற்றில் சேர்ந்தாலும்
 பயன்தர விளைகின்ற
 "முளைநெல்"

இலக்கிய உலகில்
 அ.ஸ.
 அற்புதமானவர்,
 அவரின் எழுத்துக்கள்
 கண்ணியா
 "வெந்நீர் ஊற்று."

இலக்கிய உலகில்
 அ.ஸ.
 புதுமைமிக்கவர்.
 அவர்
 இளைஞர்கட்கு
 "சுப்பர் மார்க்கட்."

இலக்கிய உலகில்
 அ.ஸ.
 முன்னோடி வைத்தியர்
 புதுமை விரும்பாத
 நோயாளர்கட்கு
 அவர் ஒரு
 "பட்டோலைக்கணட்"

அவர் இறப்பு
 தமிழ் இலக்கிய உலகின்
 பேரிழப்பு

தங்கள் எனும் தீங்கள்

தெஹிவளை அல்-ஜாமியதுல் கெளசியா அரபுக் கல்லூரியின் ஏழாவது ஆண்டு நிறைவு விழாவும், மாணவர்களுக்கான பட்டமளிப்பு விழாவும், 08.12.2003ல் நடைபெற பூர்வாங்க ஏற்பாடுகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன.

இந்நிகழ்வினைப் பதிவாக்கவும், சிறப்பிக்கவும் நினைத்த செயற்குழுவினர், விழா மலர் ஒன்றினை வெளியிட விருப்பங் கொண்டு என்னிடம் அதுபற்றிய ஆலோசனையும் கேட்டனர்.

அத்தோடு இக்கல்லூரியை ஸ்தாபித்து அதன் வளர்ச்சிக்கு அயராது பாடுபட்ட கேரள அந்தாத்தீவைச் சேர்ந்த அஸ்ஸெயத் அப்துல் ரசீத் தங்கள் அவர்கள் கேரள கண்ணாரில் 27.06.1997ல் இறையடி சேர்ந்தார்கள். (இன்னாலில்லாஹி வயின்னா இலைஹி ராஜிஹன்)

அன்னாரை நினைவு கூர்ந்து இம்மலரில் ஓரு கவிதை இடம்பெற வேண்டும் அதை நானே எழுத வேண்டும் எனவும் கேட்டுக் கொண்டனர்.

காணாத, பழகாத, ஒருவரைப்பற்றி, எவ்வாறு கவிதை எழுதுவது எனக் கடுமையாக யோசித்தேன். வெறும் புகழ்ச்சியாகி விடக் கூடாது என்ற எண்ணமே என் யோசனைக்கு காலாக இருந்தது.

அவ்வமயம் தங்களைப் பற்றி, தங்களின் தன்னிகரில்லாச் சேவைகள் பற்றி, தங்களின் ஆத்மீகப் பலம் பற்றி, அவரின் எளிமையான வாழ்வு பற்றி ஒன்றன் பின் ஒன்றாக பலபோ, அவரோடு பழகியவர்கள் என்னிடம் வந்து அவரைப் பற்றி சொல்லிக் கொண்டே இருந்தார்கள்.

நான் யாரிடமும் கேட்காமலே இது நடைபெற்றது.
“தங்களைனும் தீங்களே” எனும் கவிதையடி என் மனத்துள் ஒலித்தது. கடைசியில் கவிதையானது.

நல்லது செய்தவர்களின் தடயங்களை கவிப் பொருளாக்கலாம் என்பதற்கு இக்கவிதை நல்லதோர் உதாரணம்.

அந்தரத் தீவின்
சுந்தரத் திருவே
நான் உங்களை
ஒரு நாளும் கண்டதில்லை.
உங்களின்
வசீகர ஆளுமை
பலரால் பேசப்பட்டது
உங்களின்

ஆழமான தடயங்களை
இன்று என்னால்
அவதானிக்க முடிகிறது
அதனால், நீங்கள்
எனது கவிதைப் பொருளானீர்கள்.

இந்த
பரந்த உலகில்
எண்ணிலிடந்கா
தங்கள் — மெல்லானாக்கள்
பரவி உள்ளனர்
வானத்தின் நட்சத்திரங்களைப் போல,
அவர்களில் நீங்களோ
ஒன்றி விடும்
திங்களானீர்கள்.
அதனால் நீங்கள்,
எனது கவிதைப் பொருளானீர்கள்

சிறு மீன் சினையிலும்
சிறிய
ஆலம் பழத்தொரு விதை
ஆல விருட்சமாவது போல்
நீங்கள் விதைத்த
அல் — கொலிய்யா

ஆல விருட்சமாகி
அதன் கீழ்
ஆலிம்களின்
முதலாவது பட்டமளிப்பில்
உங்களின் சேவை நினைவாகி
என் கவிதைப் பொருளானீர்கள்

ஆன்மீகப் பேரோளி
ஆசான்,
வழி தவறிய மனிதர்க்கு
வெளிச்ச வீடு,
மன நோய் தீர்த்த
மாமாருந்து
ஏழைகளுக்கு
இன்னல் தீர்த்த
இனியவர்
அதனால் நீங்கள்,
எனது கவிதை பொருளானீர்கள்.

ஸெய்மித் அப்துர்ரவீத்
கோயாத் தங்களோ!
எங்களின் திங்களே!!
நீங்கள் எங்கள்
கண்களை விட்டு மறைந்தாலும்
நாங்கள்,
நீங்கள் விட்டுச் சென்ற
பணியை
தொட்டு கூத்து
தொடர்ந்து செல்வோம்.

குதிரை வழத்து ஞானி

ஹஸரத் அலி (ரவி) அவர்களின் புதல்வர் ஹூஸெஸன் (ரவி) அவர்கள், கர்பலாவில் நடந்த ஆதமீக யுத்தத்தின் போது, உயிர் நீத்த சம்பவத்தை அடியொற்றி, ஈரானியரான ஷஹீத் முர்தஸா முதல்ஹரி அவர்களால் பாரசீக மொழியில் எழுதப்பட்ட “ஹூஸையே ஹூஸெஸி” எனும் நூலினை, வாழைச்சேனை அஷ்ளெஸ்யல் அப்துல் ஹல்ம் (கும்மி) அவர்கள் தமிழில் “ஆண்மீகப் போராட்டமும் அழுகை நிறைந்த சம்பவங்களும்” எனும் தலைப்பில் மொழிபெயர்ப்பு நூலாக 2003 மார்ச்சில் வெளியிட்டார்.

இந்நூலின் முன் அட்டையில் ஒரு குதிரையின் படம் உள்ளது. இக்குதிரை ஹூஸெஸன் (ரவி) அவர்களை கர்பலா யுத்தக் களத்திற்கு ஏற்றிச் சென்ற குதிரை.

இக்குதிரை கர்பலாவில் இருந்து தனியே கூடாரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தது. இத்துர்ப்பார்க்கிய நிலையைக் கண்ட கூடாரத்தில் இருந்த அஃலுல் பைத்தினாரின் மனோனிலை எவ்வாறு இருந்தது என்பதனை எடுத்துக் காட்டும் வண்ணம் ஒரு கவிதை எழுதித் தருமாறு நூலாசிரியர் என்னிடம் ஒரு வினயமான வேண்டுகோள் விடுத்தார்.

வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொண்டு எழுதப்பட்டது இக்கவிதை. நூலின் பின் அட்டையில் பிரசரமாகியுள்ளது.

காப்லா
மேக மூட்டத்தால்
இருண்டு கிடந்தது
போனின் போது எழுந்த
தூசிப் படலம்
மேகத்தைக் கறுப்பாக்கியதுவா?

குதிரை வடித்த குருதி
வலவே ஷஹிரான
காப்லா வீர்களின்
இரத்தத்தோடு கலந்து
காப்லா மண்ணைக்
கருஞ்சிவப்பாக்கியது

குதிரையின்
குளம்பொலி கேட்டு
கூடாரத்தை விட்டு
வெளியே வந்து
குதிரை மட்டும்
வருவது கண்டு
துடியாய்த் துடித்தனர்
அல்லுல் பைத்தினர்

அலிமின் புதல்வரே!
யாஹுஸௌ!
இறைதூதின் பேரரே!
யாஹுஸௌ!
என அஹ்லுல் பைத்தினர்
ஓஹ்மா ஓஹ் ஏக்காங்
காப்லா மண்ணைல் பாட்டுத்
தெறித்து

"கொம்பிருந்தால்
கொடியவர்களைக்
கொன்றிருப்பேன்"
எனச் சொல்வது போன்று
வாய்போ அப்பிராணி —
குதிரை
குருதி வடித்து நின்றது

கருமேகத்துள் புகுந்து
சமாதானப் பிரியர்
ஷஹிரான செய்தியை
உலகெங்கும் எதிரொலித்தது

தாயும் தனயர்களும்

பத்துப் பின்னைகளைப் பெற்று, எல்லோரையும் ஒன்று போல கண்ணும் கருத்துமாக வளர்த்தெடுத்து, தனது எண்பதாவது வயதில் 28.09.2003 அதிகாலை இறையடி சேர்ந்தவர் எனது அன்புத் தாயார்.

எல்லாம் இறைவன் நாட்டப்படியே என, மன ஆறுதல் அடைந்தாலும், அடிக்கடி மனக் கண்முன் தோன்றி எனது தலையை எண்ணெய் இட்டு வார்ந்து, கண்ணிற்கு சுருமா இட்டு, அழகாக உடுப்பாட்டி, ஆரம்பப் பாடசாலைக்கு அனுப்பியது தொடக்கம், உயர் கல்விக்காக ஸாஹிறா சென்றபோது, அங்கு நடைபெற்ற இல்ல விளையாட்டுப் போட்டி, வட்டார விளையாட்டுப் போட்டி போன்றவற்றைப் பார்வையிட்டு விட்டு, கண்ணுாறு பட்டிருக்கும் எனக் கூறி, வெப்பையிடம் தண்ணீர் ஒதிவுந்து நான் ஓட்டவீரன் (சம்பியன்) என்ற பட்டத்தோடு வீடு வந்து சேர்ந்ததும் ஒதின தண்ணீரால் என் கால்களைக் கழுவிக் கொண்டிருக்கும் போது “வெப்பைக்கு தண்ணீர் ஒதும் போது எவ்வளவு கொட்டாவி போச்சு, சரியான கண் பட்டிருக்காம் உப்பு, மிளகு, கொச்சிக்காய் ஒதித் தலையைச் சுற்றி அடுப்புக்குள் போட்டாம்” என்று சொல்லியவாரே எனது கால்களைத் துடைத்து விடுவதும்,

பின் னேரம் நண்பர்களோடு விளையாடி விட்டு, வீடு வந்ததும் “இடப்பகலையச் சோறு” தந்து சாப்பிடச் சொல்லிப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதும்,

இன்னும் இது போன்று எத்தனை எத்தனையோ நிகழ்வுகள் கண்முன்னே காட்சி தருவதுமாக இருந்தன.

திடீரோன ஒரு நாள் கனவிலே எனது தாயார் “எத்தனையோ பேருக்கு இரங்கல் கவி எழுதிய நீ எனக்கொரு இரங்கல் கவி எழுதவில்லையே” எனச் சொல்லுவது போன்றிருந்தது. விழித்துக் கொண்டேன்.

நாளை மறுநாள் நாற்பதாம் கத்தம். கண்மூடித் திறப்பதற்குள் நாற்பது நாள் ஒடி விட்டதே என்ற எண்ணாம் வேறு ஊசலாடியது.

இதற்குப் பிறகு இரங்கற்கவி எழுதி எங்கே அனுப்புவது நாள் போய் விட்டது. அதுமட்டுமல்லாமல் பட்டினத்தாரைப்போல் தாயாருக்கு இரங்கற்கவி எழுத முடியுமா? என்ற பேதலிப்பும் சேர்ந்து இரங்கலை எழுதி என்னுடனேயே வைத்துக் கொண்டேன். அந்த இரங்கற் கவிதையே இது.

“பத்துக் குழந்தைகளை
 ஒரு தாம் காப்பாற்றுவான்
 பத்துக் குழந்தைகள் சேர்ந்து
 ஒரு தாயைக் காப்பாற்ற மாட்டார்கள்”

ஜனாஸா அடக்கத்தை
 நடத்தி முடித்து
 வீடுநோக்கி வந்த போது
 மேற் சொன்ன
 காண்டேகர் வார்த்தை
 சம்மெட்டியென
 தாக்கியது எந்தனன்யே

முத்தவர்
 தாம்க் கேதும் கொடுத்திருப்பார்,
 என நினைத்துத் தம்பிமாரும்,
 தம்பிமார் கொடுத்திருப்பார்
 என நினைத்து நானும்,
 ஆண்கள் இருக்க,
 நமக்கேன் அலட்டல்,
 எனத்தங்கைகளும்,
 தாம்க்கேதும்
 கொடுக்கா திருந்தது,
 விசாரித்த போதுதான்
 தெரிய வந்தது.
 இப்படி நடந்தது
 எத்தனை தடவை.
 அப்படி இருந்தும்
 குறைகூறா
 தாய்மை உணர்வை
 இன்று உணர்கிறேன்!

பொறுமையில்
பூமாதேவி
தாயே நீங்கள்!

“எண்பது வயதெனச்
செல்லவே முடியா
அவக்கென்ன
கவலையா கக்கிசமா?
பத்துப்பிள்ளைகள்
ஒன்றில்லாட்டி யொன்று
பசிக்கே இடமில்லை”
பக்கத்துவீட்டு
பாத்தும்மா சொன்னது
உண்மையா?
பசித்தும் நீங்கள்
பகரவில்லையா?
இனி நினைத்து என்ன செய்ய
தண்ணீராப்புந்தல்
தாயே நீங்கள்.

விட்டுப்பிரிந்தும்
எங்களை
விட்டுப்பிரியா
உங்களின்
“தெலாப் பெட்டி”
அதனுள்ளே
நல்ல தங்காள்
ஷேவல்பாட்டு
சைத்தூன் கிள்ளா,
நூறு மசாலா
அரபுத்தமிழ் தொழுகையடவு
அதபுமாலை
மண்பிழவர் மருநார் ஏ மஜீத்

அவைகளோடு நாங்களும்
 உங்கள் சொத்து
 வாசித்து
 வாசிக்கப்பழக்கிய
 தரமான நூல்கம்
 தாயே நீங்கள்.

மருந்திற்கும் செலவு
 மக்களுக்குக் கொடுக்காது
 திடீரெனப் பயணம் வைத்து
 இறையடி சேந்துவிட்ட
 அரிதான மலைவாழை
 அல்லவோ
 தாயே நீங்கள்.

தாமின் காலடி
 எங்கள் சொர்க்கம்
 இறையடி
 உங்கள் சொர்க்கம்
 என நினைத்து
 இருகரம் ஏந்தினோம்
 இறையருள் வேண்டியே.

கடைசியாகக் காத்தான்குடியில்

பிரதேசச் சபை செயலாளரும், பல நூல்களின் ஆசிரியரும், சிறிது காலம் விஞ்ஞானப் பட்டதாரி ஆசிரியராகக் கடமையாற்றியவரும், எனது அன்பு மாணவருமான நறப்பட்டமுனை பள்ளில் அவர்கள் (ஏ.எல்.எம். பள்ளில்) பெருமை, பேராசை, ஆணவம், அகந்தை எதுவுமில்லாத எளிமையான ஒர் இளைஞர்.

வெள்ளையடுத்து, வெள்ளைக் காரிலே பவனி வரும் இவரை யாரும் எந்த நேரத்திலும், வீட்டிலும் சரி, கந்தோரிலும் சரி சந்திக்கலாம்.

யாருக்கும் எதையும் “இல்லை”யென்று சொல்லவுமாட்டார். முழுயாதென்று கூறவுமாட்டார். புன்முறுவலோடு “பார்த்துச் செய்வோம்” எனக் கூறுவார்.

அரசியல்வாதிகளோடு மட்டும் சில வேளை முரண்பட்டுக் கொள்வார். அரசியல்வாதிகளுக்கு “ஆமாசாமி” போட்ட தெரியாதது முரண்பாட்டிற்கு காரணமாக இருக்கலாம் என நான் நினைப்பதுண்டு.

கடைசியாக அவரை 02.11.2005ல் காத்தான்குடி பிரதேச சபைக்குள் சந்தித்தேன்.

02.12.2005ல் அவர் காத்தான்குடி பிரதேச சபைக்குள் வைத்துச் சுடப்பட்டு கொழும்பிற்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டுள்ளார் என்ற செய்தியும்,

04.12.2005ல் இறையடியெய்து விட்டார் என்ற செய்தியும் கிடைத்தது.

அவரது ஊரான நறப்பட்டமுனையில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த இரங்கல் கூட்டத்தில் வாசிக்கப்பட்ட கவிதையிது.

இக்கவிதை 19.02.2006ல் வெளியிடப்பட்ட “தரையில் வீழ்ந்த தங்கத்தட்டு” எனும் இவரது இரங்கற் தொகுப்பிலும் இடம் பெற்றுள்ளது.

கடைசியாக உணை
 காத்தான்குடியில் சந்தித்த போது
 "வாங்க சேர்" என அழைத்து
 அன்புடன் ஆதரித்து
 இருக்க வைத்து
 மூப்போல் புன்னகைத்து
 இனிப்பாகப் பேசியதை
 எண்ணிப் பார்க்கின்றேன்
 படச் சுருளாய்
 பல நிகழ்வு அசைகிறது.

எதனையும் நீ
 "இல்லை" யென்பதில்லை
 செத்தும் கொடைகொடுத்த
 கீதக்காதி போல

எதனையும் நீ
 "இயலா" என்பதில்லை
 உலகை உசுப்பிய மாவீரன்
 நெப்போலியன் போல

மக்களை நீ
 "மனங்கோண" வைத்தில்லை.
 அரசியல் உலகின்
 சாணக்கியனைப் போல

எழுத்துலகில் நீ
 புதியதொரு போக்கு
 அதனால் உன்படைப்பு
 பத்தாவது கோள்.

நற்பட்டிமுனையில் நீ
 சீனத்துப்பட்டு
 அதனால் உன்னை மக்கள்
 "அருமை" என்றனர்.

இப்படிப்பட்ட உணை
 எப்படி மறக்க முடியும்.
 எப்படிப்பட்ட நல்லவன் நீ
 அப்படிப்பட்ட உந்தனுக்கா
 இப்படிப்பட்ட.....
 நிலையா.....

அந்தர் கீசா அப்புவுக்குப் போதுமான விவரங்கள்

இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தின் முஸ்லிம் நிகழ்ச்சிப் பிரிவில் கட்டுப்பாட்டாளராக இருந்து ஓய்வு பெற்று, 01.04.2006ல் இறையடியெய்திய அல்-ஹாஜ் வி. அப்துல் கூபர் அவர்களை, எனது குடும்பத்தின் பிற்காலச் சந்ததியினரும், மறந்து விடக் கூடாது என்பதற்காக, அவருக்கும் எனக்கும் இடையே இருந்த உறவினை எனது நூல்கள் சிலவற்றில் ஆவணப்படுத்தி பதிவு செய்துள்ளேன்.

நான் 1955ம் ஆண்டு கல்முனை ஸாஹிராக் கல்லூரியில் மாணவனாக இருந்த போது, வாணோலி நிகழ்ச்சியொன்றில் பங்குகொள்ள கொழும்பு வந்த போது, என்னை யார்? எவர்? என்று தெரியாமலேயே வரவேற்று, ஆதரித்து, அன்புகாட்டி, உற்சாகமுட்டி, எனது நிகழ்ச்சி சிறப்படைய உதவியவர்.

1974ம் ஆண்டு நான் பல்கலைக் கழகத்திற்குத் தெரிவாகி மனைவி மக்களோடு கொழும்பு வந்து, வாடகை வீட்டில் தங்கிய போது “மகாந்தம்” எனும் நிகழ்ச்சியொன்றினை மூன்று வருடங்கள் தொடர்ந்து நடத்துவதற்கு ஆவன செய்து எனது வீட்டு வாடகையை இந்நிகழ்ச்சி மூலம் கிடைத்த சன்மானத்தைக் கொண்டு சரிசெய்யவும் உதவியவர்.

எனது முதல் நூலான “பன்னீர் வாசம் பாவுகிறது” சிறுகதைத் தொகுதி வெளியிட்டினை கொழும்பிலே நடத்துவதற்கு பேருதவியாக இருந்தவர்.

அந்நாலின் பின் அட்டையில் “மாஸ்டர் மஜீத்” என அழைக்கப்பட்ட அவருடைய ஆக்கம் 16.12.1955ல் தினகரனில் வெளிவந்திருந்தது. அன்று மாணவனாகச் சந்தித்த அவரை பல ஆண்டுகளின் பின் வாலிபராக “மருதூர் ஏ மஜீத் எனச் சந்தித்தேன். இவருடைய திறமைகளைச் சரியான முறையில் பயன் படுத்தினோம் என்பதற்கு அவரால் இலங்கை வாணோலி முஸ்லிம் நிகழ்ச்சியில் நடத்தப்பட்ட “மகாந்தம், மருதமலர்” ஆகிய தொடர் நிகழ்ச்சிகளைக் கூற முடியும். என எழுதியவர் அல்-ஹாஜ் வி. அப்துல் கூபர் அவர்கள்.

அவரது இறப்புச் செய்தி கேட்ட போது அவரது மனைவி அவரை “வெளியே போன அத்தர் கீசாவை இன்னும் காணல்ல,” என செல்லமாக அழைக்கும் “அத்தர் கீசா” என்ற வார்த்தையே ஞாபகம் வந்தது.

அத்தர் என்றால் அவருக்கு உயிர். அதுபோலத்தான் நட்பையும் அவர் நேசிப்பார்.

இறப்பு யாரைத்தான் விட்டு வைத்தது.

இக்கவிதை 30.04.2006ல் தினகரனில் பிரகாரமானது.

இலங்கை
 ஓலிபரப்பு கூட்டுத்தாபனத்தின்
 "செய்திகள்"
 வாசிப்பவர் அப்துல் கழுர்
 எனத் தொடங்கும்
 உங்கள் செய்தி வாசிப்பின் அழகினை
 இரசித்துப் பழகிய எந்தனுக்கு
 உங்களின் இறப்புச் செய்தி வாசித்ததை
 கேட்கும் தூர்ப்பாக்கிய நிலை
 ஏன் ஏற்பட்டதோ?

உங்களிடம்
 சிறுகு முற்றாத
 சிறு குஞ்சாய்
 அஞ்சியஞ்சி வந்தபோது
 உங்களின் சிறுப் பட்டைக்குள்
 எண்ணும் சேர்த்து
 உங்களின் குரலோடு என் குரலையும்
 வாணொலிமில் ஒலிக்கச் செய்தீர்
 "மகரந்தம்" புகழ்மருதாரார்
 என
 ஊர் உலகு
 அறியச் செய்தீர்
 அந்த நினைவு
 மறையும் முன்னே
 மறைந்து விட்டோ.

தமிழ் உங்களிடம் கொஞ்சிவிளையாடும்
 ஆங்கிலம் உங்களிடம்
 அடிமைச் சேவகம் செய்யும்
 அரபுமொழி உங்களுக்கு

அழகான தொரு ஆடை.
 உங்களின் ஆற்றலைக்கள்கு
 அதிசயித்தவன் நான்.
 எனது உயர்ச்சிகள்கு
 பெருமை கொண்டவர் நீங்கள்.
 இன்று
 என்னை மட்டுமல்ல
 அழகிய தமிழழுமே.
 தவிக்கவிட்டுச்
 சென்று விட்டோ.

அத்தர் கீசா என
 அன்போடமூக்கும்
 உங்களின்
 மனைவி மக்களை
 பிரிய
 எப்படி மனம் வந்ததுவோ?

"மருதூர்" "மருதூர்" என
 அன்போடு அழைக்க
 இனி யார் உண்டு எந்தனுக்கு
 இந்தக் துயர் எனை வாட்டும்
 ஊழ் ஊழிகாலமட்டும்

முக்கண் காட்டிய பாவலர் பஸீல்

பாவலர் பஸீல், எனது ஆப்த நண்பர், என்னையும், என் எழுத்துக்களையும் இரசித்தவர். அவர் இறையடியெய்திய போது நான் ஊரில் இல்லை.

அவர் சுகயீனமுற்றுக் கண்டி ஆஸ்பத்திரியில் இருந்தது கூட, எனக்கு எட்டவில்லை. அவ்வளவு தூர்ப்பாக்கியசாலி நான்.

நான் மருதூர், அவர் துறையூர்.

இருவரும் பக்கத்துப் பக்கத்து ஊர்தான், இருந்தும் இருவருக்கும் நட்பு ஏற்பட்டது 1958ம் ஆண்டு களுத்துறையில், ஒரு ஆசிரிய சங்கக் கூட்டத்தில். அச் சந்திப்பு, அட்டாளைச்சேனை ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலையில் மாமர நிழலில் இறுக்கமானது. 1962ல் சம்மாந்துறை மகாவித்தியாலயத்தில் இருவரும் படிப்பித்த போது பாடசாலைக்குப் பக்கத்திலே இருந்த அவரது தாய்வீட்டின் முன்னேயுள்ள தென்னந் தோட்டத்தில் மாலை ஏழு மணி வரை கதைத்திருப்போம்.

அப்பொழுதெல்லாம் பாரதியின் “காணிநிலம் வேண்டும் பராசக்தி காணி நிலம் வேண்டும் என்ற கவிதை ஞாபகம் வருகிறதா?” எனக் கேட்பார்.

அவருக்குக் கல்முனைக் குடியில் இருந்து திருமணம் பேசி வந்த போது நானும் அவரும் பெண் பார்க்கச் சென் ரோம். அது, பெரியதொருக்கதை “முக்காட்டிற்குள் முழுமதி மறைந்த போது, நெற்றிப்பிறை கண்டேன்” என கவிதை சொன்ன நெடுங்கதை.

அவர் சில காலம் மாவடிப்பள்ளி பாடசாலை விடுதியில் குடும்பத்தோடு கங்கியிருந்த போது பக்கத்து வயல் “பரளில்” இருந்து கதைத்துக் கொண்டிருப்போம். அவர் இந்நிகழ்வினை எனது மறக்க முடியாத இலக்கிய நினைவுகளில் “மாவடிப்பள்ளியில் ஒரு மாலைப் பொழுது எனக் குறித்துக்கொள்” என்பார்.

அவருக்குச் சந்தோஷம் வரும் போதெல்லாம் என்னைப் பார்த்து “கல்கியின் கதைகளிலேவரும் கதாநாயகனின் சித்திரம் போன்ற அழகன் நீ” எனக் கடறவார். அழகை இரசிப்பதில் அவருக்கு நிகர் அவரோதான். “மச்சான்” என எப்பொழுதும் அன்போடழூத்து வந்தவர், நான் அவருக்கு மேலதிகாரியாக ஆனதும் “சேர்” என அழைக்கத் தொடங்கி விட்டார்.

கல்முனை கலை, இலக்கிய, பேரவை, கலாபூசணம் யூ.எஸ். ஆதம்பாவா அவர்களின் தலைமையில் 12.03.2006ம் ஆண்டு கல்முனை மாஃழத் பாளிகா கேட்போர் கூடத்தில் நடத்திய இரங்கல் கூட்டத்தில் என்னால் வாசிக்கப்பட்ட இரங்கற்கவிதையிது.

இறைவனைத் துதித்து
 அவனது தாதர்
 பெருமானார் புகழ்ந்து
 நண்பர்கள்
 ஆனா,சானா
 ஏ.ஐ.எம்.ஏ. கரீம்
 அன்பு முகைதீன்
 மருதூர்க் கொத்தன்
 மருதூர்க்கனி
 எம்.எச்.எம்.சம்ஸ்
 சில்லையூர் செல்வராஜன்
 என
 நீண்டு பயமுறுத்தும்
 நினைவுகளோடு
 பாவலரே
 உன் பாதாஞ்சலிக்கு
 சில நினைவுகளைப் பகிந்து
 விணைபெற விழைகிறேன்.

"கால்மாக்ஸ்"
 இறந்தபோது
 அவரது ஆப்த நண்பன் ஏங்கல்ஸ்
 "கால்மாக்ஸ் இறக்கவில்லை
 சிந்திப்பதை நிறுத்திக் கொண்டார்"
 எனக் கூறியது நினைத்து
 நானும்
 "பாவலர் எங்கள்
 நினைவுகளை விட்டும்
 இன்னும் நீங்கவில்லை
 பாடுவதை நிறுத்திக் கொண்டார்"
 எனக் கூற விழைகிறேன்

ஒரு சிலரை அவர் மறக்கலாம்
 ஒரு சிலரும் அவரை மறக்கலாம்
 ஆனால்
 நானும் அவரும்
 அப்படியல்ல.
 எப்படியதனைச்
 சொல்லித் தெரிவது.
 ஆனால்
 அவருக்கு நான்
 ஒரு பேரிய
 தவறு செய்துவிட்டேன்
 அவரை
 சிறுகதையைப் படிப்பது போன்று
 படித்து விடலாம்
 என நினைத்து
 ஆறுதலாக இருந்து விட்டேன்
 எமிலிஜோலாவின் “நாநா”
 மாக்சிம் கார்க்கியின் “தாய்”
 ஹெமிங் வேமின்
 “கடலும் கிழவனும்”
 போன்ற
 அற்புதமான
 நாவலாய் நீ
 காட்சிதந்தாய்
 அவசரப்பட்டு
 மின்னல் ஓளியில்
 படிக்க நினைத்தேன்
 தவறு எனதே
 என்னை நீ
 அன்போடு நேசித்த
 பண்பு நண்பன்
 அதனால்
 என் மீது விருப்பம் கொண்டு
 மின்னல் ஓளியிலும்
 நெற்றிக்கண் காட்டினாய்
 மற்றோர் பார்த்தது

உன்து

“ஓரு சோடிக்கண்களையே”

எனக்கு நீயோ

முக்கண் காட்டினாய்.

ஓட்டக் கூத்தனை

பயம் காட்ட

சிவன் காட்டிய

நெற்றிக்கண்ணா?

இல்லவே இல்லை

அப்படியல்ல,

கருணைக் கண்ணால்

கவிதை காட்டினாய்

அந்தக் கண்ணின்

ஊடோனும்

ஷஷ்ளி, பைரன், உமர்,

என

அரும் பெரும் கவிஞர்கள்

பலரைக் கண்டேன்.

மேலும்,

மின்னல் ஓளியில்

மின்னிய அந்த

மூன்று கண்களில்

முதற்கண் நீ

கவைஞர் என்றது.

மறுகண் உன்னைக்

கவிஞர் என்றது.

நெற்றிக் கண்ணோ

கலைஞர் என்றது.

கவைஞர், கவிஞர், கலைஞர்

முக்கூட்டு

நீயென

தெரிந்து தெளிவதற்குள்

அந்தோ நீயும்

எங்கே போனாய்?

★ ★ ★

பெருமானாரே பெருந்தகையே!

2006ம் ஆண்டு, சம்மாந்துறைக் கல்வி வலயமும், வடக்கு-கிழக்கு மாகாண கல்வியமைச்சும் இணைந்து நடத்திய மீலாத் விழாவின் போது வெளியிடப்பட்ட மீலாத் விழா மலரில் இடம் பெற்ற கவிதையிது.

இக் கவிதை இம்மலருக்கென்றே எழுதப்பட்டதல்ல.

ஏலவே என்னிடம் எழுதப்பட்டு இருந்த கவிதை.

நான் எழுதிய கவிதைகளுள், எனக்கு மிக மிக விருப்பமான சில கவிதைகளில் இதுவும் ஒன்று.

பெருமானார் அவர்களிடம் ஸஹாபி ஒருந்தர் வந்து “பெருமானாரே! பெருந்தகையே!! உங்களை நான் நேசிக்கிறேன்.” எனக் கூறியதும், பெருமானார் அவர்கள் “உண்மையாகவா” எனக் கேட்டார்கள். அதற்குச் ஸஹாபி அவர்கள் “உண்மையாகவே நான் நேசிக்கிறேன் பெருமானாரே” என்றதும்,

மீண்டும் பெருமானார் அவர்கள், “உண்மையாகவா” எனக் கேட்டார்கள். அதற்கும் ஸஹாபியவர்கள் “உண்மையாகவே” என்றார்கள்.

மீண்டும் பெருமானார் அவர்கள் “உண்மையாகவா” எனக் கேட்டார்கள். “உண்மையாகவே பெருமானாரே” எனப் பதில் சொன்னதும்,

பெருமானார் அவர்கள் அவரைப் பார்த்து “உம்மை வறுமை பீடிக்கும் ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராக இருக்க வேண்டும்.” எனக் கூறியதாக திருமிதி (ஹதீஸ் இல. 23:50,) மிஸ்காத் (ஹதீஸ் இல. 52:52) ஆகிய ஹதீஸ் கிரந்தங்களில் படித்தது எனக்கு ஞாபகம் வந்தும் பயப்படாது இக் கவிதையை எழுதி முடித்து விட்டு மனத்திருப்தியோடு இருந்தேன்.

நீங்கள்,
 தொழுவதற்காக,
 முசல்லாவை,
 எடுக்கச் சென்ற போது,
 அதில் பூண படுத்திருக்க,
 தோழர்கள் அதனை,
 விரட்ட எத்தனித்தனர்.
 தடுத்து,
 "படுக்கட்டும் விடுங்கள்
 நான் தொழுகையை
 பிறபடுத்துகிறேன்"
 எனக் கூறிய,
 உங்களின்,
 கருணையுள்ளத்தை,
 பெருமானாரே,
 பெருந்தகையே,
 நான் நேசிக்கின்றேன்.

நீங்கள்,
 கண்ட இடத்தில்,
 கொல்வதற்கு,
 கட்டளையிடும் அளவிற்கு,
 உங்களை,
 ஆத்திரமூட்டிக் கவிபாடி,
 கஃபி பின் சுறைறல்,
 எனும் கவிஞரை,
 மனித்து அபயமளித்து,
 உங்கள் போர்ணவையை,
 அவனுக்குப் போர்த்தி,
 கௌரவித்தீர்களே,
 அந்தப் பெருந்தன்மையை,
 பெருமானாரே,
 பெருந்தகையே,
 நான்,
 நேசிக்கிறேன்.

உங்களின்,
 அபுஹரூ,
 உவைசல் கர்னி,
 போன்ற நேசர்களின்,
 நேசிப்போடு,
 எனது நேசிப்பை,
 சேர்க்க முடியாது,
 என்பதெனக்குத் தெரியும்.
 இருந்தும்,
 ஒரு நப்பாசை,
 நீங்கள்,
 மக்களுக்கு
 உபதேசம் செய்யும் போது,
 அமாந்திருந்த,
 அந்த உணர்ச்சியற்ற,
 மரக்குற்றி,
 உங்களால்,
 பாக்கியம் பெற்றதாக
 கேள்விப்பட்டேன்.

அந்த
 மரக்குற்றியாக வேணும்,
 எனையேற்று,
 மாண்புற,
 ஆசியுங்கள்,
 பெருமானாரே,
 பெருந்தகையே,
 உங்களை,
 நான்
 நேசிக்கின்றேன்.

அல்லாஹ் ஏழூதிய அந்தக் கவிஞர்

அனைத்துலக இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய ஏழாம் மாநாடு 2007 மே மாதம் 25,26,27ம் திகதிகளில் சென்னையில் கலைவாணர் கலை அரங்கில் நடைபெற்ற போது, ஏம் பல் தஜ் ம் மூல் முகம் மது அவர் களால் தொகுக்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்ட “இஸ்லாமியக் கவிஞர்கள்” எனும் தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ள அறுபத்தொன்பது கவிஞர்களுடைய கவிஞர்கள் இலங்கை கவிஞர்களுடைய கவிஞர்கள்,

இலங்கைக் கவிஞர்கள் பின்வருமாறு ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டு அவர்களது கவிஞர்கள் பிரசரமாகியுள்ளன.

1. அப்துல்காதர் லெப்பை	6. சாரணாஷகயும்
2. மருதூர் ஏ மஜீத்	7. புரட்சிக்கமால்
3. ஜின்னா சரிபுத்தீன்	8. அன்புமன்
4. எம். ஏ. நுஃமான்	9. கெக்கிராவை ஸஹானா
5. எம். ஸி. எம். சுபைர்	

“இஸ்லாமியக் கவிஞர்கள்” எனும் நாலிலுள்ள இந்த ஒன்பது கவிஞர்களில் “அல்லாஹ் ஏழூதிய அந்தக் கவிஞர்” எனும் எனது கவிஞர் “பன்னீர்க் கூதலும் சந்தனப் போர்வையும்” எனும் எனது கவிஞர்த் தொகுதியிலிருந்து எடுத்துப் பிரசரித்துள்ளார்கள்.

இந்த ஒன்பது கவிஞர்களுடைய எனது கவிஞர் இரண்டாவது இடத்தில் பிரசரமாகியுள்ளது.

என்ன ஒழுங்கில் இதனை ஒழுங்கு படுத்தினார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியாது.

எனக்கு எவ்வளவோ காலத்திற்குமுன் கவிஞர் எழுதத் தொடங்கிய புரட்சிக் கமால் ஏழாவது இடத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளார்.

எது எப்படியிருந்தாலும் இலங்கைக் கவிஞர்களாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ள ஒன்பது கவிஞர்களும் பெறுமானமுள்ளவர்களே என்பது மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது.

ஆ!

அருமை அற்புதம்,
எத்தனை அழகு
அல்லாஹ் எழுதிய
அந்தக் கவிதை
புதுமை மலிந்த
புதுக் கவிதை

மீன் சினை போன்ற
வித்தொன்றுள்ளே
ஆல விருட்சம்
ஆமினா அடிமில்
ஞால விருட்சம்.
அல்லாஹ் எழுதிய
அந்தக் கவிதை
புதுமை மலிந்த
புதுக் கவிதை.

அகமது தெளிந்து (அகம் - அது)
ஜெகமது ஒளி (ஜெகம் - அது)
முகம்மது வழியாய் (முகம் - அது)
அல்லாஹ் எழுதிய
அந்தக் கவிதை
புதுமை மலிந்த
புதுக் கவிதை.

இன்று,
நாங்கள்.
புதுக்கவி கண்டு,
புலம்புதல் போல,
அன்று,
மக்கா மக்கள்

புலம்பினர்,
மரபு ஒழிந்தது,
எங்கள் ஓரமை
எங்கோ போனது.
ஆயிரம் கடவுளும்,
அந்தோ! அழிந்தனர்,
என்றே அவர்கள்
இரைந்து எழுந்து.
ஆயுதம் தாங்கினர்
அழிப்பதற்கென்றே,
புதுக்கவிதை
அழிந்ததா?
இல்லை.
அல்லாஹ் எழுதிய
அந்தக் கவிதை
புதுமை மலிந்த
புதுக் கவிதை.

ஓன்று, பத்து,
நாறு, ஆயிரம்
இலட்சம் என்று
எத்தனை நபிமார்
இன் கவியாக
இறைவன் எழுதினான்.
அத்தனை கவிக்கும்
முத்தாய்ப்பு முகம்மது.
அல்லாஹ் எழுதிய
அந்தக் கவிதை
புதுமை மலிந்த
புதுக் கவிதை.

மருந்தும், விருந்தும்
மாண்பினில் ஒன்றே,
இருந்தும் என்ன?

ஒதுக்குவர் மருந்தை,
தேவையுள்ளோர்,
மருந்தை எடுத்து
விருந்தாய் உண்பர்,
மக்கா மதீனா
இதற்குப் பொருந்தும்
படிமம்,
அல்லாஹ் எழுதிய
அந்தக் கவிதை
புதுமை மலிந்த
புதுக் கவிதை.

அன்னன் அடிமில்
சொர்க்கம்.
என்ற
அடி (இன், இல்)
எத்தனை கோடி
இன்கருவன்டு
அல்லாஹ் எழுதிய
அந்தக் கவிதை
புதுமை மலிந்த
புதுக் கவிதை.

“ஜிஹாத்” என்ற
தியாக வாழ்வு,
“இக்ரஹ்” என்னும்
அறிவுக்கீடா?
இல்லை இல்லை,
பேனா மையே,
பெரிது பெரிது
என்ற கூற்றில்,
எத்தனை நூர் (ஒளி)
நூட்பம் உண்டு.
நூர் நூரே
நூறும் ஒன்றே,
என்று கூறும்,

அல்லாஹ் எழுதிய
அந்தக் கவிதை
புதுமை மலிந்த
புதுக் கவிதை.

அடுத்தவன் பசிக்க
புசித்தல் ஆகா.
என்ற
கவிதை அடிமினை
இன்று
கார்ல் மார்க்ஸ்
ஏங்கல்லீ,
கருத்தில் கொண்டு
மூலதனத்தின்
முடிச்சாய் ஆக்கினர்,
“சோவியத்”
என்ற
சொல்லின் உள்ளே
“சபிய்யத்”,
என்ற
சொல்லின் பொருளாம்.
உற்று நோக்கின்
உண்மை புரியும்.

அல்லாஹ் எழுதிய
அந்தக் கவிதை
புதுமை மலிந்த
புதுக் கவிதை.

பொறுமை — பூமி
அருமை — முகம்மது
படிமம் — இரண்டும்
ஒதிடும் — ஒன்றே.
இறையும் மறையும்,
ஒன்றினுள் ஒன்று

மனையும் கவிதை,
 புந்ததா? (க) விதை
 மீண்டும் ஒரு முறை,
 இம்மை மறுமை
 இரண்டிலும்
 ஒருமை இறைவன்,
 ஒதிடில் அவனது
 அகமது (அகம் - அது)
 அனைத்திலும் உண்டு.
 புந்ததா? சொர்க்கம்
 அல்லாற் எழுதிய
 அந்தக் கவிதை
 புதுமை மலிந்த
 புதுக் கவிதை.

நான் மனை வழியும்,
 மீன் சினை விதையும்,
 ஆமினா அடியும்,
 ஒதின
 ஒருவன் அவனென
 இதனை,
 இப்படி ஒதலாம்,
 எல்லாமே அவனென்று
 அவன் எழுதிய
 இறுதிக் கவிதை
 அதுவொரு
 புதுக் கவிதை
 ஆ!
 அருமை அற்புதம்.
 எத்தனை அழகு.

துங்கநம் இதயம்

வாழ்வூர் சுவினாதனர்

வாவிவன்றனமுப்பேள் வண்ணப்பாய் விரிப்பேள்

பேராதனை பல்கலைக்கழக துணை வேந்தர் பேராசிரியர் கு. வித்தியானந்தன் அவர்கட்டு, கல்முனை இல்லாமிய நூல் வெளியிட்டுப் பணி மனையின் தலைவர் அல்-ஹாஜ் எஸ்.எச்.எம். ஜெல்ல் அவர்களின் தலைவரையில் 14.10.1984ல் கல்முனையில் நடத்திய பாராட்டு விழாவில் வெளியிடப்பட்ட “பாமலர்” கவிதை தொகுப்பில் வெளிவந்த கவிதையிது.

இத்தொகுப்பில் அல்-ஹாஜ் ஆ.மு. சரிபுத்தீன், எம்.ஏ. நுஃமான், மருதூர் ஏ மஜீத் மு. சடாச்சரம், அன்பு முகைதீன், மருதூர்க் கொத்தன், கு. ஞானரத்தினம், ஈழமேகம் பக்கீர்த்தம்பி, ஜீவா ஜீவராட்னம், பாண்டியூரன், ஏ.ஐ.எம்.ஏ. கரீம் ஆகிய பதினொரு கவிஞர்களின் கவிதைகள் இடம் பெற்றிருந்தன.

இந்த “பாமலர்” பற்றி 11.11.1984ல் சிந்தாமணி இலக்கிய பீடத்தில் “பதினொரு கவிதைகளுமே பிரமாதம், ஆனால் மரபுக் கவிதையில் எம்.ஏ. நுஃமானின் கவிதையும், புதுக்கவிதையில் மருதூர் ஏ மஜீத் அவர்களுடைய கவிதையும் மிகப் பிரமாதம்” என எழுதி தனது பாராட்டினைத் தெரிவித்திருந்தார் பத்திரிகையுலகின் ஜாம்பவான் என எல்லோராலும் புகழுப்பட்ட எஸ்.டி. சிவநாயகம் அவர்கள்.

இதனைப் பொறுக்க முடியாத பாண்டியூரன் சிந்தாமணி, இலக்கிய பீடத்திற்கு எழுதிய கடிதத்தினை அடுத்தவாரம் 18.11.1984ல் சிந்தாமணி இலக்கிய பீடத்தில் பிரகரித்து இவ்வாறு குறிப்பும் எழுதியிருந்தார். எஸ்.டி. சிவநாயகம் அவர்கள் “மிகப் பிரமாதம் என்ற தரத்தில் கவிதை படைத்தவர்களுள் தம்மையும் ஒருவராக எட்டபோட்டு, தம்முதுகிலே தாமே ஒரு ஷாட்டுக் கொடுத்துக் கொள்ளும் பாண்டியூரனின் தன்னம்பிக்கை உணர்வை பாராட்ட வேண்டியதுதான்” என எழுதியிருந்தமை இன்றும் பக்கமையாக ஞாபகமிருக்கிறது.

எஸ்.டி. சிவநாயகம் அவர்களால் புதுக்கவிதையில் “மிகப்பிரமாதம்” எனப் பாராட்டப்பட்ட கவிதையே இது.

உன்னைப்பற்றி,
ஓராயிரம் கதைகள்.
அதனால்,

உனை நான்,
ஓரு முறை காண்பதற்கு,
எத்தனை தடவைகள் ஏங்கியுள்ளேன்.

மாலையில்,
மலையில்,
மூடுபனி மூட்டத்தில்,
உன் "கார்" பஸ்ஸாகி,
மாணவரை ஏற்றி,
குலுங்கிக் குலுங்கி,
வருகின்ற
வடிவு கூறும்,
மாணவரோ ஒரு கோடி.

சங்குக் கழுத்தில்,
சந்திரன் முகம் வைத்த,
குன்று மனிக் கண்ணன்,
கூர் புத்தி வித்தியென்று,
கூறிக் களித்திடும்,
மாணவியர் மறு கோடி.

உன்னைப் பற்றி,
ஓராயிரம் கதைகள்,
அதனால்,
உன்னை,

ஓரு முறை காண்பதற்கு,
எத்தனை தடவை ஏங்கியுள்ளேன்.

அன்று கண்டியிலே,
"புணர்ச்சி" விதி கூறி,
புது மோடிக் கூத்தாகி,
நின்ற உனை,
காண்பதற்கு நினைத்தேன்,
முடியவில்லை.

புதுக்கவிதை (இல் - இன்)
பொருளான காலத்தில்,
வருகின்றாய் வா,
உன்னை,
வாவென்றமூப்பேன்,
வண்ணப்பாய் விரிப்பேன்,
வாப்பா அறிந்தாலும்,
வழி இருக்கு தப்புதற்கு,
தமிழின் (புணர்ச்சி) விதி,
சதியான ஆண்டு,
அறுபதின் பின் (பா) புணர்ச்சி
(யா)
அரும்பாலை வா,
உனக்கு,
என் வாழ்த்துக்கள்.

வித்துக்கள் விருட்சமாக

என்னென்ப பார்த்து கொழும்பிலே சிலர் “நீங்கள் மருதமுனையா”? எனக் கேட்பதுண்டு. இதற்கு எனது பெயரின் முன்னால் உள்ள “மருதூர்” என்ற சொல்லும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம்.

(சார்ந்த) (மருது) (ஹர்) எனும் மருதூருக்கு கல்முனை, மருதமுனை, நற்பட்டமுனை, வீரமுனை, சொறிக்கல்முனை என ஐந்து முனைகள் உண்டென்பது அதிகமானோருக்குத் தெரியாது.

“மருதூர்” என்றால் ஒருசிலர் மருதமுனையை நினைக்கிறார்கள். அத்தோடு இங்கு மருதூர்க் கொத்தன், மருதூர் வாணன், மருதூர்ப்பாரி, மருதூர்க்கணி என மருதூரை முன்னிலையாக்கியோர் பலர் இருந்ததும், இருப்பதும் காரணமாக இருக்கலாம்.

அதனால்,

இப்படிப்பட்ட கருத்து முரண்பாடுகள் ஏற்படுவது இயற்கையே எது எப்படி இருந்தாலும் மருதமுனையை நான் நேசிப்பதுண்டு. இங்குள்ள மக்கள் கல்வியையும், இலக்கிய த்தையும் அதிகம் நேசிப்பவர்கள் என்பதனால்.

அதேவேளை தென்கிழக்கிலேயே நூலாக்கலையும், நெய்தலையும் நீண்ட காலத்திற்கு முன்பிருந்தே தொழிலாகக் கொண்டவர்கள் இவ்வுரில் அதிகம்.

அத்தோடு

இங்குள்ள அல்மனார் மகா வித்தியாலயம் நீண்டகால வரலாற்றைக் கொண்டது. 1987ம் ஆண்டு 75வது ஆண்டு பூர்த்தியைக் கொண்டாடிய போது வெளியிடப்பட்ட கலங்கரை மலரில் வட்டாரக் கல்வியதிகாரி என்ற வகையில் எனது ஒரு கவிதை பிரசரமாகியது அக்கவிதையே இது.

முத்தெடுக்கும் கடல்
 வற்றி விடுவதில்லை.
 தாகம் தீர்க்கும் கிணறு,
 தரை தட்டுவதும்
 குறைவுதான்.
 அஃதே போல்,
 வித்துக்கள்,
 விருட்சமாவதும்,
 இயற்கையே.
 இதற்கோர் எடுத்துக்காட்டு,
 மருதமுனை அல் - மனார்.

1912ல்,
 ஆஸமர வித்துப் போல்,
 ஆழ்கடலைப் போல்,
 அன்புக் கிணறாகி,
 பாடல் பெற்ற
 தலமுமானாய்.
 ஊரும் காலும்
 ஒடுங்கிய நேரத்திலும்,
 மாணவர்கள்
 நூலும் கையுமாய்,
 நுண்மா நுழைபுலன்
 தேடுவர்.
 தேடிய பின்,
 ஆடையும் அறிவும்,
 அன்ளிக் கொடுத்திடும்,
 அற்புத மனிதராகி,
 அகம் மகிழ்வர்.

இதற்குக் காலாகி,
 அயராது உழைத்து வரும்
 அதிபரும்,
 அவரது ஆசிரிய குழாமும்
 பட்டம் குட்டி
 பாராட்டத் தகுவர்.
 அல் - மனார்
 ஒரு
 கலங்கரை விளக்கம்.
 வயலுக்கு நீர் பாய்ச்சும்
 வற்றாத நீரோடை.
 அதனால்
 அதனை
 ஒரு மாடி உறவாடி
 பலமாடி நினைவாடி
 களமாடிக் கவிபாடி
 வாழ்த்துக்கள் கூறி நின்றேன்.

★ ★ ★

சம்மாந்துறையின் சாந்திநிகெதன்

1962 – 1964 வரை சம்மாந்துறை மகா வித்தியாலயத்தில் சாரண இயக்கம், உடற்கல்வி ஆகியவற்றின் பொறுப்பாசிரியராக நான் கடமையாற்றினேன்.

1963ம் ஆண்டு கல்முனை மாவட்டப் பாடசாலைகளின் விளையாட்டுப் போட்டி, தம்பிலுவில் மகாவித்தியாலய விளையாட்டு மைதானத்தில் நடைபெற்ற போது, முதன் முறையாக சம்மாந்துறை மகா வித்தியாலயம் அதிக புள்ளிகளைப் பெற்று கல்முனை மாவட்டப் பாடசாலைகளின் சம்பியன் விருதினைப் பெற்றுக்கொண்டு சம்மாந்துறை வந்து சேர்ந்த போது, இரவு எட்டு மணியாகிவிட்டது.

இரவென்றும் பாராமல் ஊர் மக்கள் பாடசாலை முன்னாலுள்ள பிரதான வீதியில் கூடிநின்று, பட்டாக கொழுத்தி, வெற்றிவாகை குடிவந்த அதிபரே! ஆசிரியர்களே!! மாணவர்களே!!! வருக! வருக!! என கூவிய சுத்தம் வானைப்பிளக்க வரவேற்று, ஊர்வலமாக அழைத்துச் சென்று, வீட்டிற்கு வீடு, வீதிக்கு வீதி, சந்திக்கு சந்தி மக்கள் கூடி நின்று அதிபர் சீ.ஓ. தஸ்தகீர் அவர்களுக்கும், எங்களுக்கும் மாலையிட்டு கை குலுக்கி கட்டித்தழுவி, மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்த அன்றைய நிகழ்வின் உணர்வுகளோடு எழுதப்பட்ட கவிதையிது.

1988ம் ஆண்டு எம்.எம். பாஹாக் (சீனி விதானையாரின் மகன்) அதிபர் அவர்களின் தலைமையில் பாடசாலைப் பரிசளிப்பு விழா நடைபெற்ற போது அவ்விழா ஞாபகார்த்தமாக வெளியிடப்பட்ட மலரில் இக்கவிதை இடம் பெற்றுள்ளது.

அரைஞாண் கமிறாக
 அழகாறு ஓடிவர
 நிரை நிரையாய்
 நெற்கதீர்கள்
 தலைகுனிந்து வாழ்த்திசைக்க
 அருமையாம் நூல் நிலையம்
 அருகிருந்து முறுவலிக்க
 வஸது பக்கம் காளி கோவில்
 இடது பக்கம் ஊரப்பள்ளி
 என்றே இணைந்து
 இன்புற்றுத் தானிருக்க
 வண்ணத்து ஆலமரம்
 வடிவாகக் குடையேந்தி
 வருவோரை வரவேற்கும்
 சம்மாந்துறையூரின்
 சாந்தினிகேதன்
 முஸ்லிம் மகா வித்தியாலயம்
 உணை வாழ்த்த எந்தனுக்கு
 ஒரு கோடிச் சொல் போதா.

ஏர் போற்றும் மக்கள்
 ஏராளம் உந்தனுக்கு
 பாருக்கும் உந்தனுக்கு
 பாருக்கு உந்தலைவன்
 ஏறுக்கும் மக்களைப் போல்
 பாருக்கே நீ வாழ்க

பாட்டாளிவர்க்கத்துறை பாட்டீ உங்னைப் பாடாயல் திருக்க முடியுமா?

நான் 1974 - 1978 வரை களனிப் பல்கலைக்கழகத்தில் “தமிழ் ஸ்பெஷல்” படித்துக் கொண்டிருந்த போது கொழும்பு வாழூத்தோட்டம் “அல்-ஹிக்மா கல்லூரியில், 4ம் தர அதிபராகக் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தேன்.

நான் அதிபர்தரமுள்ள அதிபராக இருந்தும் அதிபர்தரமில்லாத ஒருவர் பொறுப்பதிபராகக் கடமையாற்றினார். அரசியல் காற்று அவர்பக்கம் வீசியதும் “நாம் கொழும்பு” இயக்கத்தின் தலைவராக அவர் இருந்ததும் காரணங்களாகும்.

அத்தோடு ஹலீம் இஷாக் அவர்களின் செல்வாக்கு வேறு. இதனையெல்லாம் நான் பெரிதாகப் பொருப்படுத்தவில்லை. படிப்பித்தலை மட்டும் பார்த்துக் கொண்டேன்.

பாடசாலையின் எதிரே இருந்தது ஆர். பிரேமதாஸ் அவர்களின் வீடு. அவர் எதிர்க் கட்சிப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்.

நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் அவாது வீட்டிற்குச் சென்று கதைத்துக் கொண்டிருப்பேன்.

என்னைத் தமிழிலேயே கதைக்கச் சொல்லி அவரும் தமிழிலேயே கதைப்பார். தமிழை நன்றாகப் பேசக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆர்வம் அவருக்கு.

நான் அவரிடம் இருந்து பல விடயங்களைக் கற்றுக் கொள்ள முயற்சித்தேன் நேரம் தவறாமை, அதிகாலையிலேயே எழுந்து கடமைகளை மேற்கொள்ளுதல், எதிரியை எதிரியாகவே பார்க்கின்ற தைரியம், தாழ்வுச்சிக்கலே இல்லாத மனப்போக்கு, பேச்சாற்றல், அடிமட்டத்திலிருந்து உச்சிக்கு ஏற எடுக்கும் அயராத முயற்சி, முடிவெடுத்தால் அந்த முடிவு 99.9 லிகிதம் சரியாகவே இருத்தல், சேவை மன்பாங்கு போன்றவை அவரிடம் இருந்து நாம் படிக்க வேண்டிய சிலவாகும்.

ஆட்சி மாற்றம் ஏற்பட்டு பிரதமராகி, மந்திரி மன்குர் அவர்களின் அழைப்பின் பேரில் கல்முனைக்கு வந்த போது, வரவேற்பு மேடையில் என்னால் வாசிக்கப்பட்ட கவிதை இது.

எல்லோர்க்கும் தலைவா!
என்னிதய நண்பனே!!
ஏழைகள் இதயத்தில்
என்றும் இடம் கொண்ட,
ஏந்தலே வருக!
உன் வரவு
நல்வரவாகுக.

ஆட்சியில் அரசியலில்
சாதனைகள் பல புரிந்த,
சாணக்கியனே,
உணை நான்
அரசியலுக்கு அப்பால் நின்று,
அலசுக்கிறேன்.
அதன் பின்
மா பெரிய மனிதனென்று
வாழ்த்துப் பா பாடுகிறேன்.

இன்று உன் கால்கள்,
எங்கள் மண்ணில் படுவதனை,
கண்ணியமாய்க் கருதுகிறோம்.
பாட்டாளி வர்க்கத்தின் பாட்டே,
உணப்பாடாமல் இருக்க
முடியுமா?
மரபுக் கவிஞரத்குள்,
மரபாக இருந்த நீ,
இன்று
புதுக்கவிஞரத்கும்
பொருளானாய்.
இளைஞர்கள் உணை ஏற்றுக்
கொண்டனர்.
அதனாலுணை
இலங்கையின் எம்.ஜி.ஆர்.
என்றே ஏற்றினர்.

உழைப்பிற்கு உதாரணம் தேன்,
அது நீ,
போகுமிடமெல்லாம்,
அமைக்கும் கூடு
ஏழைகள் வாழும் வீடு.

அது கண்கூடு.
அதனால்
உலகெலாம் உன்குரல்,
ஒலிக்கிறது.
நம் நாட்டின் பண்பை,
அது பிரதிபலிக்கிறது.

புலவர்கள் உணை
புரவலர் என்பர்
ஏழைகள் உணை
ஏந்தலே என்பர்.
உழைப்பால் உயர்ந்த உத்தமனே!
நீ,
ஒத்தற்கியனாம்.
அதனால்,
மண்ணில் உன் புகழ்,
மடியாது ஒரு போதும்.

எங்களூர் கடற்கரை மணல் போல,
காலம் காலமாய்
எண்ணற்ற நாட்கள்,
இருந்து நீ வாழி.

கட்டித் தமிழரை,
தளிசையில்
வெட்டி வைத்து,
தேன் விட்டு,
தெவிட்டாத
தீன் கனியும் சேர்த்து,
உண்ணத்தந்து
மீன் பாடக் கேடக வைத்து
குரவையிட்டு குதாகலித்து,
ஆராத்தி எடுத்து
ஆதரிக்க ஆசையுண்டு,
என்ன செய்ய
போதா (க) (த) காலம்,
பொறுத்திருப்போம்.
வாழுக உன் புகழ்,
வளர்க உன் நாமம்.

மக்களை விரும்பும் மனோன் துற்றப்படை

“செல்வற்கழகு செழுங்கிளைதாங்குதல்” எனும் ஒளவைப்பாட்டியின் அறக்கருத்தினை ஒழுங்காகக் கடைப்பிடிப்பவர் மயோன் முஸ்தபா அவர்களே.

அது மட்டுமல்லாது, இயற்கையாகவே செல்வச் செருக்கில்லாத சிரிய மனிதர் அவர். இத்தனைக்கும் மேலாக அவர் எனது ஊரவர், உற்றார், உறவினர், அன்பு மாணவர்.

ஆரசியலால் அண்மைக்காலத்தில் எங்கள் இருவருக்குமிடையே உள்ள உறவில் சிறு கீறல் ஏற்பட்டு விட்டது என்னவோ உண்மைதான். அதற்குக் காரணமாக இருந்தவர் அல்-ஹாஜ் எம்.எச்.எம் அஷர்ப் அவர்களே. இருந்தும் நான் இதனைப் பெரிதுபடுத்துவதில்லை. கண்ட இடத்தில் நானே வலிந்து அவரோடு பேசவேன். காரணம் மயோன் முஸ்தபா அவர்கள் பக்கம் பிழைகள் இல்லையென்பது எனது அபிப்பிராயமாகும். சில வேளை நான் அவரைக் கண்டு சிரித்துக் கொள்வேன். அவரும் செய்வதறியாது சிரித்துக் கொள்வார். நெருக்கமாக இருக்கும் சந்தர்ப்பங்களில் நானே வலிந்து அவரோடு கதைப்பேன். அவரும் ஒன்றும் செய்ய முடியாது இரண்டொருவராகத்தைகள் கதைப்பார். அவரது நல்ல தன்மைகளை நான் மனதார நேசிக்கின்றேன். இது புலவனோடு ஒட்டிப் பிறந்த குணம். அதனால் பழைய உறவை எதிர்பார்த்த வண்ணமுள்ளேன்.

இற்றைக்குப் பல வருடங்களுக்கு முன், அதாவது தொன்னாறுகளில் “மயோன் முஸ்தபா வள்ளல் கொடியாய் வளர்கிறார் கொழும்பிலே” எனக் கேள்விப்பட்டு சந்தோசத்தோடு பார்க்கச்சென்றேன். என்னைக் கண்டவுடன் அன்புடன் வரவேற்று, பத்தும் பலதும் பேசி, காலை உணவருந்தவைத்து, வீதிவரை வந்து எனை வழியனுப்பிய அந்த நினைவு, எனது உணர்வுகளில் இசை மீட்டியபோது எழுதிய கவிதையே இது.

ஊரார், உறவினர்,
மாண்புறு மாணவர்,
வல்லவர், நல்லவர்
என்று எத்தனை
சர்ப்புச் சக்திகள்
நம்முறவில்.

வள்ளல் கொடியாய்,
வளர்கிறாய் கொழும்பிலே,
என்று மக்கள்
சொல்லக் கேட்டு
காணவந்தேன்.
கண்டன கண்கள்
நீண்டன நினைவு.

மயோன் என்னும்
அவரது வீட்டில்
ஓடித் திரிந்தனர்
மழலையர் கூட்டம்.
ஓடாதிருந்தது
இறையோன் நாட்டம்.

அன்பு நிறைந்த
அன்னவர் வீட்டில்
சற்றி இருந்தனர்
மறையோர் கூட்டம்.
வற்றாதிருந்தது
அவரின் தேட்டம்.

தாயொடு தனயர்
சகோதரன் மனைவி
மருகர், மைத்துனர்
ஊரார் உறவினர்
என்று அங்கு
எத்தனை மனிதர்கள்.

ஒற்றுமைக்கென்றே
ஒரு கொடி பறந்தது.
அன்பர் கூட்டம்
அனு தினம் விரிந்தது.
நன்மையொன்றே
அங்கு சிறந்தது.

செல்வர்க்கழகு
செழுங்கிளை தாங்குதல்
கற்றோர்க்கழகு
அதன்படி நிற்றல்
வீரர்க்கழகோ
வீடு நற்பேறே.

வீரம், கல்வி
செல்வம், என்று
அன்னவரோடு
இனைந்த அழகு
எண்ணி மகிழல்
எந்தன் இயல்பே.

கட்டியணைத்து
 உண்மையே பேசி
 கலையது வளர
 ஆசியே கூறி
 கூடவே வந்து
 வழியது அனுப்பிய
 உந்தன் அன்பது
 அற்புதமானது.
 மீண்டனை நீயோ
 மீண்டிலை மனத்தில்
 நீண்டது உந்தன்
 நினைவது எங்குமே

மூல்லைக்குத் தேர் கொடுத்தல்
 செத்தும் கொடை கொடுத்தல்
 அடையா நெடுங்கதவால்
 அள்ளிக் கொடுத்தல்
 என எத்தனையோ
 கொடுப்பனவுக் கோலங்கள்.

கண்டிவரை
 என் பின்னால்,
 கம்பனொடு அவ்வை,
 ஆசாரக் கோவை அப்துல் மஜீத்,
 படிக்காகப் புலவன்
 எனப் பலபேர்
 ஒடிவரும் சப்தம்.

கல்விக்கு உயிரளிக்கும்
 கல்முனை ஸாலிரா,
 மற்றுமத் பாளிகா,
 அல் - ஜலால், அல் - மிஸ்பாஹ்
 என்று
 எத்தனை அதிபர்கள்
 என் முன்னால்.
 அனைவரையும்
 ஆற்றுப்படுத்தி
 உன்னிடம்
 அனுப்பிவிட்டு
 உன்னஸ்கிரிக்கு
 வந்து சேர்ந்தேன்.
 எத்தனை திருப்தி
 எந்தன் மனத்தில்
 உன்னஸ்கிரியில்
 உடலைத் தழுவிய
 அந்தக்காற்று
 முக்கணி முகம்மது
 முஸ்தபா வள்ளலின்
 தன்மையைச் சொல்லியே
 தழுவிச் சென்றதா?

இத்தனை மகிழ்வோடு
 மருதூர் வந்து
 "ஏழேழு தலைமுறை
 ஏற்படைத்தாகுக்"
 என
 உன் பாட்டையெழுதி
 ஏட்டில் சேர்ந்தேன்.

அந்தோ. ந் - அந்தோவி அதிபரைப் போல் "ஐஞ்சு"

கல்முனை கார்மேல் பாத்திமாக் கல்லூரியில் ஆசிரியர்களாக பல வருடங்கள் கடமையாற்றி, அதிபர்களாக உயர்ச்சி பெற்றவர்களுக்கு, அக் கல்லூரியின் “பெற்றார் ஆசிரியர் சங்கம்” 22.03.1991ல் பாராட்டு விழாவொன்றினை நடத்தியது.

அவ்விழாவில் கல்வியதிகாரி என்ற வகையில் நான் பிரதம அதிதியாக அழைக்கப்பட்டு, பாராட்டுப் பெறுபவர்களுக்கு வாழ்த்துக் கவிதையொன்றினை வாசிக்குமாறு கேட்கப்பட்டிருந்தேன்.

அதற்கமைய, அன்றைய தினம் என்னால் வாசிக்கப்பட்ட அக்கவிதை “இக்கல்லூரியின் அதிபர் சங்கைக்குரிய சகோதரர் மத்யு (அந்தோனி) அவர்களைப் போல் அதிபராக நீங்கள் வரவேண்டும்” என வாழ்த்துவதே கவிதையின் கருப்பொருளாகும்.

கல்முனைக் கல்வி வலயத்தில் நிர்வாகத் திறனில் முதன்மை அதிபராகத் திகழ்ந்தவர் மத்யு அவர்கள். அது மட்டுமல்ல, இன செளஜன்னித்திற்கு ஊட்டச்சத்தாக விளங்கியவருமாவார்.

அதுமட்டுமல்லது, விளையாட்டுப் போட்டி, கலை கலாசார இலக்கியப் போட்டி, மதசம்பந்தமான நிகழ்வுகள், எதுவாக இருந்தாலும் இவரது கல்லூரியே முதல் இடத்தைப் பெறும்

இப்படிப்பட்ட அதிபரைப் போல் ஆகாது வேறு யாரைப்போல் ஆவது. அதனால் தான் அவரைப் போல் “ஆகுக” என்று வாழ்த்தினேன்.

“ஆகுக
 என்று
 வாழ்த்தினேன் உங்களை
 “ஆகுக” என்ற
 அந்தவார்த்தை
 ஆயிரம் அர்த்தம்
 கொண்டது காண்பிர்
 அவற்றில் ஒன்று
 அந்தோ! நீ (அந்தோனி)
 அதிபரைப் போல
 ஆகுக என்பதாம்.

பாலே புகழும்
 பாத்திமா கண்ட
 சங்கைக்குரிய சகோதரர்
 அந்தோனி (மத்திய) போல
 ஆகுதல் என்பதாம்.

அன்பால், அடக்கத்தால்
 எனை அடக்கியானும்
 அறிவுத் திறத்தால்
 பண்பால்,
 நன்கு படிப்பிக்கும்
 ஆற்றலால்,
 தேனீபோல
 தினமும் உழைத்தலால்,
 சமூக ஒற்றுமை
 பேணும் திறத்தால்,
 அந்தோனி எனும்
 அதிபரைப் போல,
 ஆகுக
 என வாழ்த்தினேன்

கலினதுக்ருள் டடங்காரு கட்டமுறு உங்களுக்கு

சம்மாந்துறை வலயப் பாடசாலைகளை நிர்வகிக்க தனியானதொரு கோட்டக் கல்விக் காரியாலயம் திறக்கப்பட்ட போது, கோட்டக் கல்வி அதிகாரியாக அங்கு நியமனம் பெறுவதற்கு, சேவை முழுப் பட்டியல் அடிப்படையில் எனக்கு உரிமை இருந்தும் அங்கு கடமைக்குப் போவதற்கு முன் சம்மாந்துறைத் தொகுதியின் நாடாஞ்சன்ற உறுப்பினர் எம். ஏ. அப்துல் மஜீத் அவர்களிடம் சொல்லிக் கொள்வது நல்லது என நினைத்து, அவரிடம் சென்று விடயத்தைக் கூறியதும், “சந்தோஷமாக வாருங்கள் என்னால் இயன்ற உதவிகளைச் செய்வேன்” என வாக்களித்தார்.

கடமையேற்பதற்கு ஒரு வாரத்திற்கு முன் ஒருவர் வந்து “உங்களை பி.எ.மஜீத் சந்திக்க விரும்புகிறார்” எனக் சொன்னதும் கொழுப்பு சென்று அவரைச் சந்தித்தேன்.

என்னை அன்போடு வரவேற்று ஆதரித்து “பத்தும் பலதும்” கடத்தத் து முடிந்த பின் “மிஸ்டர் மஜீத் நீங்கள் கோட்டக் கல்வியதிகாரியாக வருவதை உண்மைபிலேயே நான் விரும்பினேன். ஊர்ப்பிறந்த ஒருவர் சேவை முதிர்ச்சிப் பட்டியலில் இல்லா விட்டாலும் ஊரவரைத்தான் நாம் ஆதரிக்க வேண்டும் என என்னை இரவு பகலாக ஒரு சிலர் நச்சித்துக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். இவர்களை யார் தூண்டி விடுகிறார்கள் என்பதுவும் எனக்குத் தெரியும். என்ன செய்வதென்று புரியாது உங்களின் அபிப்பிராயத்தைக் கேட்கத்தான் அழைத்தேன்” எனக் கூறினார்.

“ஊரவர் ஒருவர் பதவிவகிப்பதை ஊரவர்கள் விரும்பினால் நீங்கள் அவர்கள் சொல்வது போன்று செய்யுங்கள் எனக்கு ஆட்சேபனை இல்லை” எனக் கூறிவிட்டு வந்து விட்டேன்.

இதனை ஏன் கூறுகிறேன் என்றால் அவர் அதிகாரமுள்ளவர், என்னிடம் கேட்காமலேயே செய்திருக்கலாம். ஆனால் என்னிடம் கேட்டுச் செய்த பண்பினை நான் பாராட்டுகிறேன்.

இப்படிப்பட்ட நல்லவரான எம். ஏ. அப்துல் மஜீத் அவர்கள் 1992ல் புடவைக் கைத்தொழில் பிரதியமைச்சரான போது நிந்தவூர் பொது மக்கள் அவரை வரவேற்று கொரவப்படுத்த நினைத்தார்கள். அவ்வயயம் வாசித்தளிப்பதற்கென ஒரு கலினதையை எழுதித் தருமாறு நிந்தவூரைச் சேர்ந்த நண்பர்கள் பலர் என்னிடம் வந்து கேட்டார்கள்.

நானும் கலினதையை எழுதிக் கொடுத்தேன். இக் கலினதை வாழ்த்துப் பத்திரித்தில் எழுதப்பட்டு வாசித்தளித்ததோடு, பல்லாயிரக் கணக்கில் துண்டுப் பிரசாங்களாகவும் அச்சுடித்து வினியோகித்தனர்.

எங்களின்,
 அதி கொரவத்திற்குரிய,
 அன்புள்ளம் கொண்ட மந்திரி,
 அப்துல் மஜீத் அவர்களே!
 உங்களின் கால்கள்
 எங்களும் மன்னில் பட்டதும்,
 நாங்கள்
 பாக்கியம் பெற்றவர்களாக
 எண்ணி இன்புற்றோம்.
 அன்றலர்ந்த செந்தாமரையாய்
 நாங்கள்,
 ஆனந்தம் கொண்டோம்.
 நீங்கள்,
 நீண்டகால அரசியல்வாதி
 என்பதனாலோ
 அதிகொரவத்திற்குரிய
 மந்திரி என்பதனாலோ அல்ல
 அன்புள்ளம் கொண்ட
 ஒரு ஆத்மா
 என்பதனாலேயே.
 பல்கலைக்கழக
 பட்டதாரிகள்
 அரிதான் காலத்தில்
 பட்டம் பெற்றதை
 எடுத்துக் காட்ட
 எண்ணியோ என்னவோ
 மக்கள் உங்களை
 பி.ஏ. மஜீத் என
 விரும்பியமூத்தனர்.
 இன்று
 எத்தனையோ பி.ஏ.
 இருந்தும் என்ன
 நீங்கள் தானே
 எங்களின் பி.ஏ.

அலிப்போடி வன்னியர்
 அருமைச் செல்வமே,
 உங்களின்

தங்க உள்ளத்தை
 எடுத்துக் காட்டவா
 இறைவன்
 தங்கத்தையள்ளி
 உங்கள்
 அங்கமெல்லாம் பூசி வைத்தான்.
 ஆ!
 கவிதைக்குள் அடங்காத
 கட்டமுசு உங்களுக்கு.

அரசியல் வானில் நீங்கள்
 குடுமிக்க குரியனல்ல,
 குளிர்ச்சிமிக்க சந்திரன்
 அதனால்தான்
 அனைத்து மக்களும்
 சாதிமத பேதமற்று
 உங்கள் ஒளியில்
 உலா வருகிறார்கள்.

மானம் காக்கும்
 ஆடைத் தொழிலுக்கு
 நீங்கள்
 மந்திரியாம் எனக் கேட்டு
 மக்களின்
 மகிழ்ச்சி ஆரவாரம்
 இம் மண்டலத்தையே
 அதிரவைத்தது.

முப்பத்திமுன்று ஆண்டுகள்
 முடிந்தும் முடியாத
 உங்களின் அரசியல் வாழ்க்கையில்
 செய்த சேவைகள்
 எண்ணிலடங்கா.

மணிப்புலவர் மநுநார் ஏ மஜீத்

கல்வி, சுகாதாரம்
 காணி, மின்சாரம்
 குடி நீர், வீடுமைப்பு
 பாதைகள், நீர்ப்பாய்ச்சல்
 என
 நீண்டு கொண்டே
 போகும்.
 அவைகளை
 படிப்படியாக அடுக்கினால்
 ஆதம் மலைக்கே
 ஏறிச் செல்லவாம்.

நிந்தவூர் மக்கள்
 நினைவெல்லாம்
 நீங்கள்
 நீண்டு நிலைக்க
 நினைத்தே வரவேற்றோம்.
 நீங்கள்
 எங்கள் உள்ளத்தில் பூத்த
 ஒக்கிட்

நிந்தவூர் மக்கள்
 இவற்றையெல்லாம்
 நினைத்து மகிழ்ச்சிறார்கள்.
 அன்பால் உங்களை
 அனைத்து
 மகிழ்ச்சிறார்கள்.
 ஆண்டாண்டு காலம்
 நீண்டு வாழ
 நினைத்தே
 வாழ்த்தினார்கள்.
 அல் — ஹம்துவில்லாவற்.

பட்டமும் பார்ப்பும்

தினகரன் பிரதம ஆசிரியர் திரு. எஸ். சிவகுருநாதன் அவர்கள் என்னிய நண்பர் மட்டுமல்ல எல்லோருக்கும் நண்பரே.

அதுமட்டுமல்ல, இவர் கொழும்பு ஸாஹிறாக் கல்லூரியில் படித்ததினாலோ என்னவோ, கொஞ்சமும் இனவாதம் இல்லாதவர். முஸ்லிம்களின் அரசியலில் அக்கறையுள்ளவர்.

அதனால்தான் சிறீலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸின் வளர்ச்சிக்கு “உகம்பாதிருந்து” உதவி செய்தவர். இப்படி இவரைப்பற்றி அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம்.

சில வேளை சுன்னென்று பாய்ந்து விட்டு, பின் துக்கப்பட்டு தேடியலைந்து சமாளித்துக் கொள்ளார்.

இப்படி எனக்கும் நடந்ததுண்டு. இப்படி நடந்த சம்பவத்தினை எனது “பன்னீர்க் கூதலும் சந்தனப் போர்வையும்” கவிதைத் தொகுதியின் முன்னுரையில் 15 - 26ம் பக்கங்களில் பதிவு செய்துள்ளேன்.

மொத்தத்தில் இவர் நல்ல மனிதர். இவருக்கு உழைக்கும் பத்திரிகையாளர் சங்கமும், வேறு சில அமைப்புக்களும் சேர்ந்து, பாராட்டிப் பட்டமளித்து பொன்னாட்டபோர்த்திக் கொரவப்படுத்தினர்.

இப்பாராட்டு விழாவில் கலந்து கொள்ள எனக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை.

அதனால்,

எனது பங்களிப்பை கவிதையாக்கி, தினகரன் பத்திரிகைக்கு அனுப்பி வைத்தேன். “என்னைப் பற்றி எழுதியதை நான் பிரதம ஆசிரியராக இருக்கும் பத்திரிகையில் பிரசுரிப்பது முறையல்ல அழுகுமல்ல. உமது கவிதைத் தொகுதியில் வேண்டுமானால் சேர்த்துக் கொள்ளவும்” என்ற குறிப்போடு அது திரும்பி வந்தது. அப்படி திரும்பி வந்த கவிதையே இது.

“அண்ணே”! என்று
 அன்போடமைப்பேன்
 “மருதூர்” வாரும்
 என்றே அழைத்து
 இருக்கச் சொல்லி
 ஊரின் புதினம்
 கேட்டே மகிழ்ந்து
 ஏதும் எழுதி
 வந்த நீரோ?
 என்றொரு போடு
 போட்டு விட்டு
 பிறகு சொல்லுமான்
 ஊருக்கெப்போ
 பயணம் என்றே
 என்னைப் பார்த்து
 கேட்கு முன்னே
 தொலைபேசி
 தொண்டொணக்க
 எடுத்துக் காதில்
 வைத்துக் கொண்டு
 ஹலோ! சுப்பா
 என்ன காணும்
 ருடே ..... ஏஸ் ..... ஏஸ் .....
 ஜ வில் டுமிட்
 என
 பேசிக் கொண்டே
 தன்னைப் போல
 பெரிய எழுத்தாய்
 தமிழைத் தாளில்
 எழுதிய போது

“மோணிங்” என்று
 ஒருத்தர் வந்தார்
 அன்போடவரைப்
 பார்த்துச் சிரித்து
 அமரச் சொல்லி
 முடிப்பதற்குள்
 அடுத்த புறாப்
 அங்கு வந்தது.

இருந்தால் இங்கு
 நானெள வரையும்
 இருக்கலாம்
 என்றே என்னே
 எழுந்து நின்று
 நானெள வருகிறேன்
 என்று சொல்ல
 போனைக் கீழே
 வைத்தவாலே
 என்ன அவசரம்
 இருமன் என்றே
 என்னை இழுத்து
 இருக்கச் செய்து
 வந்தவரோடு
 குசலம் குதாகலம்

“நல்ல மனிதர்”
 என்னுள் நானே
 எண்ணி மகிழ்கிறேன்.
 “சின்னப்பிள்ளை போல மனது”
 என்று மனத்துவன்
 எண்ணிச் சிரிக்கிறேன்.
 “பக்குவமான
 பண்பு மனிதர்”
 “அடக்கமான
 அன்பு மனிதர்”
 பட்டம் குட்டி
 பாட்டால் வாழ்த்த
 பொன்னால் ஆடை
 போர்த்தி மகிழ்
 உண்ணமயான
 உயர்ந்த மனிதர்
 என்னுள் நானே
 எண்ணி மகிழ்கிறேன்.
 தினகரன் ஆசிரியர்
 சிவகுருநாதன்
 எழுத்தாளரோடு
 இணைந்த ஒருத்தர்”
 என்றே என்னுள்
 எண்ணி மகிழ்கிறேன்.

அரிது அரிது மந்திரி மன்குர் மாண்பினைப் பெறுதல்

தென்கிழக்கு முஸ்லிம்கள் மத்தியிலே ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு சிறப்புப் பெயர் இருக்கும். இதனைப் “பட்டப் பெயர்” என்றும் அழைப்பார். இங்குள்ள அரசியல் வாதிகளுக்கும் இது பொருந்தும்.

உதாரணமாக மாப்பொட்டி வன்னியனார், கவீட் மஜீத், முட்டி காதர் முகைதீன், B.A. மஜீத், தொப்பி முகைதீன், அகமது M.P, மந்திரி மன்குர், மயோன் முஸ்தபா போன்றோர் பெயர்களைக் கூறமுடியும்.

ஒவ்வொரு பெயருக்கும் ஒவ்வொரு காரணம் உண்டு. முட்டி என்றால் காதர் முகைதீனின் தேர்தல் சின்னம் முட்டி.

இஃதே போல் “மந்திரி மன்குர்” என ஏன் அழைத்தார்கள் எனின் மன்குருக்கு முன் கல்முனைத் தொகுதியில் கெபினட் அந்தஸ்து கொண்ட மந்திரியாக யாரும் பதவி வகித்ததில்லை. அதனால் தான் A.R. மன்குர் அவர்களை “மந்திரி மன்குர்” என மக்கள் அன்போடழைத்தனர்.

எனது தகப்பனாருக்கும் இவருக்குமிடையே நெருக்கமான அரசியல் தொடர்பிருந்தது. இவரது அரசியல் முன்னேற்றத்திற்காக எனது தகப்பனார் இரவு பகலாகப் பாடுபட்டவர். இதனை நன்றியறிதலோடு மந்திரி மன்குர் அவர்கள் என்னிடம் சொல்லிக் காட்டுவார். என்னையும் என் கவிதைகளையும் நேசித்தவர்.

மந்திரி மன்குர் அவர்களின் அழைப்பின் பேரில் மாண்புமிகு ஆர். பிரேமதாஸ் அவர்கள் பிரதமராகவும், ஐனாதிபதியாகவும் இரண்டு தடவைகள் கல்முனைக்கு விஜயம் செய்த போது இரண்டு தடவையும் மேடையில் எனது வாழ்த்துக் கவி இடம் பெற்றது. இது எனக்களிக்கப்பட்ட கௌரவமாகக் கருதினேன்.

இக்கவிதைகளை ஐ.தே.கட்சியின் கல்முனைக் கிளைப் பிரச்சாரப் பிரிவு பல்லாயிரக் கணக்கில் துண்டுப்பிரசாரங்களாக அச்சிட்டு மக்கள் மத்தியிலே விணியோகம் செய்தது.

“மந்திரி மன்குர்” அவர்களின் பொதுப் பணியை மதித்து கல்முனைக்குடி மக்கள் 28.08.1992ல் மகிழ்ச்சி விழாக் கொண்டாடினர்.

இம் மகிழ்ச்சி விழா மலரில் என்னால் எழுதப்பட்ட கவிதையிது.

அரிது அரிது
என்று தொடரும்
அவ்வைப் பாட்டு
நினைவு வந்ததும்
மந்திரி மன்குர்
மாண்பது விரிந்து
அவ்வை அரிதொடு
சேர்ந்து வளர்ந்தது.

ஆதம் என்ற
ஆதி மனிதன்
பாதம் பட்ட
கைலான் மண்ணில்
பிறத்தல் அரிது.

அதனிலுமரிது
கல்வி நகராம்
கல்முனை நகரில்
பிறத்தலுமாகும்.

பிறந்த காலை
இறக்கு முன்னே
அந்த நகரின்
அரசியல் களத்தில்
குதித்து வெல்லல்
கோடியில் ஓன்றே.

வெற்றி விருது
கிடைத்த பின்பு
மந்திரிப் பதவி

கிடைத்த வென்பது
அதனிலுமரிது.

மந்திரியென்ற
மாண்பு
வந்தபின்
மங்கையென்றும்
மதுவேயென்றும்
அலையாதிருந்து
அரசியலாழுக்கம்
பேணிக்காத்தல்
அரிதிலுமரிதாம்.

அதனிலுமரிதாம்
கைநனைக்காது
காரியமாற்றுதல்.

இத்தனை அரிதையும்
அடுக்கி வென்ற
மாபெரும் மனிதர்
மந்திரி மன்குர்
என்று நாங்கள்
பெருமையடையலாம்.

பெருமையோடு
போற்றியும் புகழலாம்
அருமையென்றே
வாழ்த்தியும் மகிழலாம்.

★★★

அன்னையா விளக்கு அன்னை திரேசா

எனது காலத்தில் வாழ்ந்து இறந்த மனிதர்களுள், என் இதயத்தில் இடம் பிடித்த மா மனிதர்களாக மகாத்மா காந்தி, அப்துல்நாஸர், அன்னை திரேசா, இமாம் ஆயதுல்லா கொமைனி, ஆர். பிரேமதாஸ் ஆகியோரைக் குறிப்பிட முடியும்.

முதலில் அகிம்சைப் போராளி, அடுத்தவர் ஆயுதப் போராளி, மற்றவர் கருணாநியுள்ளத்தால் உலகைக்கவர்ந்த தாய், கடைசிக்கு முதலுள்ளவர் ஆன்மீகப் போராளி, கடைசியானவர் சாதி வெறியைத் தகர்த்து அடிமட்டத்திலிருந்து உச்சி வரை சென்று சாதனை படைத்தவர்.

இவர்களில் ஒருவரான, அன்னை திரேசா அவர்களுக்கு உடல்நலக்குறை எனப் பத்திரிகையில் படித்ததும், வேதனைப்பட்டவனாக ஒரு கவிதை எழுதினேன். அதன் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பினையும் கவிதையோடு வைத்து அன்னைக்கு அனுப்பி வைத்தேன்.

இது 1992ல் நடந்த விடயம். அந்தக் கவிதைதான் இது இன்று அன்னையவர்கள் எம்மோடில்லை. உலகம் அன்னையை இழுந்து கண்ணர் மல்கியது.

அன்னையே திரோசா,
உங்களுக்கு
சுகவீனம் எனப்
பத்திரிகையில் படித்ததும்
அசந்து போனேன்.

அனைத்துலக
அனாதைக் குழந்தைகளுக்கும்
அன்னையே நீங்கள் தானே.
அதனால் உங்களுக்கு
உடல் நலக்குறை
எனப்
பத்திரிகையில் படித்ததும்
துடியாய்
துடித்துப் போனேன்.

உலகத்தார்
உங்களுக்கு
நோபல் பரிசு தந்தனர்.
அதனால் உங்களுக்கு
ஒரு கொரவமும்
வந்து விடவில்லை.
நோபல் பரிசுதான்
கொரவம் பெற்றது.
அனைத்துலக
அன்னையே
நீங்கள்
கல்கத்தாவில் இருந்து
சென்னை வந்தபோது

அவ்வூர் மக்கள்
உங்களுக்கு
விருந்து படைத்தனர்.
நீங்களோ,
உணர்வற்றிருந்தீர்கள்.
இது ஏன் என
உசாவிய போது

அங்கு
என் பிள்ளைகள்
உணவருந்தினார்களோ
இல்லையோ?
என நீங்கள்
உணர்ச்சிவயப்பட்டு
அழுத்தை எண்ணி
நான்
அழுகிறேன்.
ஆ!

அன்னையே!
உங்களின் தாய்மை உணர்வு
அணையா விளக்காய்
ஆண்டாண்டு காலம்
நின் நெரியும்.
சத்தியம், அன்பு,
சாகாது ஒருநானும்.

உழைப்பாளி மக்களுக்கு இனரயனித்து பரிசு

1978க்குப்பிறகு எனக்கும் மாண்புவிகு ஆர் பிரேமதாஸ் அவர்களுக்குமிடையே அடிக்கடி சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம் இல்லாது போய்விட்டது. இடமாற்றங்கள் இதற்குக் காரணம் எனலாம்.

1982ம் ஆண்டு நான் S.L.E.A.S. போட்டிப் பரிட்சையில் சித்தியடைந்து கொழும்பு வடக்கு பாடசாலைகளின் வட்டாரக் கல்வி அதிகாரியாக வந்து சேர்ந்ததும் இவரைச் சந்திக்கக் கூடிய சென்றேன். அப்பொழுது இவர் இந்நாட்டின் பிரதம மந்திரி அதனால் பல தடவைகள் சந்திக்க முயற்சித்தும் முடியவில்லை. எனக்கும் வேலைப்பழு அதனால் சந்திக்கும் எண்ணத்தையே விட்டு விட்டேன்.

ஒரு நாள் என்னை அழைத்து வருமாறுள்ளது சக சிங்களக் கல்வி அதிகாரி வந்து கூறியதும் எனக்கு என்னவென்று புரிந்து விட்டது. ஒரு பாடசாலையின் கட்டடத் திறப்பு விழாவிற்கு பிரதமர் ஆர் பிரேமதாஸ் அவர்களை பிரதம அதிதியாக அழைக்கவிருப்பதாக அப்பாடசாலையின் அதிபர் என்னிடம் கூறினார்.

ஆனால் அக்கட்டிடம் ஜாபிர் ஏ காதர் அவர்களின் நிதி ஒதுக்கீட்டில் கட்டப்பட்டது என்பது எனக்குத் தெரியும் அதனால் அந்த அதிபரின் இந்தச் செயலைக் கண்டித்தேன் அதன் எதிரொலியே இந்த அழைப்பு என எனக்குப் புரிந்ததும் இனந்தெரியாத ஒரு பயம்

“ஆகக் கூடியது ஒரு மாற்றம் அவ்வளவுதானே” எனத் தெரியப்படுத்திக் கொண்டு பிரதமரின் வீட்டிற்குச் சென்றேன்.

என்னைக்கண்டதும் “அந்த மஜீதா இவர் எனது கவிக்காரயா” என்று கூறியவாறு இருக்கச் சொன்னார். நான் நின்று கொண்டே அந்தக் கட்டிடம் ஜாபிர் ஏ காதர் அவர்களின் நிதி ஒதுக்கீட்டில் கட்டப்பட்டது சேர் என்றதும் நீங்கள் சொன்னதுதான் சரி உங்களுடைய முஸ்லிம் அதிபர்கள் என்னையும் ஜாபிர் ஏ காதரையும் கிண்டிவிட்டு கூத்துப் பார்க்க நினைக்கிறார்கள் அதற்கு இடங்கொடுக்காது பார்த்துக் கொள்ளக் கூடிய ஒருத்தர் நீங்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும்.

“நீங்கள் என்னுடைய ஆள் பயப்படாமல் சரியெனப்பட்டதைச் செய்யுங்கள். என்னுடைய உதவி எப்பொழுதும் உங்களுக்கு” என்று கூறி வழியனுப்பி வைத்தார்.

அவர் ஜாதிப்தியானதும் என்னால் எழுதப்பட்ட கவிதையே இது.

அன்று இரவும்,
அதற்கு முன்னிரவும்
எங்களுக்கில் அடைமறை.
விடிய,
வானம்
புத்தரின் வடிவான முகம்
போல,
பளிச்சென்றிருந்தது.

அவ்வேணை,
அழகான அணிலொன்று
ஆனந்தத்தால் அங்குமிங்கும்
தத்திப் பாய்ந்து
பின்
கொய்யாக்கனி கோதித்தரித்தது.
மாமரத்தில் குழிலொன்று,
தனியாய் இருந்து,
கூவிக் களித்தது.
எதிரே,
தந்திக் கம்பத்தில்
மீன்கொத்திப் பறவையொன்று,
இசை மீட்டி இன்புற்றது.
இத்தனைக்கும்
எனக்கு
எதுவுமே புரியவில்லை

வண்ணக் குரல் கொண்ட
குழிலையும்
மீன் கொத்திப் பறவையின்
சிறகினையும்
இரசித்த வண்ணம்,
இன்புற்றிருந்தேன்.

அழகானதோர் காலை
அருமை, அழகு ஆனந்தம்
என,
என் அடி மனத்திலோர்
அங்கலாய்ப்பு.
கார் முகில்,
கூட்டம் கூட்டமாய்,
எங்கே போகிறது?
எங்கு போனால்தான்
எனக்கென்ன?
முகிலோடு ஊடல்
முடிவதற்குள்,
அருகே இருந்த வானொலியில்,
“காலைச் செய்தி
அதிகொரவ ஆர் - பிரேமதாஸ்,
இன்று கண்டிமிலே
“ஜனாதிபதி” பதவியேற்பார்.”
என அறிவித்தது.

அதிகாலை பள்ளி
விட்டெழுந்து
பள்ளி சென்று
தொழுது முடித்து
அன்பு மனைவி
தே (ன்) நீருக்கு
அழைக்கும் வரை
வானத்தையும் அணிலையும்,

ஆனந்தம் எனைக்கிள்ளி விட
துள்ளி எழுந்தேன்.
அணிலும் குருவியும்,
அந்தக் குழிலும்,
ஆனந்தம் கொண்டதன்
அர்த்தம் புரிந்தது.
கார் முகில் கூட்டமும்

கண்டிக்கே ஏகியதா?
முகிலிடம் வாழ்த்தனுப்ப
முடியவில்லையோ

கற்பனைப் புந்தலிலே
கண்ணயர நினைக்கின்றேன்,
காலமோ பின்னோக்கி
நகர்கிறது.

ஆண்டது எழுபத்தினான்கு
கொழும்பு
கெலுல்வத்தையில்
என் பாடசாலை.
அதனருகே உன் வீடு.
அதிபர் என்ற வகையில்
அடிக்கடி உன்னிடம்
நான் வருவேன்.
ஆதரிப்பாய்
அன்பு, அடக்கம், அறிவு,
அத்துடனே ஆளுமை,
அனைத்திற்கும் மேலாக
அதிகாலை எழுந்து
கருமமாற்றும் கச்சிதம்
ஊருக்குமைக்கும் உணர்வு,
என எத்தனையோ
நற்பண்புகள் உன்னிடத்தில்
ஒளிர்வதனை
நான் காண்கின்றேன்.
கற்பனைப் புந்தலின் கீழ்
கண்ணயர்ந்து எழுகின்றேன்.

எண்ணைத்தேன் சொரிகிறது.
 பிரதமராய் இருந்த போது
 எமதூர் வந்து
 அலங்கார மேடையேறி
 தேர்தலிலே வெற்றி பெற்று,
 திரும்பி வருவேன்
 மருதூர் மக்களின்
 நன்றி மறவேன்
 என்ற வார்த்தை
 இன்னும் இனிக்க
 பதவியேற்று.
 உண்மையில்
 “ஜனாதிபதி” பதவி
 உங்களுக்கு இறையளித்த
 உயர் புதலி,
 உழைப்பாளி மக்களுக்கான,
 உயர்ந்த பரிசு,
 அதனால் நீங்கள்,
 மகினமை பெற்றீர்,
 உயிர்களனத்துமே,
 உங்களைப் போற்றும்,
 நானிலம் வாழ்த்தும்.
 வாழ்க உன்புகழு!
 வளர்க உன் நாமம்!

ஸம்வானத்தின் இலக்கிய நூரியல்

எனக்கும் கலாநிதி ம.மு. உவைஸ் அவர்கட்டுமிடையேயுள்ள உறவு ஜம்பது வருடத்திற்கு மேற்பட்டது. எங்கள் இருவருக்குமிடையே இருக்கும் அந்த நெருக்கத்தினை, உறவு என்று சொல்வதைவிட நேசிப்பு என்று சொல்வதே பொருத்தமென நினைக்கிறேன்.

நான் அடிக்கடி அவரது வீட்டிற்குச் செல்வதுண்டு. அப்போதெல்லாம் ஏதாயினும் உண்ணக்கந்து, ஒரு நூலை அன்பளிப்புச்செய்து, ஆதரித்தனுப்புவார்.

1979ம் ஆண்டு மே மாதம் கொழும்பிலே நடைபெற்ற நான்காவது உலக இஸ் ஸாமிய தமிழ் இலக்கிய மாநாட்டு வேலைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தபோது செயற்குமுலில் என்னை விஷேஷமாக சேர்த்துக் கொள்ள செயற்குமுத் தலைவர் சபாநாயகர் எம்.ஏ. பாக்கீர் மாக்கார் அவர்களிடம் சொல்லி சேர்த்துக் கொண்டவர் கலாநிதி எம்.எம் உவைஸ் அவர்கள்.

மாநாட்டுக் கவியரங்கில் “ஓரோபார்வையில்” என எனக்குத் தலைப்புத்தந்து கவியரங்கில் வாசிக்கப்படும் கவிதைகளை விமர்சன ரீதியில் கவிதை மூலம் கருத்துத் தெரிவிக்குமாறு கட்டளை பிறப்பித்தார்.

இப்படிச் செய்ய முடியுமா? உலகளாவிய ரீதியில் நடைபெறும் கவியரங்கிலே நான் உடனுக்குடன் விமர்சனரீதியில் கவிதை எழுதி வாசித்தல் என்பதை நினைக்கும் போதே பயமேற்பட்டு உடல் நடுங்கியது. “பயப்படாதே இதனைச் செய்யக் கூடிய ஆற்றல் இயற்கையாகவே உன்னிடம் இருப்பதை நான்றிவேன். நீ இதனைச் சரியாகச் செய்து முடித்ததும் கவிஞர்களில் இயற்கைக் கவிஞராக நீ இனம் காணப்பட்டு போற்றப்படுவாய்” எனக்கூறிய அவருடைய வார்த்தைகள் மெய்யாகியது.

இம்மாநாட்டில் இந்தியாவில் இருந்து வந்து கலந்து கொண்ட அ.கா.அப்துல்ஸமத் அவர்கள் அவரது மணிவிளக்கு 1979 ஜூன் ஆகஸ்ட் இதழில் “மாநாட்டின் மூன்றாம் நாள் கடைசி நிகழ்விலே நடைபெற்ற கவியரங்கின் இறுதியில் மருதூர்க் கவிஞர் மஜீத் கருத்துரையையும் கவிதையாகவே பொழுந்தார். அவரது கவிதை ஒவ்வொன்றிற்கும் அவருக்குக்கிடைத்த கராலி அவர் திறமைக்கும் புலமைக்கும் எடுத்துக்காட்டாக விளங்கியது.” என எழுதியது. பேராசிரியர் ம.மு. உவைஸ் அவர்களின் நாக்கு கருநாக்கு என்பதை எடுத்துக்காட்டியது. அன்னாருக்கு முஸ்லிம் சமய கலாச்சாரத் தினைக்களம் 1994ல் மணிவிழா நடந்தி அல்லாமா பட்டமளித்து மலர் ஓன்றினையும் வெளியிட்டது. அம்மலரில் என்னால் எழுதப்பட்ட கவிதையிது.

அடிவானத்தில்
கீறிய சித்திரம்
அச்சுக்குலையாமல்
அப்படியே இருக்கிறது.

சித்திரம் மாறாமல்
சித்திரம் படைத்த
சித்திர புருஷர்
ம.மு. உவைஸ்.

ஜம்பத்தாறு
நூல்களின்
தலைப்பாக
ம.மு. உவைஸ்.

நாங்கள், ஈழத்தின்
கலை இலக்கிய
நதிக்கரையின்
ஓரங்களில்
கசியும்
நீரைத் தொட்டு
எழுதுகிறோம்
நதிக்குள் இந்த
மேதை இருப்பதனால்.
இந்திய நிலம்
இலக்கிய வியர்வை
நின்தும் போது
இவர் பெயர் சொல்ல
மறுத்ததில்லை.
இராமாயணக் கதை
எழுதிப்பழகிய
இந்தியனாக இருந்தாலும்,
இல்லாமிய இலக்கியம் பற்றி
எழுதும் போது
இவர் பெயரை
எழுத மறக்க மாட்டான்.

கனவிலே இவர் வருவதும்
அது நீண்டு
நினைவு வரை செல்வதும்
தமிழ் இலக்கியத்திற்கு
இவர் செய்த கைமாறுதானோ?

புதுமையாகவே சிந்திக்கும்
இன்றைய
மனித இயந்திரம்,
இவர்
படைப்பியலில்
தடுக்கி விழுந்து
சத்தியம் என்னும்
தீபத்தை ஏந்திக் கொண்டு
எதிர்கால
சந்ததியினின்
வாசல்படி வரை சென்று
“ம.மு. உவைஸ்
சிறந்த இலக்கியச் சேவகன்”
என்று
எழுதி ஒட்டி வைத்துள்ளது.

எங்களின்
மனச் சுவர்களிலும்
ம.மு. உவைஸ்

அடிவானத்தில்
கீறிய சித்திரம்
அச்சுக் குலையாமல்
அப்படியே இருக்கிறது.

அனையச்சர் அஸ்வர் அவர்கள் அழுந்டான்டு வாழ வாழ்ந்துக்கள்

இலங்கையின் கலை இலக்கிய வரலாற்றில், கலை இலக்கிய வாதிகளை, வாழும்போதே வாழ்த்தி, பொன்னாடை போத்தி, பொற்கிழிவழங்கி, பட்டமளித்துப் பாராட்டி, மகிழும் நிகழ்வொன்றினை ஆரம்பித்துவைத்த பெருமை, முஸ்லிம் கலாச்சார அமைச்சராக இருந்த அல்ஹாஜ் ஏ.எச்.எம். அஸ்வர் அவர்களையே சாரும்.

அமைச்சர் அஸ்வர் அவர்கள் ஒருக்கலைஞராக, எழுத்தாளராக ஊடகவியலாளராக, இருந்தமை இதற்கு ஒரு காரணமாக இருந்திருக்கலாம். பதவிகளோடு உணர்வுகளும் இருக்க வேண்டும் என்பதற்கு அஸ்வர் ஹாஜியார் நல்லதோர் உதாரணம் எனலாம்.

இவர் எவ்வளவு பெரிய பதவிகளைப்பெற்று உயர்ச்சியடைந்தாலும், என்னை கண்டதும் மணிப்புலவரே! எப்படி சுக செய்திகள் எனக் கேட்பார்.

இப்படி, மற்றவர்களையும் கண்டால் ககம் விசாரிப்பதாக மற்றவர்களும் என்னிடம் சொல்லி இருக்கிறார்கள். பண்பட்ட நல்ல மனிதர் இவர், அத்தோடு எனது “இல்லாத்தைப் பற்றி இதர மதத்தவர்கள்” நூல்வெளியிடு கொழும்பிலே 1991 டிசம்பரில் பழைய நகரமண்டபத்தில் நடைபெற்றபோது, வர்த்தக வாணிப கப்பல்துறை அமைச்சராக இருந்த ஏ.ஆர். மன்குர் அவர்கள் எனக்குப் புலவர் பட்டம் குட்ட முன் மொழிய, அமைச்சர் அஸ்வர் அவர்கள் வழிமொழிந்ததை என்னால் என்றும் மறக்க முடியாது.

1994 ம் ஆண்டு நடைபெற்ற வாழ்வோரை வாழ்ந்துவோம் விழாவின்போது வாழ்த்தப்படுவோர் சார்பில் ஒருவர் மிகமிக சுருக்கமாக 5நிமிடத்துள் பேசலாம் என அறிவித்தபோது எல்லோரும் என்னை பேசச் சொன்னதும் சிறு கவிதை யொன்றினை உடனேயே எழுதி வாசித்தேன். அக்கவிதையே இது.

பகலில் வருவது நினைவு,
 இரவில் வருவது கனவு,
 இரண்டும் கலந்த உறவு,
 அமைச்சர் அஸ்வர் நிகழ்வு.
 இந்த நிகழ்வின் முடிவு,
 கலைஞர்க்கெல்லாம்,
 விடிவு.

பட்டம், பரிசு,
 பணம் என
 வாழும் போதே
 வாழ்த்திக் கொடுத்து,
 சிவந்த கரத்தார்,
 அஸ்வர் ஹாஜியே,!
 நீங்கள்,
 பாப்பாடும் புலவன்,
 பாப்போல நீடு வாழி.
 ஆண்டாண்டு காலம்,
 அணையாது நீ வாழி.
 நீண்டு நிலைக்கும்
 மக்கள் கலைஞர்
 மாண்பது போல
 நீடு வாழ வாழ்த்துக்கள்
 கூறினேன்

அஷ்ரப் எனும் அரசியல் அகராதி

எனக்கும், மூலீங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸ் தேசியத்தலைவர், அரசியல் ஞானி, எம்.எச்.எம். அஷ்ரப் அவர்களுக்குமிடையே இருந்த உறவு பன்முகங்கொண்டது.

இராவணனின் பத்துந்தலைகளில் எது உண்மைத்தலை என்று கண்டுபிடிப்பது எவ்வளவு கஷ்டமானதோ அதைப்போல எங்கள் உறவின் தன்மையையும் கண்டுபிடிப்பது கஷ்டமானதே.

எங்களது உறவைப் புரிந்து கொள்ளாத சிலர், என்னைப்பற்றி அவரிடம் அள்ளிவைக்கப்போய் அவமானப்பட்டுத் திரும்பிய சந்தர்ப்பமும் உண்டு. சிலவேளை நானும் அவரும், ஆசிரியரும் மாணவனும் போல மரியாதையாகப் பழகுவோம். சிலவேளை நண்பர்களைப் போன்று இன்ப துண்பங்களை மனம் விட்டுப் பேசிக் கொள்வோம். சிலவேளை அரசியல் வாதிகளைப் போன்று அண்டத்தையே பிடிக்க ஆலோசனை பண்ணுவோம். சிலவேளை இல்லாமிய இலக்கியவாதிகளாகி இலக்கியத்தில் இன்னும் என்ன செய்யலாம் என யோசிப்போம். சிலவேளை கணவன் மனைவி போன்று காது கடித்து இரகசியம் பேசுவோம். இப்படி இரகசியம் பேசும்போது அவர் நல்ல முட்டில் இருக்கிறார் என்பது பொருள்.

அப்போது அவர் என்னிடம் வெற்றிலை இருந்தால் ஒரு துண்டு தருமாறு கேட்பார். நானும் ஒரு வெற்றிலையை இரண்டாகக் கிழித்து ஒரு துண்டை அவரிடம் கொடுப்பேன். அவர் அந்தப் பாதியை வாங்கி அதில் ஒருதுண்டை கிழித்தெடுத்து அதில் சுண்ணாம்பு தடவி பாக்கு ஒரு துண்டும் சேர்த்து வாயில் போட்டு மென்று கொண்டே கதைப்பார். “வெற்றிலை மனிதனுக்கு நல்லதொரு அலுப்பு மருந்து.” என்பது போன்ற சிலேடை வார்த்தைகளை கலந்து பேசுவார். நானும் தலையாட்டு ஆலோதிப்பேன்.

இப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களில்தான், ஆசிரியர், ஆசிரியைகள் பற்றியும், அதிபர்கள் பற்றியும், இலக்கியக்காரர்கள் பற்றியும், டாக்டர்கள் பற்றியும், சினிமாக்காரர்கள் பற்றியும், நான் அறியாத எத்தனையோ இரகசியங்களை என்னிடம் சொல்லுவார். சில வேளைகளில் இப்படிப்பட்ட விடயங்களில் அவருக்கிருக்கும் சந்தேகங்களை என்னிடம் கேட்டுக்கொள்வார்.

தென்னிந்தியா போகும் போதும், மக்கா போகும்போதும் என்ன அழைத்துச் செல்வதாக கூறியிருந்தார். எனது கல்வி வலயத்திற்கு உத்தியோக பூர்வமாக 1999 செப்டெம்பர்மாதம் வருநைக்கத்தந்தபோது, உவைஸ்லி உயர்தர பாடசாலை ஆராதனை மண்டபத்தில் அதிபர் கூட்டத்தினைக் கூட்டி வரவேற்றினார். அவ்வமயம் என்னால் வாசிக்கப்பட்ட கவிதையே இது.

அரசியலில்,
நாங்கள்,
னன்முற்றுக் கிடந்த போது,
எழுந்து நிற்க,
நிமின்து நடக்க,
உதவியதால்,
எங்களுக்கு
நீயொரு,
னன்று கோல்.

படித்த இளைஞர்,
வேலையற்றோர் கடலில்,
மூச்சுத் திண்ணி,
தத்தளித்த போது,
துறைமுகத்தையடைய,
உதவிய
நீயொரு,
கலங்கரை விளக்கம்.

அகதிகளாகி,
அனாதவற்றுத் திரிந்தபோது,
இன வேறுபாடின்றி,
புனர்வாழ்வரித்தாய்,
கடையேழுவள்ளஞர்
நீயமொரு,
வள்ளல்.

நாடானுமன்ற
விவாதத்தில்,
கச்சிதமாய் நின்று கர்ச்சிப்பாய்.
சரியான தலைமையென
நாங்கள் பெருமை கொண்டோம்.

தலைமை வரிசையில்
நீயொரு
சிங்கம்.

கவிஞர் திலகமே!
தமிழ்க் கவிதை
னாடகத்தில்,
“நான் என்னும் நீ” தந்து,
சாதனை செய்தாய்.
தமிழ் இலக்கியவானில்
நீயொரு
விடுவென்னி.

ஶோம்பிக் கிடந்த
முஸ்லிம் இளைஞர்களை,
ஒன்று திரட்டி,
அணியாக்கி,
சமூகப் போராட்டத்தில்,
சடுபடுத்தியவர்
அதனால்
நீயொரு
வீரத்தளபதி.

பலமொழிகள்
பரிச்சயம் உந்தனுக்கு.
தமிழ் மொழியும்,
தாணடக்கம் உன்னிடத்தில்.
அதனால்,
அறிஞர்கள் மத்தியில்
நீயொரு
அகராதி.

உனக்கு குபித்துவமும்,
 குபித்துவத்திற்கு நீயும்,
 நஸ்பதோரு கலவை.
 அதன் பலனே,
 உன்முகத்தொளிரவு.
 குபிகள் மத்தியில்
 நீயாரு
 ஞான குபி.

சட்டத்தை உள்வாங்கி
 சாகசம் செய்தாய்.
 சட்டங்கள் உன்னிடம்
 சாகசம் செய்யவில்லை.
 அதனால்
 சட்டதரணிகளுக்கு
 நீயாரு
 சட்டாம்பிள்ளை.

போரை விடுத்து,
 முச்ச முகங்களையும்,
 உன் சிறஞ்சிப்பட்டைக்குள்,
 சேர்த்தெடுக்க,
 "நுஆ" வினாய்.
 சமாதானத்தின் குறிமீடான,
 நீயாரு
 வெண்டிறா.

மேடைப் பேச்சில்,
அழகு, அறிவு,
அரசியல் மதமென,
ஆயிரமாயிரம் பூச்சொரியும்.
எதிரிக்கைளியும்,
பேச்சின் வீச்சால்,
கீழே வீழ்த்துவாய்.
அதனால்
நீயாரு,
அலிரவி அவர்களின்
வீரவாள்.

கிழக்கின் வசந்தமே நீ எங்கு போய்விட்டாய்

வடக்கு - கிழக்கு மாகாணக் கல்வித்தினைக்களம் வருடா வருடம் நடத்தும் மாகாண மட்ட தழிழ்மொழிப் போட்டியின் முடிவில் நடைபெறும் விழாவில் ஒரு அங்கமான மலர் வெளியீட்டில் 1995ம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட “பார்த்தேன்” எனும் மலரில் இடம் பெற்ற கவிதை இது.

கிழக்கிலே குடிகொண்டிருந்த பூர்வீக இன ஒற்றுமைத்தன்மை அன்மைக் காலத்தில் குறுகிய அரசியல் நோக்கத்திற்காய் சின்னாபின்னபடுத்தப்பட்டதை நினைத்து ஏக்கமுறும் ஒரு ஜீவனின் எண்ணப் பெருமுச்சே இக்கவிதை எனலாம்.

கிழக்கிலே குறிப்பாக, தென்கிழக்கில் இரு சமூகத்தவர்களும் இரண்டறக் கலந்து வாழ்ந்த அந்த வாழ்க்கையை இனி என்றுமே எதிர் பார்க்க முடியாதனவு விரிசேற்பட்டு விட்டதை நினைக்கும் போது வேதனையாக இருக்கின்றது.

நீக்கமுறுமிருவர் நீங்கிப் புனர்ந்தாலும்
நோக்கின் அவர் பெருமை நொய்தாகும் - பூங்குழலாய்
நெல்லின் உமி சிறிது
நீங்கின் பழமை போம்

ஹன்ற வெண்பா அடிகளே ஞாபகம் வருகிறது.

எங்கள் அன்பிற்குரிய
கிழக்கின் வசந்தமே!
நீ
எங்கு போய் விட்டாய்!
திரும்பி வரும் எண்ணமே
உனக்கில்லையா?
உணப் பிரிந்து — நாங்கள்
படும் அனர்த்தம் கோடான கோடி
இதை நீ அறியாயா?
எங்கள் அன்பிற்குரிய
கிழக்கின் வசந்தமே!
நீ எங்கு போய் விட்டாய்.

அன்று
எமக்கிடையேயிருந்த
கந்தன், காதர் உறவை
இன்று எங்களால்
எண்ணிப் பார்க்க
முடியவில்லையே.
கந்தன் வீட்டில் காதரும்
காதர் வீட்டில் கந்தனும்
உண்டு உடுத்து உறங்கிய
அந்த நாட்களை
எண்ணிப் பார்க்கவே
இயலாதுள்ளதே.
எங்கள் அன்பிற்குரிய
கிழக்கின் வசந்தமே! நீ
எங்கு போய் விட்டாய்!

சித்திரையும் ஹஜ்ஜாம்
எங்களுக்கு
சிறப்பான பெருநாட்கள்
வித்தியாசம் இல்லாது
விரும்பியபடி

விடிய விடிய
ஊர் சுற்றித் திரிவோம்
இன்று அப்படி
எங்களால் முடிகிறதா?

பூரணம் அக்கா
எங்களின்
உடன் பிறவாச் சகோதரி
அடிக்கடி
வேலிக்கு மேலால்
தலையைப் போட்டு
“வெக்கா அலிமா ராத்தா
பகலைக்கு ஆக்க
அரிசில்லை
நாளைக்குத் தருகிறேன்”
என்று கேட்ட
அந்தக் குரலை
இன்று
கேட்க முடியவில்லையே,

அந்தக் குரல்
வந்தாச்சி மடத்தில்
எங்கோ ஒரு மூலையில்
இருப்பதாகக் கேள்வி
போய்ப் பார்க்கக்கூட
முடியாதளவு
ஒடிந்து விட்டதே
எங்கள் அன்பிற்குரிய
கிழக்கின் வசந்தமே!
நீ
எங்கு போய் விட்டாய்!

இன மத மொழி பாரா இலையற்ற துவலவன்

அல்-ஹாஜ் எம். எச். எம். அஷரப் அவர்கள் கார்மேல் பாத்திமா கல்லூரியின் பழைய மாணவர்.

அக் கல்லூரியின் அதிபர் சங்கைக்குரிய சேகோதரர் எஸ். ஜே. மத்யூ அவர்களின் மதிப்பிற்குரிய நண்பர்.

இங்கு கல்வி கற்பிக்கும் ஆசிரியர் பலரின் இணைபிரியா நண்பரும் கூட..

அதனால்

அதிபரும், ஆசிரியர்களும், மாணவர்களும் சேர்ந்து வரவேற்று வாழ்த்தி மகிழ நினைத்தனர்.

அவ்வமயம்

வாழ்த்து மடல் ஒன்றினை எழுதி வாசிக்க என்னிடம் வினாயமான வேண்டுகோள் ஒன்றினை விடுத்தனர்.

அதனை ஏற்று 06.04.1995ம் ஆண்டு நடைபெற்ற பாராட்டு விழாவில் என்னால் வாசிக்கப்பட்ட கவிதை வாழ்த்து மடல் இது.

உங்களைக்
கம்பன் கண்டால்
“அன்றலர்ந்ந
செந்தாமரை”யென
அழகு தமிழால்
அழைத்து மகிழ்வான்.

புலவரிலே “புகழேந்தி
புயந்தோன் மன்னா”!
என
பூரித்துக் கூப்பிடுவான்.

“என்கோ”! என்றே
இளங்கோ
அழைத்து மகிழ்வான்
வள்ளுவனோ
உங்களைப் பார்த்து
“இவன் தந்தை
என்னோற்றான்”
என
ஓயாது உச்சிப்பான்.

கம்பனைப் போல்,
வள்ளுவன் போல்,
இளங்கோவைப் போல்,
என்னால் உங்களை
வர்ணிக்க முடியுமா?
அதனால்,
கார்மேல் பாத்திமா

உங்களை,
சமுத்து
சிறுபான்மை இனத்தவரின்
இதய வானில் எழுந்து வரும்
இளம்பிறையே,
என
அழைக்க விரும்புகிறது.

கார்மேல் பாத்திமா
உங்களுக்கு,
கல்விப்பாலுட்டிய
செவிலித்தாய் என்ற
உணர்வில்,
உங்கள் காலடிகளை,
தன் கண்ணில்
ஒற்றிக்கொள்ள
நினைக்கிறது.

தேர்தல் காலத்தில் நீங்கள்
“அஞ்சியும் வாழுமாட்டோம்
கெஞ்சியும் வாழுமாட்டோம்”
எனச் சூழ்வத்தை
எங்கள் வீரமகன்
வீமனென்றே
நாங்கள் பெருமைப்பட்டோம்.
மஸர்களை அள்ளுவது போல,
மனித மனங்களை
அள்ளி அனைத்து
தேர்தலில் வெற்றிவாகை குடி,
காரிலே பவனி வந்த போது,
தேரிலே அர்ச்சணைன்

வருவதாக
எண்ணி,
அகமகிழ்ந்தோம்.

நாடானுமன்றம் சென்று,
நாங்களெல்லாம் வியக்கும் வண்ணம்,
ஜாதி மத பேதமற்று,
மக்களின் மந்திரியாகி,
அனைவருக்கும் அள்ளிக்கொடுத்து,
புனர்வாழ்வளிக்கும் நீங்கள்,
தலைமகன் தர்மனன்றோ.

பஞ்ச பாண்டவரையும்
உங்களுருவில்
பார்த்த பெருமை எங்களுக்கு.

மக்காவில் நீங்கள்,
“ஹஜ்” கடமையின் போது,
தாயாரை
தன் தோளில் சுமந்து
கஃபாவை வலம் வந்த,
செய்தி கேட்டு,
நாங்கள்,
ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டு,
ஆசிரிவதித்தோம்.
உங்களின் தாயன்பை
இத்தரணியே போற்றுகிறது.
இப்படிப்பட்ட
உங்களின் நல்ல தன்மைகளைக் கூறி
பெருமைப்பட்டுக் கொள்ளும்
பாத்திமாக் கல்லூரி,
உங்களிடம்,

வினாயமான வேண்டுகோள் ஒன்றை,
விடுக்க விரும்புகிறது.

அது,

நீங்கள் தாயைப்

பார்க்க வரும் போதெல்லாம்

உங்களின்

செவிலித்தாயாகிய

என்னையும்

பல தடவைக்கு ஒரு

தடவையாயினும்

மறக்காமல்

பாத்துவிட்டுச் செல்லுங்கள்.

அல்லது,

என்னைக் கடந்து செல்லும் போது

மறக்காது

நினைத்துச் செல்லுங்கள்.

பாத்திமா எனும்

உங்கள் செவிலித்தாய்

நீங்கள் மாணவனாக வந்து சேர்ந்த

27.01.60ம் திகதியாகிய

அன்றைய தினத்தையும்

மந்திரியாக வந்து சேர்ந்த

06.04.95 ஆகிய

இன்றைய தினத்தையும்

என்றும் மறக்க மாட்டாள்.

நன்றே செய்யும்,

நல்லவர் நீங்கள்.

ஆண்டாண்டு காலம்

நீண்டு வாழ்கவென,

வாழ்த்தும்,

கல்முனை கார்மேல் பாத்திமா.

பசுமைக்கு பெயர்தான் பொளியா

எனக்கும் அமைச்சர் அல்-ஹாஜ் ஏ.எச்.எம். பொளி அவர்களுக்குமிடையே உறவுமில்லை பகையுமில்லை. எனது எந்தவொரு நூல் வெளியீட்டிலும் அவர் கலந்து கொள்ளவுமில்லை, நான் அழைக்கவுமில்லை. வேண்டுமென்றே நான் விடவுமில்லை, அவர் அதனை குறையாக எடுக்கவுமில்லை. சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை அவ்வளவுதான். என்னை எங்கு கண்டாலும் சிரித்துக் கொள்வார். நானும் அப்படியே.

கொழும்புவாழ் மூஸ்லிம் தலைவர்கள் யாரும் சிறீ வங்கா மூஸ்லிம் காங்கிரஸ் வளர்ந்து வருவதனை விரும்பவில்லை. அமைச்சர் அல்-ஹாஜ் பொளி அவர்கள் இதற்கு விதிவிலக்கானவருமல்ல.

அதனால்,

சிறீ வங்கா மூஸ்லிம் காங்கிரஸ் தேசியத் தலைவர் அல்-ஹாஜ் எம்.எச்.எம். அஷ்ரப் அவர்களுக்கும் அமைச்சர் அல்-ஹாஜ் ஏ.எச்.எம். பொளி அவர்களுக்குமிடையே நாடாளுமன்றில் சிறு சிறு சலசலப்பு.

அல்-ஹாஜ் எம்.எச்.எம். அஷ்ரப் அவர்கள் எல்லோரையும் சேர்த்துப்போக விருப்பங் கொண்டவர். அதனால் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு விட்டுக் கொடுக்க முடியுமோ அவ்வளவிற்கவ்வளவு விட்டுக் கொடுத்துப் போனார்.

ககாதார நெடுஞ்சாலைகள், சமூகசேவைகள் அமைச்சராக இருந்த அல்-ஹாஜ் ஏ.எச்.எம். பொளி அவர்களை எம்.எச்.எம். அஷ்ரப் அவர்கள் உத்தியோகபூர்வமாக கல்முனைக்கு வருமாறு அழைப்பு விடுத்தார்.

இதனை ஏற்றுக் கொண்டு அமைச்சர் அல்-ஹாஜ் ஏ.எச்.எம். பொளி அவர்களும் 13.08.1996ல் கல்முனைக்கு வருகை தந்தார்.

அன்றைய வரவேற்றில் வாசித்தளிக்கவென சாய்ந்தமருது சிறீ வங்கா மூஸ்லிம் காங்கிரஸ் மத்திய குழு சார்பில் கவிதையொன்றினை எழுதுமாறு அமைச்சர் அஷ்ரப் அவர்கள் எனக் கேட்டுக் கொண்டார். அதற்கமைய எழுதி வாசிக்கப்பட்ட கவிதையே இது.

கொழும்பு மா நகர மக்கள்
 உங்களை
 "பொசித்துரை"யென
 அழைத்து மகிழ்வர்.
 நாங்களோ
 உங்களை
 அஞ்சா நெஞ்சங்கொண்ட
 அமைச்சரென
 நினைத்து மகிழ்கிறோம்.

பசுமைக்குப் பெயர்தான் பொசியா?
 ஓ!
 மாமனித்தேரே
 உங்கள் வரவு
 நல்வரவாகட்டும்

இந்து மகாசமுத்திரம்
 இயங்குவதெல்லாம்
 பூமியின் அமுக்கமென்றால்
 பூமியின் நரம்பு
 வீதிகளுக்கெல்லாம்
 இரத்தம் பாய்ச்சுவது நீங்கள் தானோ?
 ஓ
 மனித நேயலே
 உங்கள் வரவு
 நல்வரவாகட்டும்

நீங்கள்
 நல்லதொரு இல்லாமியர்
 என்பதை
 உங்கள் நெற்றி காட்டும்.
 அது
 எங்கள் சமூகத்தின்
 வெற்றி காட்டும்.

கவிஞர்கள் கானும் கனவு போல
 உங்களுக்கு விரிந்த மனம்.
 அதனால்
 நீங்கள் அமைக்கும் வீதிகளும்
 நீண்டு விசாலமாய்ச் செல்லட்டும்
 அதில்
 மக்கள் நடமாடி
 வெற்றி கொள்ளட்டும்.

கல்முனை மக்களின்
 மனம் எனும் அச்சகத்தில்
 இன்னறய மாலைப் பதிப்பாக
 பெளசி எனும்
 நீண்டதொரு காவியம்
 முஸ்லிம் காங்கிரஸ் மேடையில்
 வெளியீட்டு விழாக் காண்கிறது.
 எங்கள்
 இதயம் அச்சடித்த
 இந்துால்
 தேசம் முழுவதும்
 பல கோடி மக்களின்
 மனங்களை வென்று
 வெற்றிவாகை குட்டடும்.

உங்கள் வரவு
 நல்வரவாகட்டும்.
 எங்கனுக்கும்
 மறந்தாகட்டும்.
 எமிருந்தாகட்டும்.

தவிசைக்குள்
 வெட்டிவைத்த தமில்
 தேன் கவந்தது போல
 மேண்டில்
 நீங்கனும் அஷ்ரபும் கலந்த பாங்கு,
 ஏங்கும் மக்களின்
 இதயங்களில்
 இருவரும்
 ஏந்தல்களாய் வாழ
 இறைவனை வேண்டுகிறோம்.
 ஆண்டாண்டு காலம்
 நீட்டிவாழ்க வென
 வாழ்த்துகிறோம்.

அறுந்து விடாது தொடரும் நட்பு

“இலங்கை முஸ்லிம்களின் வரலாற்றில் கலாநிதி கே.எம்.எச். காலிதீன்” எனும் தலைப்பில், கவிஞர் இக்பால் அலி அவர்களால் தொகுக்கப்பட்டு, இலங்கை தென்கிழக்கு ஆய்வு மையத்தின் வெளியீடாக 1998 டிசம்பரில் வெளிப்பட்ட நூலில் இடம்பெற்ற கவிதை இது.

எனக்கும் கலாநிதி காலிதீன் அவர்க்கட்கும் 1961ம் ஆண்டு கிண்ணியாவில் ஏற்பட்ட நட்பு இன்றுவரை மண்ணாவும் மாற்றம் இல்லாது அப்படியே நீடிக்கிறது. இதற்குக் காரணம் நான்ஸ் அவரேதான். அன்று கிண்ணியாவில் சாதாரண மௌலியாக தொப்பியோடு நான் அவரை சந்தித்தேன். இன்றும் அதே தொப்பியோடு கலாநிதி காலிதீனாகக் காண்கிறேன்.

அன்று கிண்ணியாவில் பாடசாலையொன்றில் நடைபெற்ற நிகழ்வில் “யாராயினும் ஒரு மௌலியி பாத்திஹா ஒதுங்கள்” என கல்வி அதிகாரி கூற, காலிதீனே பாத்திஹா ஒதினார்.

அன்மையில் ஒலுவில் தென் கிழக்குப் பல்கலைக்கழக அடிக்கல் நாட்டு விழா, அல்லது வேறு ஏதோ ஒரு நிகழ்வு, சரியாக ஞாபகமில்லை. அஷ்ரப் அவர்களின் தலைமையில் நடந்தபோது, அங்கு கலாநிதி காலிதீனே அதே தொப்பியோடு பாத்திஹா ஒதினார்.

மௌலியி ஆசிரியராக இருந்து பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியராக மாற்றம் ஏற்பட்டாலே போதும், தொப்பியை கழற்றிவிடும் இன்றைய சூழ்நிலையில் கலாநிதியாகியும் அதே தொப்பி, அதே பாத்திஹா. தேவையில்லாத மாற்றங்களுக்கு இடம் கொடாத மனிதமனம் இவருடையது.

அதனால் இவரது நட்பிலும் மாற்றம் ஏற்படுவதில்லை. என்னை எங்கு கண்டாலும் மணிப்புலவரே! எப்படிச் சுகம் எனக் கேட்க மறக்கவே மாட்டார். அதனால் அவரோடு உறவாடுபவர்கள் மனத்திலும் சுகம்.

அதனால் அறுந்து விடாது தொடர்கிறது அவருடைய நட்பு.

1961ம் ஆண்டு
ஆசிரிய பழிற்சியை முடித்து
புத்தம்புது ஆசிரியனாக
கிண்ணனியாப் பயணம்.
புதிய குழல், புதிய நண்பர்கள்
அத்தோடு
அடிக்கடி
கடவுலத் தாண்டும்
அனுபவம் வேறு.
இத்தனைக்கும் இடையே
எனது வாசிக்கும் உணர்வின்
உந்துதலால்
அவ்வுர் புத்தகக் கடைக்குச்
செல்கிறேன்
புத்தகக்கடையின்
சொந்தக்காரர் றகுமத்துல்லா ஹாஜி
நட்பாகிறார்.
அவர் தமிழ் காவிதீன் மொலவி
உறவு கிடைக்க
அடிக்கடி அவரை
சந்தித்துப் பழகினேன்.
இடையில்
நீண்ட இடைவெளி
சந்திக்கவேயில்லை.

1974ம் ஆண்டு
ஒரு நாள் காவிதீனை
கொழும்பில் சந்தித்தேன்.
அவர்
பல்கலைக்கழக விரிவுரையாராய்
இருப்பதாகக் கூறினார்.
சந்தோஷப்பட்டேன்.
1997ம் ஆண்டு
அடுத்த சந்திப்பு
அட்டாணஸ்சேணனமில்.

தென்கிழக்கு
பல்கலைக்கழகத்தில்
அரபு பீடத்தின் பீடாதிபதியவர்.
சந்திப்புக்களின் இடைவெளி அதிகம்
என்றாலும்
நட்பில் இறுக்கம்
மணம், குணம் குறையாது
அப்படியே இருந்தது.

மொலவி ஆன்போது
அணிந்த தொப்பி
கலாநிதியாகியும்
அப்படியே.
அவ்வை சொன்ன
பிறவிக் குணம்
கொடையும், தகவும், நட்பும்
அப்படியே அவரிடம்
நீண்டு நிலைக்கிறது.
ஆண்டாண்டு காலம்
நீண்டுவாழ
அவருக்கென் வாழ்த்துக்கள்.

உள்கு அகவை ஜம்பதா? நேற்றுப்போல் திருக்கிறது

கல்முனை சாஹிறாக் கல்லூரிக்கும் எனக்குமிடையே உள்ள உறவு இரத்த உறவு எனலாம்.

இப்பாடசாலையை 16-11-1949ல் ஆரம்பிக்க தற்காலிக கொட்டில் ஒன்று அமைத்தபோது, இரண்டு அரசியல் பிரிவினரிடையே ஏற்பட்ட போட்டியில் ஒரு பிரிவினர் இரவோடுவாக தற்காலிக கொட்டிலைப் பிடிங்கி வீசிவிட்டனர்.

கட்டுவது, வின் மற்றவர்கள் பிடிங்கி வீசுவது, மீண்டும் கட்டுவது இவ்வாறு நிலைமை தொடர பாடசாலையை ஆரம்பிக்க முன்னின்ற கோஷ்டியினர் இரவெல்லாம் கண்விழித்துப் பாடசாலை கொட்டிலை பிடுங்கி வீசாது காவல் இருந்து தடுத்தனர்.

காவல் இருந்த கோஷ்டிக்கு எனது தகப்பனாரே தலைமை தாங்கினார் என்பதை பெருமையோடு சொல்லிக் கொள்ள முடியும். காவல் காத்த கோஷ்டியில் இப்பாடசாலையின் அதிபராக இருந்த எம். சி.. ஆதம்பாவா அவர்களின் தகப்பனார், கல்முனை ஏரிபொருள் நிரப்பு நிலைய உரிமையாளர் எம். ஏ. சம்கதீன் அவர்களின் தகப்பனார், கல்முனை மஹ்முத் பாளிகா அதிபர் ஏ.எச். எம். பஸீர் அவர்களின் தப்பனார் ஆகியோர் முக்கியமானவர்களாகும்.

அது மட்டுமல்லாது இப்பாடசாலை ஆரம்பித்த காலத்திலிருந்து எனது தகப்பனார் 1979ல் இறக்கும்வரை, பெற்றார் ஆசிரியர் பொது நலன் விரும்பிகள் சங்கத்தின் ஒரு கூட்டத்திற்கும் தவறாது சமூகமளித்து, சாதனைப்படைத்தவர். அதனால்தான் எனக்கும் இப்பாடசாலைக்கும் இரத்த உறவு என்றேன்.

அது மட்டுமல்லாமல் நான் “மாஸ்டர் மஜீத்” என்று பட்டம் பெற்றதும், “விளையாட்டு வீரன்” விருது பெற்றதும், பேச்சாளனாகப் பயிற்சி பெற்றதும், கவிஞராகக் கருக்கொண்டதும், அனைத்திற்கும் மேலாக நான் நானாக நல்ல மனிதனாக நிற்பதெல்லாம் சாஹிறா என்னும் தாய் ஊட்டிய ஊட்டச்சத்தே எனப் பெருமையோடு கூறமுடியும்.

சாஹிறா தனது அகவை ஜம்பதைக் கொண்டாடிய 16-11-1998ல் தினகரன் பத்திரிகை விசேட மலர் ஒன்றினை வெளியிட்டது. அம்மலரில் என்னால் எழுதப்பட்ட கவிதையிது.

ந்
கூர்க்கத்தி
நான்
தீட்டப்படாத பென்சில்
உன்னிடம் வந்த போது
எனை
தீட்டி கூராக்கினாய்

ந்
ஜீவந்தி
உன் கரையிலிருந்து
தொட்டெழுதியதே
என்
கவிஷைகளும் கதைகளும்.

ந்
சாலைன்
உன்னில் பட்டதும்
நான்
பன்பளத்தேன்!

ஸாஹிராவே!
எனை
உன் வாசல் படிக்கல்லாய்
ஏற்றுக்கொள்.
அதைத் தவிர எனக்கு
நன்றிக் கடன் தீர்க்க
வேறு வழியேமில்லை...!

ந்
ஆசான்
உன்னிடத்தில் கற்றதினால்
நான்
பலருக்கு ஆசான்

ந்
அகராதி
உன்னிடத்தில்
இல்லாத சொல்லே இல்லை
அதில்
சில சொற்களைக் கற்றே
நான்
பேச்சாளன் ஆனேன்!

டாக்டர் முருகேசம்பிள்ளை அவர்களே நீங்கள் எவ்களோடுதான் திருக்க வேண்டும்.

டாக்டர் முருகேசம்பிள்ளை என்றால் தென்கிழக்கில் சிறு பிள்ளைகளுக்கும் தெரிந்த பெயராகும். இத்தனைக்கும் இவர் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவர். இங்குவந்து நீண்டகாலமாக செய்யும் தொழிலை தெய்வமாக நினைத்துச் செய்தமை இவரது பிரபலத்திற்குக் காரணமாக இருக்கலாம். அது மட்டுமல்ல இவர் ஊசிபோடுவதில்லை. அதனால் டாக்டர்களை வெறுக்கின்ற சிறுபிள்ளைகள் கூட இவரை விரும்புகிறார்கள். அத்தோடு தொட்டாலே நோய்த்திரும் கைராசி இவருக்கு. அதுமட்டுமல்ல இப்பிராந்தியத்தில் நடைபெறும் எந்தப் பொது நிகழ்விற்கும் இனமத, சாதி, வேறுபாடுபாராது அன்னிக் கொடுக்கும் வள்ளல் தன்மை. ஏழை நோயாளர்க்கு வைத்தியம் இலவசம். இலக்கியக்காரர்களோடு ஒட்டியும் ஆம்பலும் போன்ற உறவு.

எனது “நீரிழிவு வியாதியும் அதுபற்றிய சில அனுபவகுறிப்புக்களும்” என்னும்நூல் வெளியிட்டு விழாவில் மேடையில் அவர் பேசிய பேச்சு மக்களிடையே பரவி எனது வீடு தேடிவந்து நூலைப்பெற்றுச் சென்றார்கள். இத்தனைக்கும் மேலாக எனது தாயாருக்கு திடீரென மாரடைப்பு வந்ததும் இவரிடம் அழைத்துச் சென்றேன். உடனடியாக “ஜெமில் நேசிங் கோமிற்கு” எடுத்துச் செல்லுமாறு கட்டளையிட்டார்.

அங்கு நான் சென்றபோது நல்ல காலம் டாக்டர் ஜெலூம், அங்கிருந்ததால் உடனடியாக சிகிச்சையை ஆரம்பித்ததும் டாக்டர் முருகேசம்பிள்ளையும் அங்கு வந்து சேர்ந்து விட்டார். இருவரும் சேர்ந்து எனது தாயாரைக் காப்பாற்றி விட்டார்கள். எல்லாப்பகுமும் இறைவனுக்கே. நான் இந்த நிகழ்வுக்காகவும் எனது நூல் வெளியிடுகள் பலவற்றில் கலந்து கொண்டமைக்காகவும் நன்றி செலுத்தும் நோக்கோடு ஒரு கவிதை எழுதி அதனை துண்டுப் பிரசுரமாக அடிப்பதற்கு அவாது அனுமதியைப்பெற அவாது வீட்டிற்குச் சென்றேன். அவர் கவிதையை வாசித்துவிட்டு அவாது கண்ணில் தேங்கி நின்ற ஆனந்தக் கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டு, உனது நன்றியை கவிதையிலே அற்புதமாகச் சொல்லி இருக்கிறாய், ஆனால் மற்றவர்கள் என்மீதும், உன்மீதும் பொறாமைப்பட இது கருவாக அழையலாம். எனவே துண்டுப்பிரசுர எண்ணத்தைக் கைவிட்டு விட்டு, “உனது கவிதைத் தொகுதி அச்சிடும் போது இதனையும் சேர்த்துக்கொள்.” எனக்குக்கூடி அன்போடு என்ன அனுப்பி வைத்தார். இது நடந்தது 01.04.1998ல். அக்கவிதையே இது.

ஜயா!
 முருகேசபிள்ளை அவர்களே!
 நீங்கள்,
 எங்களை விட்டு
 எங்கும் போகக் கூடாது.
 ஏன் தெரியுமா?
 நீங்கள்
 இரண்டு நாளைக்கு
 இங்கில்லா விட்டால்,
 அனேகம் போ
 அவதிப்படுவார்.
 அதனால் நீங்கள்
 இங்கேயே
 இருக்க வேண்டும்.

ஹிந்து, இஸ்லாம்,
 பெனத்தம், கிறிஸ்தவம்
 என்ற பேதம்
 என்னளவுமில்லா
 தூய மனிதர்
 அதனால் நீங்கள்,
 எங்களுக்கு
 தேவையானதொரு
 ஜீவ ஆத்மா.
 அதனால்,
 எங்கும் போகாது
 இங்கேயே
 இருக்க வேண்டும்.
 தொட்டாலே நோய் தீரும்
 மாமனிதர் தேரையர்,
 யாக்கூடு, திருமூலர்,
 அகஷ்டத்தியர் போன்றோராய்
 அகத்தெடுத்தோம் உங்களையே,

அதனால் நீங்கள்,
பதினெண் சித்தர்களாய்
பதிய வேண்டுமெங்களுடன்.

நீங்கள்
நோயாளிக்கு
ஊசிபோடுவதை
ஒரு போதும் விரும்பவில்லை.
அதன் இரகசியம்தான் என்ன?
இப்பொழுது புரிந்து
நோயாளி
சிறிய நோவைக்கூட
அனுபவிக்கக்கூடாது
என்ற அந்த இரகசியம்.

நோயாளி மீது
நீங்கள் கொண்டிருந்த அன்பு
தாயன்பை விட மேலானது,
அதனால்
உங்களை நாங்கள்
தாய், தந்தையென என்னி
தாழ்மையுடன் கேட்கின்றோம்
எங்கும் போகாது
நீங்கள்
இங்கேயே இருக்க வேண்டும்.

உங்களைச் சுற்றி
 எப்பொழுதும்
 நோயாளர் கூட்டம்.
 அவற்றை நாங்கள்
 பணமாக்கிப் பார்த்தோம்
 நீங்கள்
 பெரிய கோலைவரர்
 ஆனால் நீங்களோ இன்றும்
 ஸொட ஸொட காரிலேயே
 பயணம்,
 இதற்குக் காரணம்
 ஏழைகளுக்கிரங்கி
 அன்றிக் கொடுத்த
 அந்த வள்ளல் தன்மை
 அதுபட்டுமல்ல,
 இந்த மாவட்டத்தில்
 எந்த வெளியிட்டிற்கும்
 அன்றிக் கொடுக்கும்
 அந்தப் பெருந்தன்மை
 அற்புதமானது.
 அதனால் நீங்கள்
 எங்கும் போகாது
 இங்கேயே இருக்க வேண்டும்.

அன்பு நண்பர் அதாவுல்லா அவர்கட்டு

எனது இனிய நண்பராக இருந்து, இன்று சற்று விலகி இருக்கின்ற பிரதி அமைச்சர் ஏ.எல்.எம். அதாவுல்லா அவர்கள், அதிகாஸையில் எழுந்து சுபஹா தொழுது விட்டு, மீண்டும் காலை பத்து பதினொரு மணிவரை தூங்கும் பழக்கமுள்ளவர்.

நானோ அதிகாஸையிலேயே எழுந்து வேலைகளை தொடங்கிவிடும் பழக்கமுள்ளவன். காலையில் கல்விக்கந்தோருக்கு போகுமுன் அமைச்சர் அதாவுல்லா அவர்களை அவரது அக்கரைப்பற்று வீட்டிற்குச் சென்று யாரிடமும் கேட்காது படுக்கையறைவரை சென்று “மருதூர் வந்துள்ளேன்” என்பேன்.

அமைச்சர் தலையை உயர்த்திப் பார்ப்பார். நான் கதைக்க வேண்டிய விடயங்களை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அவரிடம் சொல்லிவிட்டு “போய்வருகிறேன்” என்பேன். “ஆகட்டும்” என்பார்.

நான், மகுர் மெலாலானா, டாக்டர் உதுமாலெப்பை, அமைச்சர் அதாவுல்லா ஆகிய நால்வரும் எங்காயினும் ஒன்றாகச் சந்தித்தால் படுமோசமான பகிழகள் கதைத்து வயிறு புண்ணாகும்வரை சிரிப்பதுண்டு.

நான் பதவியில் இருந்து ஓய்வு பெறும் காலம் வந்ததும், பிரதிக்கல்வி அமைச்சர் அதாவுல்லா அவர்களும் ஸ்ரீலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸ் தேசியதலைவர் அல்-ஹாஜ் றஹுப் ஹக்கீம் அவர்களும் சேர்ந்து “கெபினட் பேப்பர்” சமர்ப்பித்து ஒப்பந்த அடிப்படையில் வேலை செய்ய, சேவை நீடிப்புப் பெற்றுத் தந்தார்கள். இதனை, அமைச்சராக இருந்த பேரியல் அஷ்ரப் அவர்கள் எதிர்த்தும் எனக்கு சேவை நீடிப்புக் கிடைத்தது. இன்று இவைகளை நினைத்துப்பார்க்க இனிமையாக இருக்கிறது.

இப்பொழுதெல்லாம் சிலவேளை இருவரும் எங்காயினும் தவிர்க்கமுடியாத சந்தர்ப்பங்களில் சந்தித்தால் புன்முறை, அஸ்து சுகமாக இருக்கிறீர்களா, போன்ற இரண்டொரு வார்த்தைகள் அவ்வளவுதான். கட்சிப் பிரிவோடு உறவுகளும் பிரிக்கப்பட்டுவிட்டதா?

இக்கவிதை எனது விருப்பத்திற்குரிய நண்பரும் பிறை எப்.எம் வாணொலியின் அறிவிப்பாளருமான கவிஞர் எஸ். றபீக் அவர்களின், “எழுதப்பாத கவிதைகள்” நூல் வெளியிடு 02.10.2004 ம் ஆண்டு அக்கரைப்பற்று கலாச்சார மண்டபத்தில் நடைபெற்ற போது பிரதம அதிதியாக வருகைத்தந்த பிரதிக்கல்வி அமைச்சர் ஏ.எல்.எம். அதாவுல்லா அவர்களுக்கு வாழ்த்தாக என்னால் வாசிக்கப்பட்ட கவிதையாகும்.

அன்பு நன்பார்
அதாவுல்லா அவர்களே!
உங்களை நான்
கவிதையாய்க்
காண்கின்றேன்.

வட்டமுகத்தில்
வடிவான கண்ணிரெண்டு
புன்னைக்யுதட்டில்
பூத்துக் குலுங்கும்
மல்லிகை, ரோசா
எண்ணத் தோன்றும்.

நீ
வண்ணத்தில் ஆடை
அணிதல் கண்டு
என் எண்ணத்தில்
வண்ணத்துப் பூச்சி
வந்து வந்து போகும்

பேச்கத்திறத்தில்
பெரியவர் ஸீடர்.
அவரைப் போன்றே
அழகு தமிழில்
பேசக் கற்றாய்

இது போல் இன்னும்
அடுக்கடுக்காய்
ஆமிரம் சொல்வேன்.

இன்று வெள்ளி
அதனால் கிள்ளி
எடுத்துச் சொன்னேன்.

போராளியே நீ!
ஆழியே!
உன் புகழ்
நாடெல்லாம் பரவட்டும்
அப்புகழ்
நிலைத்து வாழ்ட்டும்

கல்விமின் மந்திரியே!
உன் செயல்
கன்தியாகட்டும்

குபிகள் வட்டத்தில்
உன் கழி
நிலைத்து நிற்கட்டும்

வாழ்க உன் நாமம்!
வளர்க உன் புகழ்!!
என வாழ்த்தி மகிழ்ச்சின்றேன்.

என்னை உள் நட்பு நினைக்கவே தீணிக்கிறதே

ஸ்ரீலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸின் தேசிய தலைவர் அல்ஹாஜ் றஹுப் ஹக்கீம் அவர்களைப்பற்றி “வோ” எனும் தலைப்பில் நூல் ஒன்றினை எழுதி 2002ம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 22,23,24ம் திகதிகளில் கொழும்பிலே நடைபெற்ற அகில உலக இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சி மாநாட்டில் பேராளராகக் கலந்து கொண்டோருக்கும், கலந்து கொண்ட ஏனையோருக்கும் இலவசமாக கொடுத்து நூல் வெளியிட்டை நடத்தி முடித்தேன்.

இந்நாலில் ஒரு சொல் கூட அரசியல் கலப்பில்லாது, அவரது இலக்கியப் பாரம்பரியம் மட்டுமே எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.

நிற்க

றஹுப் ஹக்கீம் அவர்களுடைய தாயாரும், அல் ஹாஜ் எம்.எச்.எம். அஷ்ரப் அவர்களுடைய தாயாரும், எனது தாயாரும் ஒரே சாயல் உள்ளவர்கள். ஒரு தாய் வமிற்றுப் பிள்ளைகள் போல் இருப்பார்கள்.

அதனால்

றஹுப் ஹக்கீம் அவர்கள் மீது சகோதர பாசம் எனக்கு. 19-09-2007ல் தெம்ட்டகொடை பாலாவிலாவில் எனது “தென்கிழக்கு முஸ்லிம் தேசத்தாரின் நாட்டார் இயல்” நூல் வெளியிட்டில் பிரதம அதிதியாக கலந்து கொண்டபோது றஹுப் ஹக்கீம் அவர்கட்கு நான் எழுதி வாசித்த வாழ்த்துக் கவிதை இது.

வயலின் பக்கமையும்
ஆகாயத்தின் அழகும்
இயற்கையின் எழிலும்
இணைந்தகோர் உறவு

என் பேனா முனை
தாள்களை சுரப்படுத்தி
கவிதையானது போல்
உங்கள் நா முனை
ஸமானியர்களை இரக்கப்படுத்தி
ஓரளியாக்கியதை
எண்ணியவனாய்
உங்கள் வரவை
எதிர்பார்த்திருந்தேன்

சம்மாந்துறையில்,
கல்முனையில்,
முக்கியமான கூட்டங்கள்.
கொழும்பிலே
உங்கள் நூல் வெளியிடு
என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை.
எனத் தொலைபேசியில்
சொன்ன போது
வரமாட்டங்கள்
என நினைத்ததும்,
பக்கமை
பற்றி எரிந்த புகை
கண்ணில் பட்டு
எரிந்தது.

நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லை
எப்படியோ
வந்து சேர்ந்து விட்டங்கள்.
கூட்டத்தில்
ஒரே கலகலப்பு
மண்டபம்

ஒளிமயமானது
உங்கள் கண்களால்
எல்லோரையும்
மேய்ந்துவிட்ட
அழகு அற்புதம்
என் உள்ளத்தில்
ஆனந்தம்

எமது நடபின்
ஆழத்தை நினைத்தேன்
உங்களைப்பற்றி
ஒரு நூல் என்ன
ஓராயிரம் நூல்கள்
எழுத வேண்டும்
எனத் தோன்றுகிறது.
இந்த மனநிலையில்
உங்களை
இச்சபையில்
ஓரிரு வார்த்தைகளால்
வாழ்த்த விரும்புகிறேன்

உலகில்
நான்கு நடபுக்கள்
பிரசித்தமானவை.
இராமர் — குகன்
கால்மாக்ஸ் — ஏங்கல்ஸ்
பெருமானார் — அபூபக்கர்
கன்னன் — குசேலா
ஐந்தாவது நடபாக
நாமேன் இருக்கக் கூடாது
என ஆவித்து
ஆண்டாண்டு காலம்
நீண்டு வாழ
உங்களை வாழ்த்தி
மகிழ்ச்சின்றேன்.
நன்றி உங்களுக்கு.

மருார் மெளவானா = மருதமுனை

மருதமுனை = மருார் மெளவானா

எனக்கும் மருார் மெளவானாவுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட உறவு, எனது தகப்பனாருக்கும் மெளவானா அவர்களுக்கும் இடையே இருந்த உறவின் தொடர் எனலாம்.

மெளவானா அவர்களை எனது தகப்பனார் “அஃலுல் பைத்” என்பதனால் கண்ணியப்படுத்தும் தன்மையுள்ளவராக இருந்தார்.

மருார் மெளவானா அவர்கள் கல்முனைத் தொகுதியில் பாரானுமன்ற வேட்பாளராக தமிழரகச்கட்சியில் போட்டியிட்டபோது, கல்முனை தொகுதியின் பாரானுமன்ற உறுப்பினர் “வின்ட் பெள்டிற்கு” அந்தப் பக்கமா அல்லது இந்தப்பக்கமா என்ற பிரச்சனை உச்சமாக இருந்ததால், கல்முனைக்குடி, சாய்ந்தமருது ஆகிய இரு பெரிய ஊர்களில் இருந்து யாரும் மெளவானாவை ஆதரிக்கவில்லை. எனது தகப்பனாரையும், அவரது குடும்பத்தார், ஆதரவாளர் களையும் தவிர. இதனால் ஊரில் எனது தகப்பனாருக்கு பாரிய எதிர்ப்புக் கிளம்பியது.

“எந்த எதிர்ப்பிற்கும் நான் பயப்படமாட்டேன். மெளவானா தோல்வியடைவது நிச்சயம். இது எனக்கு நன்கு தெரிந்திருந்தும் நான் மெளவானாவையே ஆதரிக்கின்றேன். இது எனது சொந்த விருப்பம். ஜனநாயக நாட்சில் யாரையும் யாரும் ஆதரிக்கலாம், இது அவர்களது அடிப்படை உரிமை” எனக் கூறிக்கொண்டிருந்தார்.

இன்றும் மெளவானா அவர்கள் என்னைக் காணும்போதெல்லாம் இதனை நிவைவு கூர்ந்து எனது தகப்பனாரின் தெரியத்தை புகழ்ந்துரைப்பார்.

எனது தந்தைவழி உறவை நானும் மெளவானா அவர்களும் மிகக் கவனமாகவும், கண்ணியமாகவும் பேணிவருகிறோம்.

அல்லாஜ் எஸ்.இசட்.எம். மருார் மெளவானா அவர்கட்கு மருதமுனை மக்கள் எடுத்த இரட்டை விழா சிறப்புமலர் விடிவெள்ளிக்கு (24-02-2008) ஒரு கவிதை எழுதுமாறு மெளவானா அவர்களே நேரடியாக என்னைக் கண்டு கேட்டுக் கொண்டார். இதனை நான் பெருமானங்கொண்டு ஏற்றுக் கொண்டு எழுதிய கவிதையே இது.

ஊரின் பெயர் சொன்னால்,
உச்சி குளிரும் உந்தனுக்கு.
உன் பெயர் சொன்னால்,
உச்சி குளிரும் ஊருக்கு.
ஊரை நீ மறப்பதில்லை,
ஊரும் உனை மறக்கவில்லை.
அதனால்,
ஊரில்,
உன் பெயரில்,
வீதி, விளையாட்டரங்கு,
என
சில தடய நகள்.

அலைகள் ஓய்வதில்லை,
சமூக சேவையில்,
நீயும் அப்படியே.
தன்ஸாத வயது,
பொய்யானது உன்னால்.

கணீரென்ற குரல்,
இன்றும்,
அப்படியே ஒலிக்கிறது.
அதற்குள்ளும் ஹாஸ்யம்.
அதனால்,
உன்னைச் சுற்றி,
மக்கள் கூட்டம்.
அதுகண்டு
உன்மீது,
அரசியல் வாதிகள்
நாட்டம்.

எந்த ஒரு அரசியல் வாதியும்,
உணை,
எதிரியாய்ப் பார்க்கவில்லை.
அதனால்,
பதவிகள்,
உனைத் தேடி வருகிறது.
பதவிகளுக்கு நீ தேவை,
பதவிகள்

உனக்கு தேவையில்லை.
அதனால் நீ,
பல பதவிகளை
பார்த்துவிட்டுத் திரும்பி
விட்டாய்.
ஆச்சரியமான மனிதன் நீ.

பொருள் உன்னிடம்
சேர வந்தது,
நீ,
அதனைச் சேர்க்க வில்லை.
புகழ் உன்னைத் தேடி
வந்தது,
நீ,
அதனை மதிக்க வில்லை.
அதனால்,
உன் வாழ்வில் மகிழ்ச்சி.
உன் முகத்தில் மலர்ச்சி.
இரண்டிற்கும்
இலக்கணமானவரே.
புதினே இல்லாத
புன்னகை மன்னரே,
பாவலரே, நாவலரே,
பண்புமிகு மனிதரே,
உனை நான்
நன்கு அறிந்தவன்.
நீங்களோ,
என் தகப்பனாலை
நன்கு அறிந்தவர்
அதனால்,
உங்களைப் பற்றி,
சில வார்த்தைகள்,
எனக்கு
புதுக்கவிதையானது.
பவள விழாக்காண்பவரே,
இன்று போல் என்றும்,
ஆண்டாண்டு காலம்
நீண்டு வாழ,
வாழ்த்தினேன்.
வளமோடு வாழ்க நீ.

பூத்திதாநு புது மலர்

புத்தளம் கே. ஏ. பாயிஸ் அவர்களினதும், அல்லூஜ் எஸ். நிஜாமுதீன் அவர்களினதும் நெருக்குதலினால், சிறீ வங்கா முஸ்லிம் காங்கிரசின் தேசியத் தலைவர் அல்லூஜ் றஹுப் ஹக்கீம் அவர்கள், ஹசனாலி, பள்ளி சேகுதாவத், பைசால் காசிம் ஆகியோரோடும், பாயிஸ், நிஜாமுதீன் ஆகியோரோடும் அரசோடு இணைந்து கொண்டார்.

இணைந்தாலும் உண்மையான இணைவாக அது அமையவில்லை. “மாற்றான்தாய் மனப்பான்மையோடுதான் எங்களைக் கவனிக்கிறார்கள்” என்று கூறிக்கொண்டு அவசர அவசரமாக கொடுக்கப்பட்ட அமைச்சர் பதவிகளையும் தூக்கி எறிந்துவிட்டு திரும்பி வந்துவிட்டார்கள்.

ஆனால் பாயிகம், நிஜாமுதீனும் அங்கேயே தங்கி விட்டார்கள்.

இறைவன் எல்லாம் அறிந்தவன்ஸ்லவா? இவர்கள் இருவருக்கும் சமனாக ஒருவரை புதிதாக முஸ்லிம் காங்கிரஸ் கட்சிக்குள் நாடாஞ்சுமன்ற உறுப்பினராக ஆக்குவதற்கு பல காம்களை அழகாக நகர்த்தி, றஜாப்டனை பாராஞ்சுமன்ற அங்கத்தவராக்கி, முஸ்லிம் காங்கிரசின் பள்ளத்தை இறைவன் நிவார்த்தி செய்தான்.

நாடாஞ்சுமன்ற உறுப்பினராகப் பதவியேற்றபின், ரஜாப்தீன் சிறீவங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸ் தலைமை அலுவலகமான தாருஸ்ஸலாம் வந்த போது “மரம்” கட்சிப் பத்திரிகை (மரம்1 கணி2 மே 2008ம் ஆண்டு) இதழ் அச்சுக்குப் போக தயாராக இருந்தது. அந்த இதழுக்கு என்னால் எழுதப்பட்ட கவிதை இது.

மரத்தில் இருந்து,
மலர்கள் இரண்டு,
காய்ந்து உதிர்ந்த போது,
றஜாப்தீன் எனும்,
புது மஸரை,
பூக்க வைக்க,
இறைவா!
எத்தனை காய்களை,
எப்படி நகர்த்தினாய்.
நீ எல்லாம் அறிந்தவன்
எல்லாப் புகழும்
உந்தனுக்கே
அல் — ஹம்துலில்லாஹ்.

இந்நாலில்
கண் சிமிட்டும் நட்சத்திரங்கள்

பெயர்	பக்கம்
01. சீல்லையூர் செல்வராஜன்	14, 45
02. கவிஞர் ஏ. இக்பால்	22
03. திக்குவலை கமால்	22
04. கலாபூசனம் யூ. எஸ். ஆதம்பாவா	24, 44, 123
05. றியாத் ஏ மஜீத்	24
06. எம். ரி. ஹசன் அலி எம். பி.	10, 118
07. சரான் தேசத்து ஷஹீத் முர்த்தஸா முதஹற்றுரி	34
08. வாழைச்சேனை அஷ்ஸெய்து அப்துல் ஹலீம் (கும்மி)	34
09. பட்டினத்தார்	36
10. பக்கத்து வீட்டுப் பாத்தும்மா	38
11. ஏ. யூ. எம். ஏ. கரீம்	45, 56
12. அன்பு முககதீன்	45
13. எம். எச். எம். சம்ஸ்	45
14. கார்ஸ் மாக்ஸ்	45
15. ஏங்கல்ஸ்	45
16. எமிலி ஜோலா	46
17. மாக்சிம் கார்க்கி	46
18. ஹெமிங்வே	46
19. ஓட்டக்கூத்தர்	47
20. கவிஞர் ஸெல்லி	47
21. கவிஞர் பைரன்	47
22. உமர்ஷையாம்	47
23. கலைவாணர் என். எஸ். கிருஷ்ணன்	50
24. ஏம்பஸ் தஜும்முல் முகம்மது (சென்னை)	50
25. அப்துல் காதர் லெப்பை	11, 50

26.	ஜின்னா சரிபுத்தீன்	12, 50
27.	எம். ஏ. நுஃமான்	12, 50, 56
28.	எம். சீ. எம். கூபர்	12, 50
29.	சாரணா கையூம்	11, 50
30.	புரட்சிக் கமால்	11, 50
31.	அன்புஷன்	12, 50
32.	கெக்கிராவ் ஸஹானா	12, 50
33.	அல்-ஹாஜ் எஸ். எச். எம். ஜெயீல்	56, 123
34.	புலவர் மணி ஆ. மு. சரிபுத்தீன்	56
35.	மு. சடாச்சரம்	56
36.	க. ஞானரேட்னம்	56
37.	சமுமேகம் பக்கர்த் தம்பி	56
38.	ஜீவா ஜீவரெட்னம்	56
39.	பாண்டியூரன் (க. கணபதிப்பிள்ளை)	56
40.	மருதூர் வாணர்	58
41.	மருதூர்ப் பாரி	58
42.	மருதூர்க் கனி	45, 58
43.	எஸ். டி. சிவநாயகம்	12, 56
44.	மருதூர்க் கொத்தன்	45, 56, 58
45.	எம். எம். பாறுக் (சம்மாந்துறை ம. ம. வி. அதிபர்)	60
46.	ஹலீம் இஷாக் எம். பி.	62
47.	ஜாபீர் ஏ காதர்	82
48.	சபாநாயகர் எம். ஏ. பாக்கர்மாக்கார்	86
49.	அ. கா. அப்துல் ஸமத்	86
50.	கவிஞர் இக்பால் அலி	104
51.	றஃமத்துல்லா ஹாஜීயார் (கிண்ணியா)	105
52.	டாக்டர் உதுமாலெப்பை	112
53.	பேரியல் அஷ்ரப் (அமைச்சர்)	112

54.	கவிஞர் எஸ். றபீக்	112
55.	புத்தனாம் கே. ஏ. பாயில் (பிரதி அமைச்சர்)	118
56.	எஸ். நிஜாமுத்தீன் (பிரதி அமைச்சர்)	118
57.	பலீர் சேகுதாவுது (மாகாணசபை உறுப்பினர்)	118
58.	பெசால் காசிம் எம். பி.	118
59.	மாப்போட்டி வன்னியனார் எம். எஸ். காரியப்பர்	78
60.	சுவிட் மஜீத் எம். பி.	78
61.	காதர் முகைதீன் (சட்டத்தரணி)	78
62.	ழூ, எஸ். எம். முகைதீன் எம். பி. (தொப்பி முகைதீன்)	78
63.	எம். சி. அகமது எம். பி.	78
64.	எம். சி. ஆதம்பாவா	106
65.	எம். ஏ. சம்சுதீன்	106
66.	ஏ. எச். எம். பலீர்	106
67.	அதிபர் சௌ. ஓ. தல்தகீர்	60
68.	ஹஸ்ரத் அலி (ரழி)	34
69.	ஹஸ்ரத் ஹூஸென் (ரழி)	34
70.	கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன்	66
71.	அவ்வைப் பாட்டி	66
72.	ஆசாரக் கோவை அப்துல் மஜீத்	66
73.	படிக்காசிப் புலவன்	66
74.	அலிப்போடி வன்னியனார்	71
75.	இராவணன்	90
76.	கவிஞர் அஷ்ரப் ஸிஹாப்தீன்	123
77.	அஜ்வாத் ஸஹாப்தீன்	123
78.	எஸ். எஸ். அப்துல் ஹை	123

இவர்கள் நன்றிக்குரியவர்கள்

அல்-ஹாஜ் எஸ். எச். எம். ஜேமீஸ்
கலாபூஷணம் டி. எஸ். ஆதம்பாவா
கவிஞர் அவ்ரப் சிஹாப்தீன்
அஸ்வேஷம் அஜ்வாத் சிஹாப்தீன் (நளீமி)
சகோதரர் எஸ். எல். அப்துல் ஹை (U D H Print)

THE MONTGOMERY COUNTY

TITLE   ECONOMIC AND INDUSTRIAL

DEVELOPMENT REPORT

Montgomery County, Maryland

Volume 1, Number 1, January 1960

AUTHOR   Montgomery County Economic

Development Commission, 1960

Published by the County of Montgomery, Maryland

EDITION   First Edition

PARTNERS   Maryland Economic Development

PRINTERS   D. C. Heath and Company

ILLUSTRATORS   Various

PHOTOGRAPHERS   Various

DESIGNERS   Various

EDITORIAL STAFF   Various

ADVISORY BOARD   Various

REVIEWERS   Various

PRICE   \$1.00

MAILING LIST   Various

PRINTED   D. C. Heath and Company

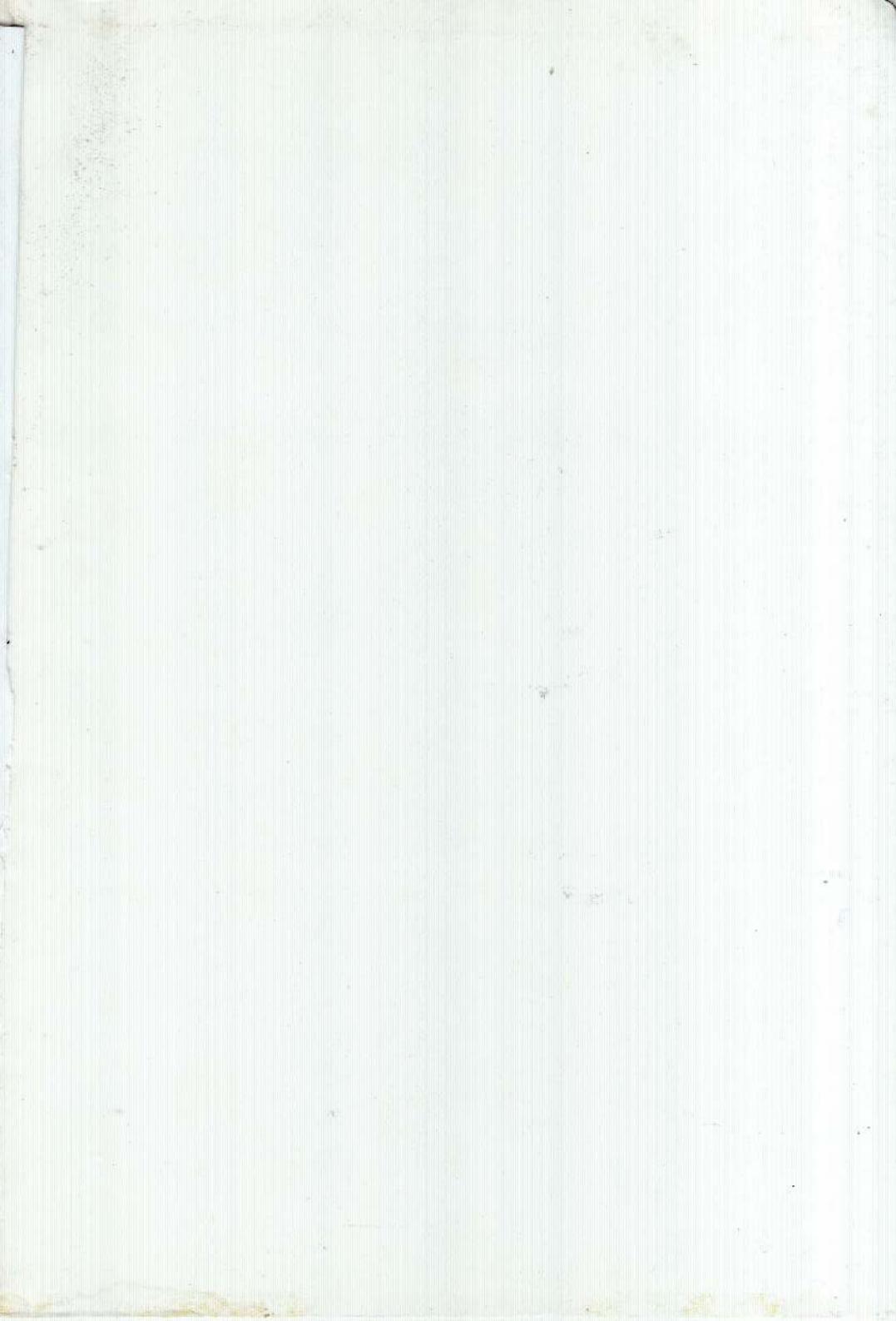
ILLUSTRATED   Various

DESIGNED   Various

PHOTOGRAPHED   Various

EDITED   Various

REVIEWED   Various

மணிபுலவர்
மருதார் ஏ. மஜீத்

01. பன்னீர் வாசம் பரவுகிறது
(சிறுக்கைத் தொகுப்பு) - 1979
02. மறக்க முழுயாத என் லெக்கிய
நிலைவெகள் (கட்டுரை) - 1990
03. கிள்ளாத்தைப் பற்றி இதர மதத்தவர்கள்
(தொகுப்பு) - 1992
04. பன்னீர்க்கூதலும் சந்தனப் போர்வையும்
(கவிதைகள்) - 1995
05. மதத்திய கிழக்கிலிருந்து
மட்டக்களப்பு வரை (ஆய்வு) - 1995
06. இளமையின் ரோகசியமும்
நீஷ்த ஆட்டங்கும் (அறிவியல்) - 1996
07. நீரிழிவு வியாதியும் அது பற்றிய சில
அனுபவக் குறிப்புக்களும்
(அறிவியல்) - 1997
08. தென்கிழக்கு முஸ்லிம்களின்
பூர்வீக வரலாறு (ஆய்வு) - 2001
09. வேர்
(வரலாறு) - 2002
10. சர்வ மதங்களிலும் நோன்பு
(அறிவியல்) - 2004
11. தென்கிழக்கு முஸ்லிம்
தேசத்தாரின் நாட்டாரியல்
(ஆய்வு) - 2007